C:\Users\Plazma\Desktop\304\Ed_McBain-Dum_co_postavil_Jack.pdb

PDB Name: Ed McBain-Dům co postavil Jack
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Dům co postavil Jack
Ed McBain
(Matthew Hope)
****
1
To je ten farmář, co do země zrní dal, co sezobal kohout, co ráno kokrhal...
*****
Matthew se ptal sám sebe, co tady vlastně pohledává.
Jsem přece advokát, říkal si v duchu. Proč tady ležím v dešti?
"Poslouchejte," zašeptal Warren.
Matthew se zaposlouchal. Slyšel, jak o pobřeží narážejí hněvivé vlny. Slyšel, jak v ostrém větru chřestí vějířovité listí palem. Slyšel, jak na břehu šustí uschlé chaluhy.
Neslyšel však nic jiného.
"Slyšel jste něco?" zeptal se ho šeptem Warren.
"Ne," zašeptal Matthew.
A dál pozorovali dům.
Leželi za velkou kokolobou před zdí domu obrácenou k vodě. Do okrouhlých listů rostliny bubnoval studený déšť. Písek pod nimi byl studený a vlhký. Od vody zuřivě fičel vítr. Bylo třetího února. Pršet začalo ráno, kdy došlo k vraždě. A pršelo bez ustání už pět dní.
Slova. Člověk naslouchá slovům a nemají pro něj nejmenší význam, dokud mu nezačnou před očima vystupovat obrazy. Zpočátku si Matthew žádné obrazy vykouzlit nedokázal, vnímal jen šňůry slov vycházejících z úst Ralpha Parrishe. Parrish přijel na Floridu navštívit bratra. Přijel sem před týdnem autem z Indiany a na poznávací značce měl napsáno Toulej se Indianou. Přijel oslavit bratrovy čtyřicáté narozeniny. Parrishův bratr byl homosexuál. Parrish to věděl. Nebyl však připraven na bratrův večírek. Na mužské v ženských šatech. Na to, jak spolu mužští tančili. Na mužské, kteří se líbali. Deset minut před půlnocí odešel nahoru do svého pokoje. A ráno, pár minut před sedmou, zaslechl, jak bratr hlasitě křičí. Honem seběhl dolů.
Je mu asi tak dvaapadesát nebo třiapadesát, pomyslel si Matthew, když se s ním prvně setkal. Prošedivělé skráně, trochu baňatý nos, ...ústa s tenkými rty. Ramena tak široká, až na něm vroubkovaný keprový oblek vypadá, jako by mu byl kdovíjak těsný. Farmář z Indiany, který by se tady v Caluse měl cítit jako doma, vždyť se tu už usadilo plno lidí ze Středozápadu. Jenže byl zatčen pro vraždu mladšího bratra.
Slova. Jonathan - onen mladší bratr - vítá v pátek večer na svém večírku hosty. I když je citelná zima, má na sobě plisované bavlněné kalhoty a hedvábnou košili z drahého salónu, rozepnutou až k pasu. V kudrnatých chlupech na hrudi mu na silném zlatém řetězu spočívá bohatě tepaný zlatý kříž. Dar od někdejšího milence. Vzpomínka na Jonathanův "italský pobyt", jak tomu Jonathan sám říkal, když se začal chovat jak děvka. Přesně tahleta slova užil i Parrish - bratr se choval jak děvka. Matthewa náhle napadne, jestli i Parrish není teplouš.
Slova. Začínají však vystupovat i některé obrazy.
Kříž je malá pozornost od jistého chicagského zubaře, který si poprvé vyrazil z domova a užil si léto v Benátkách. Jmenoval se Bruce, věřili byste tomu? Jonathan tu stojí dokonale elegantní, štíhlý, světlovlasý, bledý a modrooký, na hrudi kříž, který kdysi dostal od Bruce, a jak se hosté začínají scházet, vyzvánějí dole u svatého Benedikta zvony bim, bam, bim, bam, přesně sedmou. Protože tady v Caluse chodí všichni včas, nepotrpí si na žádné módní půlhodinky, neotálejí tři čtvrtě hodiny, než vejdou, kdepak, nikdo tu nechce přijít ani o chvíli té slávy. Středozápadní morálka, středozápadní způsoby, přenesené na jih k Mexickému zálivu.
"Je to tu přímo božské, Jonathane!"
To promluvil už trochu postarší hoša převlečený za dámu, se skvostnými šperky a norkovou štólou přehozenou přes model od Pierra Cardina. Jeden z Jonathanových kamarádů. Všichni teď stojí na terase starého domu nad pláží Whisper Key, vzduch je prosycen Poisonem, Shalimarem, Tea Rose a kdovíjakými ještě vůněmi, jak se tu všechny mísí, polovina mužů je v ženském oblečení a ostatní jen tak v ležérním, a všichni tu vzdychají a rozplývají se nadšením, když se slunce sklání nad zálivem v posledním západu, který kolik dní neuvidí, protože ve tři čtvrtě na pět ráno se rozprší.
"Víte, můj bratr je farmář džentlmen," vysvětluje Jonathan. Chlapík v černé kožené bundě, který vypadá, jak kdyby právě sestoupil z motorky a je tu široko daleko jediný trochu mužnější zjev, se zeptá: "A jestlipak takový farmář džentlmen zarývá hezky hluboko?"

A navoněná "dáma" v norkové štóle ho napomene: "Ty jeden uličníku!" a klepne ho japonským vějířem.
Začínají se tvořit obrazy. Vůně.
Zvuky. Jonathan nasadí kompaktní desku, kterou mu někdo přinesl k narozeninám, a kdosi poznamená, jak chladné, tvrdé a jiskřivě ostré zvuky vyřvávají z reproduktorů. Jakási dvojice začne pomalu tančit tělo na tělo, a než někdo stačí vydechnout slovo AIDS, tančí už všichni ostatní, a je to tu úplně jako za starých časů, za těch krásných, zašlých časů, ruce na zadku, prsty roztažené na šíji, a ach, miláčku, pěkně se ke mně přitiskni. Ralph Parrish se dívá na to představení a dělá se mu z toho zle. Bez obalu to bratrovi poví. Pořádně se pohádají a Parrish rozzuřeně odejde o patro výš do svého pokoje. '
Zezdola slyší smích, smějí se tam jemu. A zase ta hudba.
Parrish pomalu neklidně usíná. Zdá se mu o lánech sluncem ozářeného obili, o tom, jak svážejí úrodu, ale za každým uschlým stonkem souloží teplouši.
Za zataženou žaluzií se objevuje slabounký náznak světla. Na terasu dole bubnuje déšť.
Někdo se tam hlasitě hádá. A bratr křičí.
A teď vybuchují slova ve zvětšené obrazy, Parrish odhazuje propocená prostěradla, dotýká se bosýma nohama podlahy, ke které lepkavě přilnula sůl, a bratr pořád ještě křičí, krvavě rudým křikem v tom bledém šedém svítání, a znovu jsou slyšet slova "Nemám je! Nevím, kde jsou!" - to volá bratr a pak znovu strašlivě vykřikne.
Nato se rozhostí ticho. Parrish běží dolů. Kdesi bouchnou dveře.
Oknem zahlédne, jak někdo utíká severním směrem po pobřeží.
Utíká deštěm. Celý v černém.

Zato bratr na podlaze je oděn rudě.
Má rudé skvrny na světlých kalhotách, rudé skvrny na rozhalené hedvábné košili a sám je také rudý od krve, která mu prýští asi ze šesti ran na ruce, a od krve až mučivě pomalu vytékající z rány kolem nože, zaraženého do hrudi.
Jonathan k němu vzhlédne. Oči má plné děsu a bolesti.
Prvním Parrishovým instinktem je, že by měl vytáhnout bratrovi nůž z hrudi.
Aspoň to tak později vypráví Matthewovi.
"Myslel jsem, že by tolik netrpěl, kdybych mu ten nůž vytáhl." Těmito slovy to líčí Matthewovi.
Vytáhne nůž.
A na ruce i na obličej mu vystříkne krev.
"Spousta krve," říká později Matthewovi. Slova.
Slova, jak si je zapamatoval v bušícím dešti. Obrazy krve.
Farmář z Indiany pořád ještě tvrdí, že ten černě oblečený člověk je bud vrah, anebo svědek vraždy. Jestli je vrahem, téměř jistě se do domu vrátí, aby si odnesl, co tam poprvé hledal. Caluští policajti tu skončili práci brzy odpoledne. A teď tu Matthew s Warrenem leží na břiše v dešti a čekají, jestli se náhodou neobjeví ten záhadný člověk v černém, který ráno třicátého ledna utekl do šedého mokrého svítání.
"Copak to neslyšíte?" zašeptá Warren.
"Ne," odpovídá mu šeptem Matthew.
"Co?"
"V tom domě určitě někdo je," říká Warren. A vstane.
Čtyřiatřicetiletý vysoký štíhlý černoch, bývalý policista ze St. Louis, který teď dělá soukromého detektiva tady v Caluse. Z pouzdra připnutého k pasu mu vyčuhuje Smith & Wesson ráže 38. Warren opatrně obejde kokolobu.
Matthew si pomyslí, že by byl nejradši doma v posteli. Jde však za Warrenem po pěšince až ke schodům na terasu a pod temnými mraky ženoucími se přes oblohu, na které pro vztek nesvítí ani srpeček měsíce, za ním vystupuje na deštěm zmáčenou kluzkou terasu. K proskleným dveřím vzadu je pořád ještě připevněna cedulka šerifova úřadu s nápisem MÍSTO ČINU.
Warren poslouchá u dveří.
A kývne na potvrzení svých slov. V domě opravdu někdo je.
To už slyší ty zvuky i Matthew. Někdo tam uvnitř něčím rachotí. Že by tam něco hledal?
Ale co?
Dveře jsou zamčené. Ve dvanácti vteřinách otevře Warren fórový zámek úvěrovou kartou American Express.
V obývacím pokoji není nikdo. Ze tmy vystupují šeré obrysy. Sedačka. Několik rákosových křesel. Knihovna. Kbelík na uhlí. Psací stůl u jedné stěny. A černější obdélník, dveřní rám. Za ním zase ty zvuky. Warren položí Matthewovi ruku na paži, aby mu naznačil, že se nemá hýbat. Čekají.
Dveře vedou do kuchyně. Tam je teď ticho.
Okno je otevřené. V mokrém mořském větru se třepetá záclona.
Další zvuk.
Oči přivykají tmě.
Lednička. Dřez. Linka. Stůl. A na jedné židli Oči.
Maska.
"Ani hnout!" zvolá Warren, přikrčí se a pohybem zdatného policajta uchopí oběma rukama revolver.
"Vždyť to je...," ozve se Matthew, ale pozdě. Warren už mývala zabil.
*****
Na Floridě vypadají mývalové jako hyeny. Nejsou měkoučtí, milí a rozkošní jako v končinách se severským podnebím. Nepotřebují tady ve slunečném pásmu tolik kožešiny. Nikdo nemá chuť je hladit nebo rozmazlovat. Nejsou k

pomilování. Když vylézají z kanálů a potoků, nekolébají se, ale plíží. Řídkou mokrou kožešinu mají přitištěnou k hubenému tělu a cestou za potravou se pohybují rychle jako hyeny. Nádoby na odpadky dovedou otevřít stejně obratně a snadno jako lupič anebo policajt zamčené dveře. A když se vám jednou dostanou do domu, natropí tam hotovou spoušť. To už je lepší hurikán než takový mýval.

Warren Chambers byl celý šťastný, že mývala zastřelil.
"Přenášejí vzteklinu," řekl.
Zato Frank Summerville nebyl rád, že se Matthew s Warrenem vloupali do Parrishova domu a zabili mývala.
"Nejsi přece žádný soukromý detektiv," připomněl Matthewovi.
"Já vím," připustil Matthew.
"Jsem advokát. Soukromý detektiv je tady Warren."
"Ať už je to jak chce, neměli jste nejmenší právo vniknout do Parrishova domu."
Seděli ve Frankově kanceláři. Summerville a Hope na Heron Street. Jméno ulice připomínalo velkého floridského ptáka, který si čechrá peří na floridském slunci - jenomže pořád ještě pršelo. Déšť na Floridě znamenal pro Franka peklo. Newyorčan, který opustil svoje město, stopětasedmdesát centimetrů vysoký čtyřicátník s kulatým obličejem, tmavými vlasy a hnědýma očima. O New Yorku mluvil pořád, láskyplně mu říkal Velké jablko. Calusa pro něj byla Malý pomeranč. Miami říkal Velké tamale, čímž narážel na její hispánské obyvatelstvo. Floridu nenáviděl. Matthew si často říkal, proč se Frank neodstěhuje zpátky do New Yorku. Ale doufal, že to neudělá. Byl to dobrý kamarád a dobrý společník.
Dnes mu však něco dělalo starosti.
Něco víc než ten nekonečný déšť a mrtvý mýval. Matthew už svého společníka dobře znal.
Viděl mu to na očích.
"Co je s tebou?" zeptal se.
"Co se mnou je? Vloupáte se do domu deset minut po tom, co odtud odejde policie..."
"Parrish je přesvědčen, že se vrah vrátí."
"Přesně to bych řekl, kdybych byl vrah a nechtěl bych, aby si to o mně můj advokát myslel."
"Franku... on je nevinný."
"To ovšem tvrdí on."
"Nikdy bych ten případ nevzal, kdybych si myslel..."
"Jistě, jistě, znám tvoje zásady."
Ticho. Matthew se znovu zadíval do těch očí.
"Chceš mi o tom povědět, Franku?"
"O tvých zásadách. Jasně. Myslíš si..."
"Ne, o mých zásadách ne."
"Myslíš si, že na světě žijí buď hodní lidé, anebo darebáci. Hodní lidé samozřejmě nevraždí."
"A to je snad moje zásada?"
"Už se to kolikrát prokázalo," řekl Frank a lehce pokývl. Další ticho.
"Pověz mi to," žádal Matthew.
"Co ti mám povědět?"
"Prostě o co jde."
"Ale dej pokoj, o nic nejde."
"Tak co se děje?"
"Přece nechceš takový blbosti poslouchat."
"Chci."
Frank se na něj zadíval. Zhluboka si vzdychl. Potom se obrátil k oknu. Déšť stékal po skleněných tabulkách.
"Jde o Leonu," řekl.
O Leonu Summervillovou, jeho ženu. Je asi o tři roky mladší než Frank. O tři čísla menší. Černé vlasy teď nosí nakrátko ostříhané. Úzký hezký obličej s vysedlými lícními kostmi. Ohrnutý nosík. Plná ústa a okouzlující úsměv. Štíhlý pas, široké boky, dlouhé nohy a pěkné poprsí. Jednou týdně chodí na schůzky Spolku pro ochranu floridské přírody. A právě proto Franka snad tolik mrzelo, že Warren zabil mývala.
"Co je s ní?" zeptal se Matthew.
Frank se odvrátil od okna. Dešťoví hadi se za ním pořád ještě plazili po tabulkách.
Dlouho nic neříkal a Matthew čekal.
"Myslím, že mi zahýbá," řekl pak Frank. Slova.
Zatím ještě žádné obrazy.
Vlastně ano, najednou se mu objevuje obrázek nahé Leony v objetí cizího člověka, který pro něho nemá tvář. Záběr z erotického video filmu. Rovnou však rázně vypnutý mizí ten obraz v elektronickém zachvění, Matthew ho nechce vidět. Ale už přicházejí slova.
Posledních pár měsíců má Leona plno nepřesvědčivých vysvětlení a nejapných výmluv, proč není doma. Jdu se Sally do kina. Musím si dát udělat nehty a má manikérka pracuje po večerech doma, dělá to jako melouch. Děvčata jdou v pondělí večer na večeři, nejspíš do restaurace Na pobřeží. Měla bych koupit sestře dárek k výročí svatby a obchody mají dneska dlouho do večera otevřeno. Celou sobotu budu pryč, musím připravit kytky na výprodej pro kostel. A ty telefony! Jakmile zvedne telefon Frank, někdo vždycky zavěsí. Haló? A v tu chvíli položí ten druhý telefon. Anebo v poslední době volají mužští - zřejmě se snaží měnit hlas - a ptají se na Betty, Jean, Alici anebo Fran a pak se omlouvají,

že asi vytočili špatné číslo. A prádlo schované vzadu v její zásuvce prádelníku. Kalhotky bez rozkroku, jaké na ní zatím nikdy neviděl. Podvazkové pasy a punčochy se švy. Podprsenky s otvory na bradavky. Nový účes. Nová voňavka. Jiná značka cigaret. A včera v noci...
"Teď to bude hodně osobní," řekl Frank.
"Tak mi to pověz."
"Byla s těmi lidmi ze Spolku pro ochranu přírody... aspoň mi to tvrdila. Na schůzi odešla po večeři a vrátila se něco před půlnocí. Ty schůze končí obyčejně kolem půl dvanácté."
Frank zaváhal.
"Ani tomu nechci věřit, Matthewe."
"Já také ne."
Frank málem plakal.
"Ona... víš... používá pesar. Když chceme... než se chystáme milovat.., odejde do koupelny... a vezme si ho. Nasadí si ho, nebo jak se to říká."
Frank znovu obrátil obličej k oknu. Pořád ještě pršelo.
"Když přišla domů, už jsem ležel. Díval jsem se na ni, jak se svléká. Chtěl jsem se s ní... milovat, víš, a tak když si vedle mne lehla, začal jsem ji... líbat... a hladit ji... a..."
A znovu vyvstávají obrazy.
Těch dvou, jak leží nazí v posteli. Frank bujně ztopořený a Leona přijímající jeho laskání. Jezdí jí rukama po ňadrech, po břiše a pak ji zkoumá tam dole hledajícími prsty. Leona chce vyskočit z postele.
"Nevzala jsem si to," říká rychle a snaží se od něj odtáhnout, ale nestačí to, jeho prsty jsou už v ní.
"Měla ten pesar," říká teď Frank. Až na ten déšť je úplně ticho.
"Vzala si ho, ještě než odešla z domu, Matthewe." Ustavičné bušení deště do listí palem před oknem.
"Řekla mi... že prý doufala, že se budeme milovat, že se na to už chystala. Ale to se jí... to se Leoně vůbec nepodobá. Nikdy... chci říct... u ní je to vždycky spontánní."
Matthew přikývl.
"Zavolal jsi těm lidem?" zeptal se.
"Lidem z toho Spolku pro ochranu přírody? Přesvědčil ses, jestli vůbec měli schůzi...?"
"Měli. Vím to jistě. Leona není tak hloupá."
"A byla na té schůzi?"
"Chodí tam padesát šedesát lidí a nikdo nesleduje, kdo přišel anebo dřív odešel..."
"Jen ty. Pozoruješ ji, v kolik přišla a odešla, prohlížíš jí voňavky, cigarety a prádlo..."
"Ano." Přesně to dělám."
"Nenapadlo tě někdy, že třeba mluví pravdu?"
"Že patří k těm hodným lidičkám, viď?"
"Vždycky jsem si to o ní myslel, Franku."
"Vím, že mi o tom pesaru lhala."
"Ale najisto to nevíš. Možná že opravdu chtěla..."
"Tak proč mi říkala 'Nevzala jsem si to', když už měla ten zatracený krám v sobě?"
"Možná že jsi jí dobře nerozuměl. Možná že..."
"Ne."
"Možná že chtěla říct..."
"Ne."
"Proč se jí nezeptáš, jak to myslela, Franku? Proč si s ní nepromluvíš? Je to přece ksakru tvá žena!"
"Vážně?" Podívali se na sebe.
"Má teď Warren moc práce?" zeptal se Frank.
"Hodně. Proč?"
"Chtěl bych, aby ji chvíli sledoval."
"To bys neměl dělat, Franku."
"Musím to vědět. Ať už je to tak nebo tak, musím to vědět." Matthew si vzdychl.
"Nemohl bys... nemohl bys s ním promluvit?" zeptal se Frank.
"Jestli to po mně opravdu chceš."
"Prosím tě."
"Ale uvědomuješ si, že mu budu muset říct..."
"Jistě, o koho jde. Ano. Samozřejmě."

Matthew si znovu vzdychl.
"Pošlu ho na to," řekl.
"Děkuji ti."
"Doufám, že se v tom mýlíš."
"Taky doufám."
Vezmem to jedno po druhém, řekl si Warren. Když dáma zahýbá manželovi, bude mu zahýbat zrovna tak zítra anebo za týden. Jak jde o nevěru, není žádný spěch. Teď je důležité promluvit si s tím chlapíkem v černém.
Warren seděl za stolem a držel v ruce už čtvrté pivo. Napadlo ho, jestli nemůže člověk v takové putyce chytit AIDS. Stát Florida je v počtu homosexuálů třetí za New Yorkem a Kalifornií, ale v Caluse bylo zatím hlášeno jen

pětasedmdesát případů AIDS anebo onemocnění s AIDSem souvisejícím. Podle Warrenova soudu je i těch pětasedmdesát případů až dost. Zvlášť když to člověk může chytit z pivní sklenice.
Hospodský mu slíbil, že ho upozorní, jen co sem Ishtar Kabul vkročí. Ishtar Kabul. Příjmení nepochybně inspirované hlavním městem Afganistanu, křestní jméno filmem. Warren od kohosi slyšel, že v arabštině znamená Ishtar Kačera Donalda.
Od chvíle, kdy začal pracovat na tomhle případu - až na včerejší noc, kdy zabil mývala - pátral Warren po svědcích, které si chtěl předvolat státní návladní. Dvanáct spravedlivých mužů. Přesně jako ta porota, která si vyslechne jejich svědectví, že se Ralph Parrish s bratrem v noci před vraždou zuřivě pohádal.
Většinu jich už sehnal na adresách, které mu státní návladní poskytl, a teď začal shánět ostatní po barech, kde se scházejí teplouši. V Caluse byly takové bary jenom tři - Scandalův nad řeckou restaurací v Michael's Mews, Popularita proti letišti na Jednačtyřicáté a U humra tady na rohu Desáté. Bar U humra byl nejstarší a nejšpinavější teploušský bar ve městě. Parta homosexuálů mu říkala U hovna, tak to aspoň Warrenovi prozradil Christopher Summers.
Warren vypátral Summerse po dlouhé námaze až dneska kvečeru ve veřejném parku naproti restauraci Na pobřeží, na místě, kde, jak bylo známo, se scházejí teplouši z Calusy. Summers vůbec nevypadal jako teplouš, převlečený za elegantní dámu, jak mu ho popsal,Parrish. Tentokrát neměl norkovou štólu, perly ani japonský vějíř. Seděl tam v dešti na lavičce, nad hlavou velký modrobílý deštník s reklamním nápisem, na sobě béžový tropický oblek, a vypadal jako úctyhodný bankéř. Co vím, třeba to taky bankéř je, řekl si Warren. Posadil se vedle něj na lavičku. A za půl minuty se ho už Summers ptal, jestli by k němu nezašel do bytu na skleničku. Ne, poděkoval Warren, radši by si s ním promluvil o tom večírku minulý pátek u Jonathana Parrishe.
"Ach tak," řekl Summers. Takže si promluvili.
Seděli v dešti a povídali. Přitištění k sobě jako milenci pod velkým modrobílým deštníkem. A pořád jim nad hlavami tiše ťukal déšť.
"Ano," přisvědčil Summers.
"Vážně byl na tom večírku u Jonathana jeden chlapík v černém - pokud si vzpomínám, v černé kůži - jmenuje se Ishtar Kabul." .
Warren se zeptal, jestli je Kabul, když už se takhle jmenuje, černý.
"Kdepak, je bílý stejně jako vy anebo já," odpověděl Summers, a vtom si uvědomil, že mluví jen sám za sebe. Jistě, Kabul je bílý, je mu něco kolem pětadvaceti a samozřejmě že je teplý. Než se viděli na tom večírku, setkal se s ním Summers jen jednou, Kabul právě vycházel od Humra a Summers šel jen tak kolem.
"Opravdu byste ke mně nechtěl zajít na skleničku?" zeptal se znovu.
"Mohl bych trochu rozdělat oheň, vždyť tak nepříjemně prší. Jistě se vám nechce do takového podniku, že?" A tehdy se také zmínil, že homosexuálové z Calusy říkají té hospodě U hovna, protože má hodně daleko do elegantního vzhledu a pověsti.
O baru U humra se skutečně dalo říct, že má do elegance daleko. Na stěnách rozvěšené nepostradatelné rybářské sítě, z kterých se snažili vyškrábat mrtví červení humři. Stoly upravené z palubních poklopů s mosazí tak naleštěnou, že z ní člověk málem mohl jíst. Osvětlení jako z Casablancy, matné a kouřové. Dlouhý, poškrábaný výčep a kolem něj samí mužští. Hrací automat vyřvávající rokovou hudbu.
Ishtar Kabul přišel ve tři čtvrtě na jedenáct a hospodský na něj upozornil Warrena diskrétním pokývnutím.
Kabul byl pořád ještě v černém. Ten chlap má ale kuráž, to mu musel Warren přiznat. Jestli je to ten lump, co bodl Jonathana ..

Parrishe a pak utekl do deště, dalo by se jen čekat, že začne nosit křiklavě růžovou.
Ale ne, byl v černém.
Skládal teď velký černý deštník a cákal z něj vodu po celé podlaze. Černé vlasy, černé džínsy, černý svetr s véčkem, rukávy vyhrnuté až po lokte. Černé holínky. Černý kožený pásek na pravém zápěstí, digitální hodinky Seiko s černým náramkem na levém. Velký stříbrný a tyrkysový přívěsek na hrudi. Malá stříbrná a tyrkysová náušnice v levém uchu. Jde mu dobře k modrým očím. Ishtar je prostě sekáč. Teď se rozhlíží, koho by tady nabalil. Warren zvedne ruku.
"Ishtare!" zavolá.
"Tady!"
Kabul se otočí a přimhouřenýma očima se zadívá do polotmy.
"Tady!" znovu zavolá Warren a luskne prsty na pravé ruce. Kabul za ním přijde ke stolu.
"Znám tě?" zeptá se.
"Teď už jo," řekne Warren a široce se na něj usměje, jako kdyby chtěl spolknout meloun.
"Posaď se, Ishi. Máme si co říct."
"Nikdo mi neříká Ishi," řekne Kabul a už se chystá odejít.
"Jakpak ti říkal Jonathan Parrish?" zeptá se Warren jeho zad. Kabul se prudce zarazí. Černé džínsy pevně obepínají zadek, který tu předvádí na odiv. Pomalu se otočí jako v nějaké operetě.
"Kdo?" ptá se.
"Jonathan Parrish," odpoví Warren.
"Pěkně se posaď." Kabul zaváhá.
"Posaď se, miláčku, však tě neukousnu," řekne mu Warren a znovu se na něj usměje širokým černošským úsměvem.
Kabul si ho prohlíží, v modrých očích napjatý výraz, a uvažuje, co dál.
A potom si sedá.
Černý deštník si zavěsí za rukojeť přes opěradlo židle. Pohlédne přes stůl na Warrena.

"O co jde?" ptá se.
"Kdes byl celý můj život?" řekne mu Warren.
"Nebo aspoň od minulé soboty?"
"Co jsi zač?" ptá se Kabul.
"Fízl?"
"Tak napůl," odpoví Warren.
"Co to má znamenat?"
"Jsem soukromý detektiv."
"To si snad ze mě děláš srandu. Copak něco takového existuje?"
"Třeba v mé osobě," odpoví Warren.
"To jsou mi zázraky!" řekne Kabul a zavrtí hlavou.
"Takže, Ishi," začne Warren.
"Potrpíš si na černou, viď?"
"Občas ano," odpoví Kabul.
"Půjdeme ke mně nebo k tobě?"
"Ty jeden uličníku!" řekne mu Warren, přesně tak jak to Kabulovi při večírku řekl Summers ze zdvořilosti k Ralphu Parrishovi, který teď sedí ve vězení za vraždu svého bratra. Jenže Kabulovi zřejmě ta slova nic nepřipomenou. Rozhlíží se po místnosti po nějakém lepším společníkovi. Celá ta rozmluva u stolu ho už očividně začíná nudit.
"Byl jsi přece na tom večírku v černém oblečení, ne?" řekne mu Warren.
"Na jakým večírku?" ptá se Kabul. Už ho to opravdu otravuje.
"Takže ti to řeknu na rovinu," poví mu Warren.
"Tu noc před vraždou jsi byl v černém. A Parrishův bratr viděl někoho v černém, jak utíká ráno, kdy došlo k vraždě, z domu. Chci vědět, kde jsi byl v sedm ráno, když někdo ubodal Parrishe."
"Doma v posteli."
"Sám?"
"Nenech se vysmát."
"Tak s kým?"
"S dámou, co se jmenuje Christie Hewesová."
"S dámou?"
"Jo, s dámou."
"Ty jsi podobojí, Ishi?"
"Dělal bych to i s aligátorem, kdyby neměl tak ostrý zuby."
"Ví policie o té dámě?"
"Vědí o ní. Mluvili s ní a vědí, že jsem s ní byl. Ale o co tu vlastně jde? Policie už vraha zatkla."
"My si to ale nemyslíme, Ishi."
"Kdo je to my?"
"Třeba já," řekne Warren.
"Jseš si tou dámou jistý?"
"Jasně," usměje se Kabul.
"A jak se vlastně jmenuješ?"
"Warren Chambers."
"Mám ti říkat Warre?"
"Ne."
"Tak mi neříkej Ishi."

"Jak se jmenuješ doopravdy, Ishi?"
"Jsi nemožnej," řekne Kabul a zvedne oči.
"Herman? Archibald? Rodney? Jestli sis začal říkat po Ishtarovi, musel to vážně být střihoun."
"A jak se jmenuješ doopravdy ty?" zeptá se Kabul.
"Leroy?"
"To začíná být trochu rasistické, ne?" podotkne Warren.
"Ne, rasistický by bylo, kdybych ti ň'kal Amos."
Ishtar se tím vším začíná bavit. Nemyslí si, že jde o něco vážného. Policajti s ním už přece mluvili, tak co by měl co vykládat nějakýmu ubožáckýmu soukromýmu detektivovi? Je načase trochu si z něho utáhnout, trochu ho okecat.
"Dovol, abych ti něco vysvětlil, poklade," řekne Warren.
"Zastupujeme klienta, kterého čeká elektrické křeslo, chápeš? Co když požádáme státního návladního, aby uspořádal malou identifikační přehlídku, a co když tě potom náš klient označí jako toho lumpa, kterého viděl běžet po pobřeží..."
"Proč by to dělal? Ležel jsem doma v posteli. To by bylo křivopřísežnictví."
"Jasně, to by asi bylo. Ale třeba by našemu klientovi došlo, že křivopřísežnictví je pořád lepší než elektrické křeslo. Už chápeš, kam tím mířím, Ishi?"
"Neříkej mi Ishi."
"Tak promiň, Ishtare. Začíná ti už svítat, Ishtare?"
"Moc se mi líbí, jak se vyjadřuješ," řekne Kabul.
"Svítat!"

"Mohl bys nechat těch řečiček?" řekne mu Warren.
"Copak chceš, abych udělal, Ishtare? Mám otevřít tu plechovku červů před státním návladním, nebo toho nechat, ať to zůstane v rodině?" Pořád ještě tahá Kabula za nos. Státní návladní už má na případ svůj názor a rozhodně nebude mít nejmenší chuť pořádat nějakou identifikační přehlídku.
"Koukej se rozhodnout, jo?"
"Byl jsem v posteli s dámou, která se jmenuje Christie Hewesová."
"To ale tvrdíš ty, viď?"
"Policie si to ú ní ověřila a..."
"Já si to ověřím taky," řekl Warren.
"Tak si to klidně ověř."
"Taky že ano. Dovedu na to jít líp než policie. Měl by sis být pořádně jistý, že tě ta dáma neshodí. Jinak, až tě náš klient bude identifikovat..."
"Mě nezastrašíš."
"Dobrá, vždyť já tě ani nechci zastrašovat. Už půjdu," řekne Warren a odstrčí židli.
"Rád jsem si s tebou popovídal, a budu od tebe pozdravovat Christii."
"Počkej chvilku," zarazí ho Kabul.
"Posaď se." Warren zůstane stát.
"Už takhle má nahnáno," řekne Kabul.
"Dej jí pokoj, jo?"
"Proč má nahnáno?"
"Sakra, člověče, vždyť tu jde o vraždu!"
"Vážně? To snad ne!"
"Ten váš chlapík nakecá něco policajtům o člověku v černým...
"O tobě," řekne Warren.
"Ne, sakra, o mně ne! Někdo si to všechno vymyslel. Aby se z toho sám dostal."
"Začíná ti to docházet," řekne Warren.
"Ve chvíli, kdy tě najisto označí..."
"Christii nech na pokoji, jo?"
"Proč?"
"Nechci, aby za ní znovu přišla policie. Podepsala jim už prohlášení."
"Ale, ale."
"A ty za ní půjdeš a vyděsíš ji..."
"Já a někoho vyděsit?"
"Donutíš ji, aby výpověď změnila..."
"No ne? Snad nelhala, Ishtare?"
"Neříkám, že lhala. Ale jestli změní výpověď..."
"Pak to znamená, že lhala."
"A jestli potom ten váš chlapík prohlásí, že mě viděl, jak utíkám po břehu..."
"Přesně to řekne, to ti můžu zaručit."
"Potom jsme oba v troubě."
"Jenomže ty víc než ta dáma. Jak bych ji podle tebe mohl vyděsit, Ishtare?"
"Třeba by prohlásila, že jsem s ní vlastně ani nebyl."
"Ale ty jsi s ní byl, ne? Řekls to přece policii. A Christie to odpřisáhla."
"Ano."
"Tak co tě trápí?"
"Nic mě netrápí."
"Výborně. Tak já jdu rovnou za ní."
"Ne. Počkej."
Warren čekal.
"Nechci nikoho dostat do maléru," řekl Kabul.
"Koho nechceš dostat do maléru?"
"To ti nemůžu říct."
"Byl jsi snad s někým jiným?" Ticho.
"Tys nebyl s Christií, viď?" Další ticho.
"Ani s nějakým aligátorem, to bych se vsadil."
"Podívej..."
"S kým jsi byl, Ishtare?"
"Když on je ženatý," řekne Kabul.
"Ten chlápek, co jsem s ním doopravdy byl."
"Ale," řekl Warren.
"A jakpak se jmenuje?"
"Ještě ho dostaneš do maléru."
"Ne, čistě jen si s ním promluvím. Mezi čtyřma očima. Diskrétně."
"To už vidím."

"Nebo se na tebe příští měsíc pověsím, dokud vás oba nepřistihnu v posteli, a pak vyjde to svinstvo všechno na povrch. V obrázkách, Ishtare. V barevných fotkách. Radši mluv."
Kabul dlouho mlčí.
"Poslyš," řekne potom.
"Já toho chlápka doopravdy miluju. Nechci ho dostat do neštěstí, vážně ne."
"Kdo to je? Pověz mi, jak se jmenuje."
Další ticho. Na druhé straně místnosti se někdo hlasitě zasmál. Kabul pohlédne k výčepu. Pak řekne přes rameno, téměř šeptem, jako by to jméno ani nechtěl vypustit z úst: "Charles Henderson."
"Děkuju. Adresu, prosím."
"Bydlí na Sabal Key."
Přitom se Kabul pořád ještě dívá, co se to děje u výčepu.
"Kde na Sabalu?"
"Sabal Towers."
"A adresu žádnou nemá?"
"Adresu neznám. Je to ten velký blok domů. Sabal Towers."
"Číslo bytu?"
"Nikdy jsem u něj v bytě nebyl."
Kabul se otočí a vzhlédne k Warrenovi.
"Poslyš, moc tě prosím, buď opatrný," řekne.
"Charles je velmi plachý a velmi zranitelný..."
"A velmi ženatý, chápu," řekne Warren.
"Ano," přisvědčí Kabul.
"Nemá se čeho bát," řekne Warren.
"A ty taky ne. Ovšem jestli jsi s ním to ráno doopravdy byl."
"Byl."
"Doufám," řekne Warren.
Ve skutečnosti však v nic takového nedoufá. Doufá, že Kabul lže, jako když tiskne. Všechno by pak šlo mnohem snáz. Warren však věděl, že nikdy nejde nic snadno. .
2
To je ten kohout, co kokrhal při rozednění a vzbudil faráře, co už byl oholený...
*****
Mrtvý ležel v jednom z mrazicích boxů v márnici Dobrého Samaritána. Sanitka ho převezla z Whisper Key do nemocnice ráno třicátého ledna a hned toho dne byla provedena pitva. Teď bylo pátého února, ale nikdo se ještě o tělo nepřihlásil. Jediný, kdo o ně mohl mít zájem, byl teď ve vězení, obviněn, že stav mrtvého zavinil.
"Až na ty rány na dlaních, jak se ten člověk bránil, to byla čistá bodná rána," řekl Bloom.
"Přímo do srdce a sbohem, Charlie." Zápach v márnici zřejmě nevnímal.
Matthew by si byl přál, aby i tady v márnici začalo pršet. Aby déšť spláchl ten zápach. Zápach se ze dvou třetin skládal z tělesných plynů a z jedné třetiny z chemikálií. Pronikl i sem do místnosti s chladicím zařízením. Matthew by si byl rád držel před nosem kapesník, ale bál se, že by to Bloom pokládal za neprofesionální.
"Nůž je ze soupravy na kuchyňské polici," konstatoval Bloom.
"Hodí se tak pro šéfkuchaře. Pětadvaceticentimetrová čepel, velmi účinná."
Takže zbraň, která tam ležela po ruce. Což znamená, že vrah nevešel do domu s úmyslem spáchat vraždu. Potvrzovalo to slova Ralpha Parrishe, že vrah přišel něco hledat. Ale co? A proč tedy zabíjel?
"Na noži zůstaly otisky obviněného," řekl Bloom. Monotónně chrlí dál fakta. Mohutný člověk s přeraženým nosem, s rukama pouličního rváče, s klátivou chůzí a newyorským přízvukem, člověk, který žil leckde od New Yorku po Nassau a Calusu a půl života pracoval jako policista. Jen fakta prosím, madam.
"Byl celý od krve zavražděného, stejné skupiny, o tom není pochyb. Mimochodem, zkoušky na AIDS jsou pozitivní, věděl jsi o tom?"
"Ne," odpověděl Matthew.
"Státnímu návladnímu, šerifovi a nám se to jeví asi tak, že Parrish byl druhý den ráno ještě pod párou, začal se znovu s bratrem hádat a ve vzteku ho zabil. Můžeš přinejlepším doufat, Matthewe, že se to nebude posuzovat jako úkladná vražda. Dokážeš možná, že nešlo o žádný záměr, o žádný předem promyšlený plán. Jinak se ten tvůj člověk usmaží."
Bloom neměl v hlase ani náznak citu. Jinak se ten tvůj člověk usmaží. Farmář z Indiany se usmaží. Farmář, který bůhvíkolik let podporoval jediného bratra a postaral se, aby si mohl žít tady na jihu, kde (kromě února) pořád svítí slunce. Umožnil mu přepychový život v domě, který mu koupil, na prvotřídním pozemku, přímo u břehu moře. Zřejmě se smířil i s bratrovou homosexualitou - nebo ji aspoň nebral na vědomí - ovšem jen do poslední noci, kdy dal najevo, jak se mu příčí. Proč by ho ale zabíjel?
"Měl jsem bratra rád," řekl přece Ralph Parrish Matthewovi. A Matthew mu věřil.
Dobří lidé a darebáci.
Detektiv Morris Bloom patří k těm dobrým. I když je tentokrát na nesprávné straně, nebo spíš na opačné straně a ověřuje pro úřad státního návladního výpovědi svědků, ačkoliv trestný čin byl spáchán mimo hranice města. Whisper Key už přece patří do caluského okresu. Ale na místo činu se dostavili lidé z .městské policie. A ti také obviněného zatkli.
"Bereš si divné případy," poznamenal Bloom. Tvářil se přitom smutně. Matthew je přece kamarád.

"Vždyť snad víš o tom muži v černém, který utekl, když scházel Parrish dolů," řekl mu Matthew.
"Parrish se o něm zmínil při výslechu a..."
"Samozřejmě," odpověděl Bloom a tím jediným slovem názor zavrhl.
"A jistě víš, že na večírku byl jeden mužský černě oblečený od hlavy k patě."
"S tím jsme už mluvili."
"S Ishtarem Kabulem?"
To jméno včera řekl Matthewovi Warren.
"Je to jen přezdívka," řekl Bloom.
"Doopravdy se ten chlapík jmenuje Martin Fein. Je Žid." Bloom zavrtěl hlavou. Nešlo mu zřejmě na rozum, jak se ze slušného židovského chlapce může stát homosexuál. Ve čtvrti, kde Bloom vyrůstal, se ze slušných židovských chlapců nestávali buzíci. A vlastně i málokdy policajti, protože v New Yorku dosáhl tehdy vyšší hodnosti než kapitána jen někdo, kdo byl Ir. Dneska to může být i černoch. Žid by se radši měl ucházet o rabinát. Anebo ještě spíš stát se účetním.
"Matthewe," řekl Bloom, "ten tvůj člověk měl přece v ruce vražednou zbraň..."
"Vytáhl ji bratrovi z prsou."
"To od něj byla pěkná pitomost, nemyslíš?"
"Ale udělal to."
"Nebo to aspoň tvrdí. Proto měl taky po celém oblečení krev."
"Správně."
"Jaképak správně, Matthewe. Nikdo přece není takový blbec, aby vytahoval z rány nůž chlapovi, kterého najde na podlaze s kudlou v hrudi. To by neudělal nikdo. Ledaže by žil do té doby na Marsu a jakživ neviděl jediný film nebo televizní hru. Tvůj klient se v noci předtím s bratrem pohádal, máme dvanáct svědků ochotných odpřisáhnout, že málem došlo na facky. A druhý den ráno se chytli znovu..."
"Jeden z těch svědků byl muž v černém."
"O co tu jde, o nějakou záhadu?" zeptal se Bloom.
"V policejní práci neexistují žádné záhady, Matthewe, jsou jen zločiny a lidi, co je spáchali. Žádní neznámí muži prchající po pobřeží do husté mlhy, žádní..."
"Ale tentokrát tam takový člověk byl."
"Podle Parrishe. Parrish je jediný, kdo toho záhadného muže v černém viděl."
"Kabul byl na tom večírku taky. A měl na sobě černé oblečení."
"Jenže byl potom v posteli s jednou dámou..." Bloom se zarazil.
"Dobrá, prozradím ti, jaké má Kabul alibi," řekl.
"Stejně by ses to asi dozvěděl od státního návladního, kdybys mu o to řekl. Kabul je čistý, věř mi. Ta dáma odpřisáhla, že s ním byla v sedm ráno, kdy došlo k vraždě."
"Tak tedy dáma?"
"Ano, dáma. Nikdy jsi neslyšel o bisexuálech, Matthewe?"
"Nejmenuje se náhodou Christie Hewesová?"
Bloom jen zamrkal.
"Tak ty už o tom víš? Státní návladní ti to prozradil?"
"Ne, od státního návladního jsem to neslyšel."
Byl jsem v posteli s dámou, která se jmenuje Christie Hewesová. Kabulovo původní alibi, kterým se ohánět včera večer před Warrenem. Lhal policii a snažil se lhát i Warrenovi. Jediný rozdíl byl v tom, že policie byla ochotna mu věřit, protože už má svého vraha. Warren nebyl ochoten uvěřit ničemu, snažil se sehnat důkazy, že Ralph Parrish vraždu nespáchal.
"Máte už nejspíš od slečny Hewesové výpověď," řekl Matthew.
"Ve formě místopřísežného prohlášení."
"Takže Kabul je z toho zřejmě venku," řekl Matthew.
"Jasně. Víš, koho tu před sebou máš?" zeptal se Bloom a pohlédl na mrtvé tělo v zásuvce z nerezavějící oceli.
"Homouše, který si žil na vysoké noze za bratrovy peníze. Teploušského náfuku, který loni v září obvinil jednoho svého milence z napadení, takový to byl milovník, ten tvůj Jonathan Parrish. A pak tu máš hodného bratříčka rovnou z..."
"Pověz mi o tom napadení," požádal ho Matthew.
"Proč ne," odpověděl Bloom.
Sedmého září loňského roku. Pondělní večer, jímž končí víkend po Dni práce. Ve tři čtvrtě na jedenáct zaznamenána stížnost. Caluská policie v poklidu přijíždí v jedenáct čtyřiadvacet minut. Místo - U Scandala, teploušský bar nad řeckou restaurací v Michael's Mews.
Dostavuje se uniformovaný strážník - v Caluse jezdí policajti v uniformě sólo - a zabočí s autem k chodníku, kde stojí před branami uličky vysoký světlovlasý muž a drží za zápěstí naštvaně vyhlížející ženskou ve fialových šatech, ve fialových střevících na vysokých podpatcích a zapínaných na pásek, s fialovou koženou kabelkou přes rameno a v nakudrnacené blond paruce. Světlovlasý muž krvácí z rány nad levým okem. Ženská ve fialových šatech se mu chce vytrhnout, ale muž ji pevně svírá za zápěstí. Ženská má přiléhavé šaty celé propocené. V podpaží jí vystupují ošklivé velké skvrny. Další skvrny má mezi mohutnými ňadry. Když se tak na ni policista podívá, řekne si, že venku musí být nejmíň šestatřicet stupňů.
Světlovlasý muž, který se představuje jako Jonathan Parrish a volal prý na policii, nejdříve tvrdí, že mu ta naštvaná

zpocená ženská ve fialových šatech ukradla peněženku.
"Bavil jsem se s ní u baru," (tak to aspoň Parrish řekl) a vtom se najednou rozhovor stočil na sex. Ženská ve fialových šatech mu prozradila, že je od řemesla a bere za jedno vyspání sto dolarů, a Parrish v té chvíli vytáhl peněženku a položil ji na barový pult. Hned nato se žena omluvila, že si musí zajít na "toaletu" (tak to zas vyjádřil Parrish), a kupodivu s ní zmizela i peněženka. Když se žena za chvíli vrátila k baru, obvinil ji Parrish z krádeže. Tvrdila, že nemá o zmizelé peněžence ani ponětí, a tak rovnou zavolal na policii. Teď chtěl na policistovi, aby prohledal ženu i záchod, protože jestli nemá ta ženská jeho peněženku zastrčenou pod podprsenkou nebo v kalhotkách, určitě ji schovala do rezervoáru.
Policista, který se jmenuje Randolph Hasty, zpočátku vůbec neví, co dělat. Uvědomuje si, že nemá právo dámu obtěžovat, pokud okolnosti dostatečně nenasvědčují tomu, že porušila, porušuje nebo se chystá porušit zákony státu. Na to, že opravdu došlo k trestnému činu, má jenom Parrishovo slovo. A i kdyby k trestnému činu došlo, což zatím Hasty najisto neví, může počítat s tím, že kdyby jako mužský člen policie začal prohledávat té dámě kalhotky a podprsenku, dostane se do pěkného maléru. Neví ani jistě, jestli smí bez příkazu k prohlídce vkročit na dámskou toaletu. Je z toho celý popletený. Přizná to dokonce v hlášení. Anebo to přizná aspoň nepřímo. Napíše jenom: "Původní svědectví na místě činu není jednoznačné co do 901.151." Čímž myslí, pokud jde o uplatnění trestního řádu státu Florida.
V příštích deseti minutách se ale všechno zamotá ještě víc. Protože čím dál se Hasty dívá na tu dámu v blond paruce a s velkými ňadry, tím mu připadá divnější. Má až moc namalované rty a podmalované oči. A taky dost hluboký hlas. Napadne ho, že to třeba ani ženská není.
V tom případě by jí snad osobní prohlídku udělat mohl. Nebo spíš jemu.
Jestli tu ovšem vůbec došlo k trestnému činu.
V té chvíli mu Parrish řekne, že tato dáma, nebo spíš džentlmen, ho praštila nad oko kabelkou a způsobila mu krvavou ránu, což, pokud ovšem Parrish mluví pravdu, jasně dokazuje, že došlo k přestupku. Parrish pak policistovi vysvětlí, jak začal tu ženskou ve fialových šatech podezírat, že to ve skutečnosti ani žádná ženská není (k tomuto závěru dospěl už Hasty sám), ale že je to chlap v ženském převlečení, který zapadl do známého baru pro homosexuály s vysloveným úmyslem napadat hosty.
"Takže obviňujete tuto osobu z přestupku?" ptá se Hasty.
"Ano," odpoví Parrish.
"Slečno," táže se Hasty, "jste muž?" Navztekaná blondýna ve fialových šatech mlčí.
"Pokud je tato osoba muž, tak ji snad můžu prohledat," řekne Hasty.
"Ta osoba je muž," potvrdí mu Parrish.
"Jak se jmenujete, slečno?" ptá se Hasty. Blondýna neodpovídá.
"Jmenuje se Mark Delassandro," řekne Parrish.
"Tak dobrá, slečno," řekne Hasty a přikročí k prohlídce. Dost ho uvede do rozpaků, když najde v Delassandrově podprsence dvě ňadra z pěnové gumy a v jeho kalhotkách podobné vycpávky. Peněženku u Delassandra neobjeví. Nenajde ji ani na záchodě, kam vkročí po diskrétním zaklepání a rázném zvolání: "Tady policie!"
"Neshledávám nejmenší důkaz, že by došlo k trestnému činu," řekne Parrishovi.
‚A co ta rána kabelkou?" ptá se Parrish.
"To vám nepřipadá jako trestný čin?"
"Jste ochoten učinit o tom místopřísežné prohlášení?" dotazuje se Hasty.
"Jsem," odpovídá Parrish.
Na policejní stanici, diskrétně známé jako budova veřejné bezpečnosti pro Calusu, vyslechne Bloom Marka Delassandra a doví se, že už od poloviny července žijí s Parrishem jako milenci. Dál zjistí, že si spolu ten večer zašli do baru U Scandala (Delassandro v šatech, paruce a vycpaném prádle, které mu Parrish koupil v caluském butiku zvaném Veteš a brak) a že ráně nad Parrishovým okem předcházela hádka, která vypukla asi v půl jedenácté té noci.
Podle Markova vyprávění došlo k té hádce proto, že Parrish docela otevřeně flirtoval s jedním svalnatým dvacetiletým vejtahou v modrém tričku a s vytetovanými draky, který se po dvou martini začal kdekomu v baru vychloubat, že měl v New Yorku přítele, vybavenýho, div mu kalhoty nepraskaly. Jak se ten hoša naparoval a chlubil a Parrish obdivně klopil řasy, seděl tam Delassandro v ženské parádě, svůdnicky a půvabně, a najednou se ho zmocnil hrozný smutek, obrovská žárlivost a cosi blízkého ženské bezmocnosti. Popadl kabelku a praštil jí Parrishe po hlavě v naději, že mu vyrazí levé oko, ale dokázal mu jen zasadit menší ranku na čelo.
Ta historka s peněženkou je holý nesmysl, tvrdil Delassandro. Parrish u sebe peněženku nikdy nenosí, protože by mu vyboulila na míru šité kalhoty a odváděla pozornost od přirozené vybouleniny
, kterou tak rád předvádí. A pokud jde o takové ty spory mezi dvojicemi, často se takhle s Parrishem na veřejnosti hádají, aby se trochu vyrajcovali, připadá jim to vzrušující a dramatické. Ale nemůže popřít, že praštil Parrishe kabelkou. A ano, pokoušel se vyrazit mu oko.
Vyslovené ublížení na zdraví, pomyslel si Matthew. A navíc záměrné.
"Z čeho jsi ho obvinil?" zeptal se.
"Z ničeho," odpověděl Bloom. Matthew na něho udiveně pohlédl.
"Něco ti povím, Matthewe," řekl mu Bloom.
"Podle mě to byla úplně normální rodinná hádka, kterou neměl co řešit na ulici strážník. Máš pravdu, asi nebyla. Jenže jsem měl před sebou nepodepsané přiznání, že došlo k ublížení na zdraví, a navíc záměrnému, protože Delassandro přiznal, že se pokoušel vyrazit Parrishovi oko, čímž nepochybně jednal takovým způsobem, že z toho mohlo vzejít těžké poškození na těle, trvalá invalidita nebo trvalé zohyzdění podle vymezení paragrafu 784.045. Posloucháš mě vůbec?"

"Poslouchám," řekl Matthew.
"Tak víš co? Kdybych byl poslal Delassandra do vězení - a bylo mu tehdy teprve čtyřiadvacet - byl by za chvíli vyřízený. Kdyby ho odsoudili, dostal by rok za ublížení na zdraví a dalších pět let za těžkou újmu na zdraví. A tak jsem si položil otázku. 'Morrie,' zeptal jsem se sám sebe, 'stojí hádka dvou buzerantů za to, abys toho kluka poslal do vězení, kde by mu namalovali na záda kozy a ve dne v noci ho zmermomocňovali?' A víš, co jsem si odpověděl?"
"Co sis odpověděl?"
"Řekl jsem si 'Morrie, nech ho radši běžet, ale až po pořádném varování.' Chápeš mě?"
"Chápu. Jsi dobrák."
"Blbost," odpověděl Bloom.
"Parrish by nám byl to slíbené prohlášení stejně nedal a Delassandro odmítl své přiznání podepsat, tvrdil mi, že si to všechno vymyslel. Byla to prostě a jednoduše rodinná rozepře. A tak jsem se zeptal sám sebe 'Máš ho vůbec z čeho obvinit, Morrie?' A víš, k jaké jsem dospěl odpovědi?"
"Nemáš ho z čeho obvinit, Morrie."
"Správně. Nemáš ho z čeho obvinit, Morrie."
"Takže jsi Delassandra pustil."
"Pustil jsem ho," přisvědčil Bloom.
"A my dva jsme o tomhle nikdy nemluvili."
"Zajímal ses o něj trochu po té vraždě?"
"O Delassandra? Ten teď žije v San Francisku. Parrishe nezabil, Matthewe, jestli jsi to tak myslel. Nepřijel sem s nožem ubodat toho chlapa. Jak jsem ti řekl, Matthewe, jenomže ty mě neposloucháš..."
"Poslouchám."
"Říkal jsem, že tu máš jednoho mizerného homouše, který se nechal vydržovat svým bratrem z Kansasu..."
"Z Indiany."
"To už je jedno, odkud. Bratrem, který to najednou už nedokáže snášet. Pohádá se s Parrishem, když vidí, jak tam poskakují všichni ti teplouši..."
"Tvoji korunní svědkové, Morrie."
"Jistě a nemysli si, že to státnímu návladnímu nevadí. Ale viděli a slyšeli tu hádku, Matthewe, a na tom teď jedině sejde. A ráno se ten bratr probudí ještě navztekanější, než když si šel lehnout. Kněz odvedle je slyšel, jak na sebe řvou..."
"Jaký kněz?" zeptá se Matthew rychle.
"Jistě ho máš na seznamu svědků."
"Na mém seznamu žádný kněz není."
"Tak je to možná nový svědek. Zeptej se státního návladního, řekne ti, jak se jmenuje. Je to kněz od svatého Benedikta. Slyšel 7e, jak řvou. Dokonce ho tím křikem probudili."
"Takže ho probudili."
"Ano."
"Křičeli tak nahlas, že se vzbudil."
"Ano."
"A zavolal na policii?"
"Ne."
"Slyšel křik, ale policii nezavolal," řekl Matthew. A napadlo ho, že i kněží chodí v černém.
A pak ho napadlo, že Kabul je možná opravdu nevinný, ať už spal ráno, kdy došlo k té vraždě, s kým chtěl.
"Víš co, státní návladní ti jistě poví, jak se ten kněz jmenuje," řekl Bloom.
"A můžeš si s ním promluvit sám. Podle mě je to hotovka. Prudká hádka, kterou slyšelo dvanáct lidí. Další křik ráno, jenomže tentokrát ho slyšel kněz, a jen si zkus znevážit svědectví kněze, Matthewe. Na druhé straně máš svého klienta, toho farmáře se zakrváceným oblečením a vražednou zbraní v ruce. Něco mi, prosím tě, vysvětli."
"Co?"
"Proč jsi vůbec ten případ vzal?"
*****
Déšť se bez ustání lil na střechu Warrenova čtyři roky starého temně šedého forda. Ideální auto pro soukromého detektiva. Ošuntělé, vybledlé, v noci skoro neviditelné a za dne nenápadné. V téhle profesi by se určitě nehodila nějaká nablýskaná corvetta nebo alfa romeo, i kdyby si ji mohl dovolit.
Schůzku s Charlesem Hendersonem, s mužem, o němž Ishtar Kabul tvrdil, že s ním byl v posteli to ráno, kdy došlo k vraždě, měl Warren smluvenou na šestou večer. Do telefonu se představil jako Harold Long z pojišťovny a napovídal Hendersonovi, že mu připadla větší pojistná náhrada. Na světě neexistuje muž ani žena, kteří by odmítli přijmout někoho, kdo jim přináší peníze.
Teď byly tři odpoledne a Warren pozoroval výlohu ze silného skla v podniku, kde kdysi býval obchod s plážovým oblečením, ale teď se sem nastěhovalo aerobické studio. Výloha byla přemalována na červeno a na ní stála růžovým písmem napsaná slova Fit centrum. Leona Summervillová s černým deštníkem v ruce, ve žlutých punčocháčích, černém trikotu a černých střevíčkách, v jakých se cvičí při aerobiku, přijela do Fit centra ve tři čtvrtě na dvě. Warren ji pozoroval, jak přebíhá ulicí u nákupního střediska, kde si zaparkovala zelený jaguár, vyhýbá se kalužím, černý trikot má nad punčocháči tak krátký, že je jí vidět pěkný kus zadku, a pomyslel si, že zrovna nevypadá na ženskou, která by zvlášť potřebovala Fit centrum, ale možná že než sem začala chodit, vážila aspoň metrák. Základní poučka pro detektiva: Když tlustá vdaná ženská najednou začne hubnout, má určitě nějaký milostný poměr. Napadlo ho, jak asi

dlouho tu bude Leona poskakovat.
Podíval se na hodinky.
Byly už tři hodiny a dvě minuty.
Jak ten čas letí, když se člověk dobře baví!
Po telefonickém rozhovoru s Hendersonem zajel Warren na adresu, kterou mu předal Matthew, jen aby se porozhlédl po okolí Summervillova domu, nasál trochu atmosféru, podíval se, kolik tu obvykle parkuje vozů, jakého tu mají zahradníka, služku či domovníka, prostě obhlédl všechny, kdo do domu chodí, a udělal si nějakou představu, kdo přichází a odchází oprávněně. Obcházel právě podruhé dům, když k jeho překvapení vycouvala z garáže samotná Leona ve svém zeleném jaguáru. Zřejmě mu pánbůh přál. Jel za ní nejprve do salónu krásy na Lucy's Circle, kde seděla půldruhé hodiny v cvičebním trikotu a modré peleríně a nechávala se ostříhat.
Poučka číslo dvě: Když vdaná ženská najednou změní účes, má určitě milence.
Leona Summervillová si pak zajela, pořád ještě v cvičebním úboru, k malému bistru nedaleko od moře, sedla si ke stolu u okna a jedla cosi, co vypadalo jako jogurt. Roztržitě se přitom dívala do deště a jednou dokonce přejela pohledem šedý ford, až si Warren připadal jako hotový zelenáč.
Když dojedla, bylo už skoro půl druhé.
Vyšla z bistra a hned se za ní otočilo několik mužů. Nebylo ani divu.
V tom krátkém trikotu je jí vidět polovina zadku. Měl dojem, že se usmívá.
Spousta vdaných ženských, které mají poměr, si začne myslet, oč jsou najednou žádoucnější. Když člověk vidí vdanou ženskou, jak ukazuje skoro celé nohy nebo se pohupuje při chůzi, dobře ví, že si ta panička myslí, kdovíjak je sexy a svůdná, a je přesvědčená, že když s ní chce šoustat jeden mužský, určitě o to stojí všichni. A to je třetí poučka pro detektiva.
Warren měl prostě pouček celou zásobu. Napadaly ho při práci.
Jen vyšla Leona z bistra, rozběhla se k telefonní budce. Ani se nenamáhala otevřít deštník, prostě jen utíkala deštěm k nejbližší telefonní budce, jako by na ten hovor myslela celou tu dobu, co pojídala jogurt a dívala se do deště.
Když vdaná ženská začne telefonovat z veřejného automatu, musíte si dát bacha, pane. Poučka číslo...
Warren ji pozoroval.
Otočila se zády k provozu na ulici. Vsunula do aparátu minci. Zpaměti vytočila číslo.
Nakláněla se k mluvítku. Usmívala se.
Mluvila rychle. Přikývla. A zavěsila.
Znovu vyběhla do deště, ale už se neusmívala, tentokrát rozevřela deštník a rozběhla se k místu, kde zaparkovala vůz.
Zavřela deštník a nastoupila do auta. Nastartovala. Podívala se na hodinky. Znovu přikývla a pak se rozjela k nákupnímu středisku a zašla do Fit centra.
Pořád ještě tam je.
Už je čtvrt na čtyři, sakra, jak dlouho může to cvičení trvat? Dveře se otevřely.
Skupinka žen v trikotech, punčocháčích a oteplovačkách. Jé, ono ještě prší...
Zítra na shledanou, Betty... Brnkni mi, Fran...
Vtom se ve dveřích objevila Leona Summervillová ve žlutém a černém a ušklíbla se do deště. Deštník se jí rozevřel jak vějíř. Dlouhými antilopími skoky se rozběhla k autu a v pochmurném šeru kolem se jí žluté nohy blýskaly jako sluneční paprsky.
A teď uvidíme, koho volala, pomyslel si Warren a nastartoval forda.
*****
"Jela rovnou domů," hlásil pak Matthewovi po telefonu.
"Čekal jsem venku do půl šesté, dokud nepřijel Frank. Ani se nehnula z baráku."
"Tak dobrá," řekl Matthew.
"Chcete, abych se na ni ještě dneska večer pověsil? Jedu teď za Charliem Hendersonem zjistit, co kdo dělal v tu chvíli, co se Parrish nechal zapíchnout. Ale když se dozvíte, že se paní Summervillová večer někam chystá, mohl bych na ni čekat, než vyjede."
"Ověřím to u Franka," slíbil mu Matthew.
"Chce. vůbec, abych ji přistihl?" ptal se Warren.
"Prostě chce jenom vědět, na čem je."
"Zásadní poučka pro detektiva...," začal říkat Warren, ale hned se zarazil.
"Co jste to říkal?"
"Matthewe, když některý chlap nechá sledovat ženu, ví už, že mu s někým šoustá. To je základní poučka."
"Dobrá... uvidíme," řekl Matthew.
"Zavolám vás, jak budu hotový s Hendersonem."
"Budu doma," řekl Matthew.
"Ozvu se vám," řekl Warren a zavěsil.
*****
Charles Henderson byl makléřem u firmy Lloyd, Mallory, Forbes na Hlavní třídě v centru Calusy. Když k němu za deset minut šest Warren přišel, byl Henderson jediný ze zaměstnanců ještě v práci. Vysvětlil Warrenovi, že odchází obvykle v půl šesté, protože v New Yorku zavírají na burze ve čtyři a firemní centrála končí v pět, takže nemá nejmenší smysl tady otálet.
"Ledaže bych měl dostat nějakou pojistnou náhradu," řekl a usmál se.
Byl to vysoký štíhlý člověk, podle Warrenova odhadu něco přes čtyřicet let starý, ale s předčasně bílými vlasy,

modrýma očima a pěkným opálením. Na psacím stole měl zarámovanou fotografii ženy a dvou holčiček, zřejmě manželky a dcerušek. Oblečen byl konzervativně jako nějaký poslanec a nic v jeho řeči ani pohybech nenaznačovalo, že by byl homosexuál. Jenže Ishtar Kabul tvrdil, že s ním byl ráno třicátého ledna v posteli.
"Tak kdopak umřel?" zeptal se Henderson.
"Jonathan Parrish," odpověděl Warren a díval se mu do očí. Nic se v nich však neobjevilo. Ani záblesk poznání.
"To jméno mi nic neříká," řekl Henderson.
"Jste si. jist, že jste přišel za správným příjemcem?"
"Jméno Ishtar Kabul vám taky není povědomé?" zeptal se ho Warren.
V očích se rázem zalesklo.
Henderson se však hned vzpamatoval.
"O kom to mluvíte?"
"O Ishtaru Kabulovi."
"To jméno také neznám," řekl Henderson.
"Oč vám jde?"
"O pojištění ne. Ani o vydírání, jestli si to myslíte."
"Ne, spíš se mi zdá, že bych měl zavolat policii."
"To bych vám neradil."
"Kdo jste?"
"Warren Chambers."
"Říkal jste..."
"To jsem říkal, jen abych se k vám dostal."
"A kvůli čemu?"
"Abych se dověděl, co jste dělal ráno třicátého ledna."
"Proč?"
"A proč ne?"
"Na něco jsem se vás ptal."
"Já vás taky."
"Připomíná mi to Pintera."
"Kdo je Pinter?" zeptal se Warren. Henderson se na něj užasle podíval.
"Jste policista?"
Warren zavrtěl hlavou.
"Soukromý detektiv," odpověděl.
"A co zjišťujete?"
"Něco pro advokátní firmu."
"Tím mi ještě neodpovídáte na mou otázku."
"Můj dědeček vždycky říkal, že když se mi některá otázka nelíbí, mám prostě odpovědět na jinou."
"Byl jsem v Savannah, v Georgii," řekl Henderson.
"Třicátého?"
"Ne, sedmého. Řídím se radou vašeho dědečka."
"Opravdu? Že by se vám snad má otázka nezamlouvala, pane Hendersone?"
"Jaká otázka?"
"Ptal jsem se vás na třicátého ledna. Na sobotu ráno. Na sedm hodin v sobotu ráno třicátého ledna. Kde jste byl?"
"Jestli myslíte tuhle otázku, tak máte pravdu. Vůbec se mi nezamlouvá. Nic z toho všeho, co se tu děje, se mi nelíbí. Přijdete si sem pod falešnou záminkou..."
"Ano."
"Mluvíte o lidech, které neznám..."
"Vy neznáte Ishtara Kabula?"
"Jakživ jsem o něm neslyšel."
"Tak jak víte, že je to muž? Ishtar by mohlo být i ženské jméno."
"Ať je to mužský, ženská nebo prase s třema očima, s nikým jménem Ishtar Kabul jsem se nesetkal." ,
"Ani při sexuálním styku?" Dívej se mu do oči.
Jsou teď ostražité.
"Jsem ženatý," řekl Henderson.
"Jestli naznačujete..."
"Vím, že jste ženatý."
"Jak to víte...? No samozřejmě, fotografie."
"Ne, řekl mi to Ishtar."
"Mám dvě děti."
"Ano, já vím."
"Také od Ishtara?"
"Ne, z fotografie."
"Jsme už zas u Pintera?"
"Kdo je Pinter?" zeptal se znovu Warren.
"Po čem pátrá ta advokátní firma? Ta firma, kterou zastupujete.

"Po vrahovi," odpověděl Warren.
"Zabil ten Kabul někoho?"
"Náš klient viděl někoho v černém, jak prchá z místa činu."
"Toho Kabula?"
"Ishtar byl v černém na večírku v noci před vraždou."
"Copak nemá ten Kabul nic jiného na sebe?"
"Budu s vámi jednat na rovinu, pane Hendersone. Napovídal jsem Ishtarovi plno nesmyslů, jak by ho náš klient mohl identifikovat, ale pravda je, že náš klient neviděl tomu člověku do obličeje a nerozeznal by ho od díry v zemi."
"Pak se ten Kabul nemá čeho bát."
"Tak to docela není. Můžeme si od něj vyžádat místopřísežné prohlášení. Jestli bude trvat na svém alibi a vy to alibi popřete, pak něco zatajuje. A státní návladní by byl nucen zjistit, co vlastně zatajuje."
"A jaké má vlastně alibi, pane Chambersi?"

"
"To mi povězte vy."
"Ten Kabul zřejmě tvrdil, že byl se mnou."
"Proč si to myslíte?"
"Zmínil jste se o sexuálním styku..." „Ano."
"'Takže musím předpokládat..."
"Předpokládáte správně."
"Ten Kabul tvrdil, že byl se mnou, viďte?"
"Ano, ten Kabul tvrdil, že jste spolu byli ráno třicátého v posteli, přesně tak to řekl."
"A když prohlásím, že. to není pravda'?"
" Tak si to zaneseme."
"Kam?"
"Do prohlášení. Pod přísahou."
"Klidně si to tam zaneste, pane Chambersi. Ten Kabul nebyl se mnou a já nebyl s ním. Vůbec jsme spolu nebyli, ten člověk lže a já se s vámi loučím."
"Uvědomujete si..."
"Samozřejmě."
"Jeho alibi..."
"Jsem ženatý."
"Jestli nebude moci prokázat..."
"To je naprosto jeho problém."
"Tak státní návladní..."
"Ten ať si dělá, co chce."
"Miluje vás."
"Státní návladní?"
"Už jsme zas u Pintera?" zeptal se Warre.
"Kdo je Pinter?" řekl Henderson.
Ticho.
"Propána," řekl Warren.
"Úplně jsem vám zapomněl říct, co bude dál."
"Dál bude to, že odsud vypadnete."
"Jenže jestli se Ishtar rozhodne, že si zachrání krk, a bude vás jmenovat ve svém místopřísežném prohlášení, půjdeme k státnímu návladnímu."
"Tak si k němu jděte."
"Myslíte si, že na to půjdete tvrdě, co?"
" A jak na mě jdete vy? V rukavičkách?"
"Zatím o tom víte jenom vy a já. Vaše žena teď vaří doma večeři pro vás a vaše roztomilé dcerušky."
"Večeři nám vaří hospodyně."
"Senzační, ale hezky si mě poslechněte. Půjdeme k státnímu návladnímu a řekneme mu, že máme v ruce místopřísežné prohlášení, ve kterém Ishtar tvrdí, že byl ráno třicátého s Hendersonem. Státní návladní si Ishtara povolá, a ten mu řekne, ano, byl jsem s ním, a státní návladní přijde k vám, aby si vyslechl zase vás pro případ, že Ishtar lže. Chtěl byste vysvětlovat své paní, proč si chce s jejím počestným manžílkem najednou promluvit státní návladní? Chtěl byste jí snad vysvětlovat, proč Ishtar myslí, že s vámi byl to ráno v posteli? Mohlo by se to vyvinout v ošklivý skandál, pane Hendersone."
"Bude snad ten skandál o něco menší, když vám teď povím, že jsme to ráno opravdu byli spolu?"
"Bude o něco méně ošklivý, protože tím naše pátrání skončí."
"A tomu mám věřit?"
"Povím vám, jak to vidím já, pane Hendersone. Kabul přinutil Christii Hewesovou, aby mu poskytla alibi..."
"Tu děvku?" řekl Henderson a zvedl obočí.
"Ať už je to, jak chce, Christie odpřisáhla, že s ní to ráno, kdy došlo k vraždě, byl. A tak si musím domýšlet, že Ishtar ji přinutil ke lži z jednoho ze dvou důvodů: buď proto, že tu vraždu spáchal, anebo že vás chtěl chránit. Jestli vás

opravdu chránil, pak nemáme'nejmenší důvod pokračovat tímhle směrem v pátrání. Nám jde o to najít člověka, který utekl ráno třicátého z toho domu. A vůbec nemíníme pronásledovat dva dospělé lidi, co si to spolu dobrovolně rozdávali v soukromí."
"Jak víte, že já nebudu lhát, abych ochránil jeho? Tak jako už lhala Christie."
"Protože jste to už udělal, a ani jsem vás nemusel moc nutit." Henderson neříkal nic a jeho mlčení jako by bylo nekonečně dlouhé.
Pak řekl: "Byli jsme spolu."
"Dobrá, a odkdy dokdy?"
"Od dvou ráno do dvanácti v poledne. Čekal jsem na něj, až přijde z toho večírku. Manželka myslela, že jsem odjel obchodně do Tampy."
"Kde jste na něho čekal?"

"V jednom bytě."
"Jméno majitele, prosím."
"Majitelky."
"Tak jak se jmenuje?"
"Annie Lowellová."
"Adresu, prosím."
"Beach Road 1220."
"Na Fatback Key?"
"Ano."
"Jistě si uvědomujete, že si to ověřím."
"Říkal jste přece, že tím vaše pátrání skončí."
"Lhal jsem," řekl Warren.
3
To je ten kněz, ten oholený padre,
co oddal muže, co celý byl v hadrech...
*****
Warrenova informace:
Ishtara Kabula si můžeme škrtnout.
Annie Lowellová byla dvaaosmdesátiletá stará paní a bydlela v přepychovém domě na Fatback Key. Annie nebyla žádná kuplířka žijící z teploušů, jak se takovým dámám obvykle říká. Ale Henderson byl jejím makléřem, vydělala díky jeho laskavým vynikajícím službám spoustu peněz a neviděla důvod, proč by mu nedovolila, aby si občas přivedl do hostinského domu za jejím hlavním domem nějakou návštěvu. A také se ho nikdy na nic neptala.
Ano, věděla, že si někdy vodí do hostinského domu pánské návštěvy. Bylo jí dvaaosmdesát a vůbec jí nezáleželo na tom, kdo s kým co dělá, hlavně když neruší okolí. Annie dokonce pamatovala časy, kdy ještě neexistovala televize. A říkala si, že ať dělá Henderson s tím svým známým v hostinském domě, co chce, nemůže to být nic horšího, než co se dneska v televizi předvádí. A pak přišla ta nejdůležitější otázka.
Jistě, zná muže, s kterým u ní byl Henderson ráno, kdy došlo k vraždě.
Ten muž se jmenuje Martin Fein. Což byl samozřejmě Ishtar Kabul. V arabštině Kačer Donald.
Takže si můžeme Ishtara Kabula škrtnout. Další Warrenova informace:
Leona Summervillová odešla včera večer ze svého domu na Peony Drive a rozjela se zeleným jaguárem k domu ženy později identifikované jako paní Shirlee Horowitzová (Warren si to přečetl z dopisů ve schránce, když se tam ráno vrátil). U paní Horowitzové se zdržela dvě a půl hodiny, pak se rozjela přímo domů a na Peony Drive dorazila ve tři čtvrtě na jedenáct. Pokud nemá s paní Horowitzovou lesbickou avantýru - což je velmi nepravděpodobné, neboť jak Warren později zjistil, je paní Horowitzová dvaasedmdesátiletá dáma, žena gynekologa na penzi Marca Horowitze, matka dvou dětí, babička tří vnoučat a tajemnice Spolku na ochranu floridské přírody - je Leona Summervillová zatím čistá.
To všechno se Matthew dověděl od Warrena deset minut po desáté, za studeného, ponurého deštivého sobotního večera. Loni v prosinci, když Matthew pořád ještě pravidelně chodil se svou bývalou ženou Susan, se ho Susan jednou zeptala, jestli si nemyslí, že Leona Summervillová někoho má.
"Cože?"
"Leona. Mám dojem, že má poměr.
"
"To určitě ne.
"
"Anebo nějaký hledá.
"
"Ne, to se mi vůbec nezdá.
"
"Ale obléká se jako žena, která vysílá signály.
" Rozmluva v posteli. Bývalý manžel a bývalá manželka se znovu ujišťují o věčné lásce a přitom se nahlas dohadují, jestli je Leona nevěrná svému muži. V ten večer pořádně pršelo. A dneska dopoledne prší taky. V Caluse snad prší pořád. Stejně ta voda uplyne kdovíkam a s ní i všechno ostatní, vždyť Matthew viděl Susan naposled těsně před

vánocemi.
Další video film. Objevuje se najednou.
Až otřesný ve své jasnosti.
Sám od sebe vyskakuje na obrazovku Matthewovy mysli.
Asi před dvěma nebo třema lety se pořádá v Caluse jeden z těch dobročinných plesů. Jedou Summervillovic vozem, mají se stavit pro - chodil to tehdy Matthew s Danou O'Brienovou? Byla to vůbec Dana? Na tom teď vůbec nesejde.
Leona má na sobě odvážné zelené večerní šaty, barvy přesně stejné jako jejich jaguár. Řídí Frank ve smokinku a černé kravatě. Stěrače se zařezávají do deště, koukej zmizet, dešti. Pneumatiky syčí po mokrém černém asfaltu.
Frank opatrně řídí auto v zákrutech a zatáčkách kluzké silnice a Leona si přesedla dozadu k Matthewovi a pokouší se upravit mu kravatu.
Vypadá úchvatně.
Zelené večerní šaty jí padnou jako měděnka na naleštěné mosazi.
Dokonale učesané vlasy sedí na hlavě jak elegantní černá přilba.
Ve vlasech má za jedním uchem zelené pírko. pod očima zelené stíny.
V tlumeném světle jaguára jí září hnědé oči.
Hnědé oči se pozorně upírají na jeho černou hedvábnou kravatu a ruce ji zkoušejí upravit.
Na rukou dlouhé rudé nehty.
Světlo vrhá perleťovou zář na vrcholky jejích prsou, jen taktak zakryté lesklým živůtkem šatů.
A ruce se činí.
Její kolena se dotýkají jeho kolen.
Nylonem proniká elektrický dotek hedvábí. Kolena se ihned odtáhnou.
"Tak a bylo by to," řekne Leona.
Smyslná ústa se roztáhnou nad pravidelnými bílými zuby. Matthewa napadne, kdo s ní asi šoustá.
Ústa se rozšiřují čím dál tím víc... Klap.
Hodiny na přístrojové desce vozu ukazují tři čtvrtě na jedenáct. Jak Matthew zajížděl s autem na příjezdovou cestu kostela sv. Benedikta na Whisper Key, najednou ho napadlo, jestli snad všechna manželství nekončí nevěrou.
Vystoupil z vozu, zahuboval na déšť a pak se rozběhl k faře, po cestičce z drceného štěrku a kolem velkého dřevěného kříže na vyvýšenině osázené deštěm zohýbanými ibiškovými keři. Kostel postavený ve španělském slohu, oblíbeném koncem minulého a počátkem tohoto století, stál přímo u Mexického zálivu a vévodil mysu, za nímž se zvedala hrozivá šedivá obloha a valilo rozbouřené šedivé moře. Parrishův dům byl umístěn necelých sto metrů severně od kostela, měl mnohem menší pozemek, ale průčelím byl také obrácen k bouřícímu moři, a jak tu tak Matthew stál v prudkém dešti a bral do ruky klepátko u silných dřevěných dveří od fary za kostelem, jasně ten dům viděl. Matthew přišel o čtvrt hodiny dřív. Doufal, že se tu nerozpustí v dešti, než mu otec Ambrose otevře.
Kněz vypadal, jako by sem zabloudil ze Jména růže.
Byl v sandálech a hnědém hábitu, který se dal pokládat i za sutanu, a na hrudi mu na černé hedvábné šňůře visel naleštěný křížek ze dřeva a stříbra. Oholenou hlavu měl vroubenou aureolou hnědých vlasů a stejně hnědé měl i oči.
Než otevřel Matthewovi, právě se oholil a na obličeji mu ještě zbyly útržky zakrváceného papírového kapesníku.
Matthew by mu byl hádal něco k padesátce, ale třeba se nechal splést tou holou hlavou.
Kněz nabídl Matthewovi šálek kávy a Matthew ihned zalitoval, že se nechal pozvat, protože káva chutnala, jako kdyby do ní někdo nalil strychnin. Jak tak seděli na faře, v útulné teplé místnosti vroubené knihovnami s teologickými díly v zaprášených kožených vazbách, v malém krbu plápolal oheň a po barevném skle stékaly pramínky deště, vyprávěl otec Ambrose Matthewovi, co se stalo ráno třicátého ledna.
Déšť. Prudký déšť bušící do cedrového dřeva na střeše fary ho probouzí už dlouho před svítáním. Otec Ambrose leží na úzkém lůžku ve své ložničce, naslouchá dešti a doufá, že do zítřka přestane pršet, protože za špatného počasí přijde v neděli do kostela mnohem méně lidí.
Malým okénkem z barevného skla v pokoji bledě prosvítá šedé svítání.
Otec uslyší křik.
Vysoké, ostré, vztekle ječící hlasy.
Ten křik sem doléhá tak hlasitě, až se otec Ambrose zprvu domnívá, že mu někdo křičí přímo před oknem, někde na trávníku anebo snad na pláži - někdy si na pláži popijí pivo výrostci a pak dovedou být pěkně hluční. Pomalu vstane v tom pološeru z lože, natáhne si sandály, obleče si přes trenýrky nepromokavý kabát - spí totiž jenom v trenýrkách - a vyjde na faru, do místnosti, kde teď oba dva sedí, zamíří rovnou k hlavním dveřím a rychle je otevře do rozběsněné bouře.
Přimhouřenýma očima se zadívá do prudkého deště. Na trávníku nikdo není.
Na pobřeží také ne.
Ale hlasy je slyšet dál, zvýšené ještě větší zlostí, přináší mu je silný vítr, pronikají sem tím prudkým deštěm.
Ozývají se od Parrishova domu.
Ano, otec Ambrose ví, že v tom domě bydlí homosexuál. Někdy bývá na jeho večírcích dost velký rámus. Ale tohle je něco jiného, to, co teď slyší, není žádná hlučná zábava, ale zuřivost.
Zuřivost studená jak déšť, že se otec Ambrose až zachvěje. Nedokáže rozeznat, co říkají ty hlasy, jsou zcuchané větrem do změti obviňování a popírání, ale i když nechápe jejich smysl, vycítí hrozivou výbušnost jejich síly a náhle se pokřižuje a zamumlá: "Bůh nás chraň." Neboť s okamžitou a děsivou jistotou pochopí, že taková zuřivost může vyústit jenom v násilí, ještě větší, než je násilí těch slov.
Slova. Nesrozumitelná v tom větru, v útržcích sem přinášená prudkým větrem. Slova těhotná hrozbou bezprostředního

děsu.
A potom jediné srozumitelné slovo. Ostré. Jasné. Neklamné.
Ne! A výkřik. Strašlivý výkřik.
Oheň najednou zapraská a vyšlehne. To chytlo další poleno. Otec Ambrose zavrtí hlavou.
Matthew se na něj dívá.
V obývacím pokoji na faře je teď úplné ticho, jenom v krbu to pravidelně syčí a do střechy z cedrových šindelů bez ustání bubnuje déšť.
"To jste slyšel jenom ten jeden výkřik?" ptá se Matthew.
"Po tom slově ‚Ne` ?"
"Jenom ten jeden výkřik."
Ralph Parrish řekl přece Matthewovi, že ho probudila hlasitá hádka a bratrův křik. A pak zaslechl bratra
"Nikoho jste neslyšel, jak volá ‚Nemám je. Nevím, kde jsou`?"
"Z toho, co jsem zaslechl, jsem rozeznal jediné slovo - ‚Ne`. Ostatní slova..."
Otec Ambrose znovu zavrtí hlavou.
"Otče Ambrosi... říkal jste, že když vás probudily ty hlasy..."
"Ne, probudil mě déšť."
"Ale později jste slyšel hádku."
"Ano."
"...a šel jste ke dveřím fary a podíval jste se na trávník..."
"Ano."
"A pak jste se zadíval k pobřeží," že?"
"Ano."
"Zřejmě vidíte ze dveří fary na pobřeží."
"Ano, jistě."
"A na trávníku ani na pobřeží nikdo nebyl."
"Nikdo."
"Byl někdo na pobřeží po tom, co jste slyšel ten výkřik? Viděl jste někoho, jak utíká z Parrishova domu?"
"Myslím, že už jsem se na pobřeží ani nepodíval. Rozhodně ne po tom, co jsem slyšel ten výkřik."
"Ale co jste tedy udělal?"
"Zavřel jsem dveře fary. Hodně pršelo. Začínal jsem už být řádně promoklý."
"Zavřel jste dveře fary..."
"Ano."
"A co potom?"
"Zamkl jsem."
"Proč jste zamykal?"
"Bál jsem se."
"Ale policii jste nezavolal."
"Ne.
"Bál jste se, ale nezavolal jste policii."
"Ne."
"Proč ne? Slyšel jste právě prudkou hádku, zaslechl jste výkřik, říkáte, že jste se bál... ale policii jste nevolal."
"Ne."
"Proč ne?"
"Nechtěl jsem upozorňovat na sv. Benedikta."
"Co by mohlo sv. Benediktovi vadit...?"
"Mám ve své obci homosexuály, pane Hope. V pěveckém sboru a vlastně v celé hudební společnosti máme mnoho homosexuálních členů. Nechtěl jsem, aby nějaké nesnáze v Parrishově domě o kus dál na pobřeží postihly pokojné homosexuály v mé farnosti."
"Takže jste byl potichu."
"Ano."
"A dokdy? Kdy jste vlastně zavolal na policii?"
"Vůbec jsem tam nevolal."
"Opravdu? Včera jsem se dověděl, že vás státní návladní míní povolat jako svědka."
"Ve čtvrtek za mnou přišel detektiv z šerifova úřadu. Ověřoval si, jak sám říkal, správnost údajů svědků. Nemohl jsem mu dost dobře lhát o tom, co jsem ráno, kdy došlo k vraždě, zaslechl."
"Ptal se vás výslovně, co jste slyšel ráno, kdy došlo..."
"Ne, měl jen docela obecné otázky. Chtěl vědět, jestli jsem neviděl nebo neslyšel něco zvláštního."
"To ráno, kdy došlo k vraždě?"
"Ano, a ve čtyřiadvaceti hodinách předtím."
"A viděl jste anebo slyšel opravdu něco..."
"Tu hádku. O té hádce jsem mu pověděl. A o tom výkřiku také."
"Chtěl jsem se zeptat, jestli jste viděl anebo slyšel něco zvláštního v těch čtyřiadvaceti hodinách před vraždou."
"Ne. Vůbec nic zvláštního."
"Neviděl jste náhodou někoho v černém?" zeptal se Matthew.

"Někde v blízkosti Parrishova domu?"
Otec Ambrose k němu vzhlédl. Matthew ten pohled poznával. Kmitlo se v něm poznání, vzpomínka. Tak přece!
"Viděl jste někoho?"
"Proč se ptáte?"
"Viděl jste někoho v černém...?"
"Ne," odpověděl otec Ambrose.
Díval se, jak vůz značky Karmann Ghia vyjíždí z příjezdové cesty, a sledoval ho pohledem, dokud mu nezmizel v dešti. A pak už se díval jenom do deště a uvažoval, proč vlastně neřekl Matthewovi Hopeovi o té dvojici, kterou oddal den před vraždou.
Jenom tudy tak projíždíme, řekl mu ten tmavovlasý muž.
A je to takový hezký starý kostelíček, dodal zrzavý drobeček. Pěkný kostel, co by si tady neudělali svatbu? řekl ten tmavovlasý.
Je zářivý sluneční den, možná že takový už Calusa celou zimu neuvidí. Ti dva sedí na trávě za farou a povídají si. Tmavovlasý muž je skoro celý v černém.
Má černou bundu a kalhoty. Tmavě modré tričko, které by také mohlo vypadat jako černé. Černé mokasíny, žádné ponožky. Rukáv od bundy má těsně nad pravým loktem roztržený. Vysoký běloch, něco přes čtyřicet let starý, s drsným, tři dny neholeným strništěm vousů vypadá otrhaně a utahaně po cestě, jak tu tak sedí na sluníčku a zdánlivě nevinně se vyptává. Sundá si bundu, na slunci je přece horko. Zrzavému drobečkovi vedle něj určitě není víc než dvacet nebo jedenadvacet. Má dlouhé rezavé vlasy, modré oči a pihovatý obličej. Na sobě vyrudlé modré džínsy, světle modré tričko, stříbrem posázený pásek a sandály. Oba jsou hrozně nervózní.
Všichni jsou vždycky nervózní, znervózňuje je, že mají udělat tak závažný krok. A tak se vždycky hodně vyptávají. Anebo říkají, jak hezký je ten kostelíček - opravdu je to výjimečně krásný kostel, takový jakoby středověký poklad, pěkně posazený do písku a obrácený k západům slunce, které ho ozařují Bohem seslaným světlem. Barevná okna jsou skutečně středověká. Byla vytvořena umělci šestnáctého století a převezena sem z malé italské vesničky jako dar jednoho zdejšího farníka, který vydělal ve svém rodném Clevelandu hotové jmění na hliníkových obkladech. Mahagonové lavice byly vyrobeny přímo tady v Caluse, ale od té doby, co se kostel snaží dosáhnout patiny, která by působila jako kolik století stará, byly několikrát nalakovány, navoskovány a naleštěny. Takže kostel samozřejmě poskytuje námět k rozhovoru pro mladé - a někdy i starší - lidi, kteří jsou celí nervózní proto, že se chystají nerozlučně spojit před zrakem božím. Aspoň mnozí to tak říkají. Před zrakem božím. Anebo před božím zrakem. Variace jednoho tématu. Hledání božího požehnání.
Otázky, které mu kladou, však mají většinou jen máloco společného s obřadem, kvůli němuž sem přišli. Ti, co tu jenom projíždějí a všimli si toho naprosto dokonalého krásného středověkého kostelíčka, tak pěkně posazeného v písku, chtějí vědět, jaké je v Caluse počasí. To je tu pořád takhle horko? Nebo tu pořád tak prší? Pořád je tu tak zima? Fouká tu pořád tak vítr? Je tu pořád tak nádherně? Anebo chtějí vědět, kam by si mohli večer zajít na dobrou slavnostní večeři, jestli je ve městě nějaká restaurace, víte, kde by se dalo posedět u svíček a u vína, kde by se mohli v klidu zamyslet nad tím vážným krokem, který udělali, a připít si na společnou budoucnost. Je vůbec takový podnik ve městě?
A otec Ambrose je obyčejně pošle do Orchidejového sálku hotelu Adler. . Ano, vždycky dojde na ty otázky, poznámky a lehký rozhovor, který má zakrýt nervozitu.
Vždyť je to pro dvojici nesmírně důležitý krok. Velký závazek.
Závažný obřad před zrakem božím.
A on je oddal ve čtyři odpoledne devětadvacátého ledna. Den před vraždou.
Oddal je v malé kapli. Oba klečeli před oltářem.
Ten muž v černém i zrzavý drobeček.
"Drazí přátelé v Kristu," řekl jim, "jak víte, vstupujete právě ve svazek, jenž je nejposvátnější a nejvážnější, ve svazek daný samotným Bohem. A protože tento svazek stvořil Bůh, je manželství již svou povahou posvátné a vyžaduje od těch, kdo do něj vstupují, naprosté a bezvýhradné odevzdání sama sebe. Tento svazek je proto tak velmi vážný, že vás spojí na celý život do soužití tak úzkého a důvěrného, že hluboce ovlivní veškerou vaši budoucnost.
Tato budoucnost, se všemi svými nadějemi a zklamáními, se svými úspěchy i nezdary, potěšeními i bolestmi, radostmi i strastmi, je dosud vašim očím skryta. Víte, že v každém životě se tyto prvky směšují a že je můžete očekávat i vy. A tak i v nevědomosti o tom, co vás čeká, se vezměte a sdílejte spolu dobré i horší, bohatství i chudobu, nemoce i zdraví, dokud vás smrt..."
Byli v té kapli sami, jen oni tři.
Nikdo, kdo by proti svazku nemohl něco namítat. Barevnými okny zářilo dovnitř podvečerní slunce. Otec Ambrose pohlédl na muže v černém.
"Arthure Nelsone Hurley, berete si tuto osobu jako svého manželského partnera, abyste spolu žili v posvátném svazku manželství, milovali se, ctili a vážili si sebe ve zdraví, nemoci, bohatství i, protivenství, a pokud budete žít, odpouštěli sobě i všem ostatním .
"Ano," odpověděl Hurley.
Otec Ambrose pak shlédl na zrzavého drobečka.
"A vy, Williame Harolde Walkere...?"
Musel jím obřad ovšem pozměnit.
Musel se vyhnout všem slovům, která by znamenala anebo i jenom naznačovala, že jejich svazek je právně závazný.
Musel vypustit všechna slova vztahující se k pohlaví, i když
někteří ti svatebčané trvali na tom, aby je oslovoval jako

"muže" a "ženu" a ne coby nějaké hermafroditické "manželské partnery".
Během let si však otec Ambrose postupně vytvořil obřad, který zřejmě všem účastníkům vyhovoval. Vlastně se sám mezi ty účastníky řadil. Římu do toho nic není, říkal si, k čertu s Římem. V Římě nemají ponětí, co tady v tom odlehlém koutku Floridy dělá, a nejspíš se to ani nikdy nedovědí - rozhodně ne od něho. Otec Ambrose byl toho názoru, že když se dva muži chtějí vzít, tak je ve jménu Boha oddá. Dvě ženské jakbysmet. A kdyby se chtěli vzít dva aligátoři, dva hadi, dvě bradavičnatá prasata, dvě kuřata, kteříkoli dva tvorové, které dobrý Pán stvořil, nabídl by jim otec Ambrose svátost božího požehnání a na Řím by ani nevzdechl.
Rád vyprávěl všem homosexuálům, kteří zašli k sv. Benediktu, vtip o katolickém knězi. Znají vůbec ten vtip? Takže dva homosexuálové se chtějí vzít a zajdou nejprve k rabínovi, který jim řekne, kdepak, vás já neoddám, a pak k protestantskému pastorovi, který jim také řekne, kdepak, vás já neoddám, a nakonec ke katolickému knězi a ten prohlásí: "Samozřejmě, oddám vás, co ti dva vědí o pravé lásce?"
Tím vtipem své návštěvníky obvykle trochu uklidnil, protože přicházeli celí nervózní a rozpačití, jako by se chystali dopustit něčeho směšného a sklidit pak za to výsměch nebo dokonce i opovržení. Leckdo ovšem mohl z toho vtipu usuzovat, že ten katolický kněz je také homosexuál, což nebyla domněnka zvlášť přehnaná, ale na otce Ambrose neplatila, protože sám nikdy homosexuální nebyl. Vlastně měl za sebou jen jednu jedinou sexuální zkušenost, a to s dívkou. A navíc zkušenost velmi dávnou, ještě z doby, než se jeho matka rozhodla, že je povolán stát se knězem. A jistě, moc se mu to tehdy líbilo, ale jeho láska k Bohu byla naprostá a otec Ambrose nikdy toužebně nezavzpomínal na ono odpoledne před dávnými a dávnými časy, kdy prožil tak neskonalé blaho na střeše chudého chicagského činžáku s patnáctiletou Molly Piersonovou. Občas ho ale přece jen napadlo, jestli se Molly vdala.
Nikdy neuplynul týden, dokonce ani po sezóně, aby někdo nezaklepal na dveře fary a neptal se po otci Ambrosovi. Většinou to byla dvojice mužů. Tu a tam i žen. Ženy zřejmě o požehnání v kostele tolik nestály, a otec Ambrose nechápal proč. Možná že ženy nepotřebují požehnání vůbec od nikoho, třeba vědí, že jsou Bohem vyvolené a nemusejí si to sakra ničím dokazovat.
Ťuky ťuk na dveře fary, dobrý den, prostě jenom tak jedeme kolem, viděli jsme ten krásný kostel a napadlo nás, že bychom tu mohli mít svatbu. Samozřejmě že už o něm slyšeli, o holohlavém knězi ochotném oddávat teplouše, o jeho jménu se vědělo mezi homosexuály snad ve všech amerických městech. Nejspíš se o tom všem jednou doví i Řím. Ale, k čertu s Římem. Do té doby...
Ten výraz na jejich tvářích, když řekne slova "Nechť Bůh požehná vašemu svazku".
Přímo povznesený.
A jakou sám cítí radost, když ví, že přináší takové štěstí a pomazaným prstem dělá znamení kříže nejprve na čele jednoho, a pak druhého. A nechť Bůh požehná vašemu svazku. Radost. Povznášející pocit.
Jenže tihle dva...
Ten v černém a ten malý zrzek...
Zanechali v něm podivný pocit neklidu. Na krátký prchavý okamžik ho napadlo, že to snad ani nebyli homosexuálové, že celé to jejich jednání bylo možná jen posměchem. Ale za jakým účelem a s jakým cílem?
A pak se rozpomněl, nač se ho vyptávali. Když ještě seděli na trávě a povídali si. Ještě než přistoupil k obřadu.
Jejich otázky jako by někam mířily. Vlastně ne hned od začátku.
Zprvu se ho jen vyptávali, jestli tady v Caluse nejsou k mání nějaké domy u moře.
Když se chystáme k tomu velkému kroku, měli bychom se rozhodnout, že už se opravdu někde usadíme. A vypadá to, že tady v Caluse bydlí slušní lidé.
Tak aspoň to říkal ten, co byl celý v černém.
Myslíte, že by tu byl u moře ještě nějaký dům volný?
To se ptal malý zrzek, oči mu jenom svítily a červenal se. A pak namířili hledí přímo k Parrishovu domu.
Co třeba ten dům vedle? Myslíte, že by mohl být na prodej? Nevíte, komu patří? Myslíte, že by ho prodal? Nevíte náhodou, jak se jeho majitel jmenuje? Jakže se píše jeho příjmení? A říkáte, že křestním se jmenuje Jonathan? Jonathan Parrish? Bydlí tam

Na to všechno se vyptával ten černě oblečený chlapík.
Otec Ambrose se teď snažil rozpomenout, co jim řekl o Jonathanu Parrishovi, a snažil se vzpomenout, kdy náhle jako by ztratili zájem a přestali se ho vyptávat.
Kdyby tak aspoň přestalo pršet.
Když si pomyslel, že by se mohli v tom dešti vrátit, padla na něho hrůza.
Ti dva mužští, co teď seděli s Warrenem Chambersem, nemohli být nic jiného než policajti. Nebo venkované odněkud z Jihu. Nebo obojí. A také že byli obojí. Warren věděl, že žádnému z nich moc nevyhovuje, když má přijímat příkazy od černocha, ale placeni za to byli dobře. Ten s modrýma očima se jmenoval Charlie. Ten s hnědýma očima se jmenoval Nick. Až na tu barvu očí vypadali jak dvojčata. Mohutná ramena a hrudníky, tlustá zápěstí, ruce jak šunky a ve tvářích vojácký výraz, arogantní, neurvalý, pokrytecký, vyzývavý, sebevědomý a samolibý. Warren by byl raději pracoval se dvěma aligátory, ale v těchhle končinách nebylo nic lehkého sehnat někoho, kdo by odborně ohlídal terén. Měl na to celkem čtyři policajty a hlídali tady ve dne v noci. Ve směnách po šesti hodinách. Charlie pracoval dneska dopoledne od šesti ráno do dvanácti v poledne. Nick právě skončil šichtu od poledního do šesti do večera.
Seděli v baru U Curleyho, nedaleko Jednačtyřicáté silnice a v blízkosti nákupního střediska South Dixie. Warren tu byl v celé místnosti jediný černoch. V Caluse na Floridě nebylo nic tak zvláštního, když si černoch zašel do nějakého podniku, ale Warren měl pocit, že Charlie s Nickem jsou celí nesví, že tu mají sedět s negrem, i když jim platí za pití.

"Máme pocit, že někdo si ten barák očihuje a chce ho vyloupit," řekl Charlie.
"Došli jsme k tomu názoru každej extra," dodal Nick. Dokonce i mluvili jako dvojčata.
"Ptali jste se těch druhých dvou?" zeptal se Warren.
"Jo, a nic podezřelýho neviděli. Všechno se to strhlo až dneska."
"Jak jelo kolem to auto a v něm dva chlapi."
"Ten u volantu byl celej v černým."
"A ten druhej zrzavej."
"Kdy to bylo?"
"Při mý šichtě," řekl Charlie.
"To auto určitě přijelo tak kolem desátý."
"Jaké to bylo auto?"
"Modrý, honda civic."
"S floridskou poznávací značkou."
"Jo.
"Z půjčovny?"
"Ne. Předbíháš, Chambersi. Chceš si ode mě vyslechnout, za co mě platíš, nebo mě chceš vzít o dýlku huby?"
"Nejradši bych ti z tý huby vyrazil všechny ty perleťově bílý zuby, pomyslel si Warren.
"Jasně, mluv," řekl.
"Zpomalili u domu, odjeli do deště, zastavili na příjezdovce u kostela dole u silnice, obrátili tam do protisměru a rozjeli se znovu k tomu baráku. Tentokrát tam zpomalili ještě víc a opravdu pečlivě si ho obhlídli."
"V kolik to asi bylo? Deset minut po desáté? Ve čtvrt na jedenáct?"
"Tak asi."
"Zastavilo to auto?"
"Ne, popojíždělo dál, pomalu a kliďánko, a těm chlapům div nevylezly oči z důlků."
"Kde jsi byl ty?"
"Vevnitř." Charlie si všiml, jak se na to Warren zatvářil.
"Je na tom snad něco špatnýho?"
"Když to nevadí tobě, tak ne."
"Já jsem tam zůstal taky," řekl Nick.
"Při svý šichtě."
"Kdyby na nás někdo vpad, ukážeme mu odznak a řeknem, že nás tam poslala caluská policie."
"To mi vyhovuje," řekl Warren.
"Ale tvářil ses, jak kdyby tě to štvalo," namítl Charlie.
"Ne, to ne."
"Když chce člověk načapat někoho, jak vleze do baráku, je přece nejlepší, když sám v tom baráku sedí, ne?"
"Taky mi to připadá nejlepší," souhlasil Warren.

Nejlepší by bylo, kdyby sis na šestkrát přerazil ten svůj zatracenej buranskej jižanskej nos, pomyslel si.
"Takže asi v deset, ve čtvrt na jedenáct zpomalilo to auto u domu znovu," řekl.
"Jasně," odpověděl Charlie.
"Přesně tak."
"A kde jsi byl v tom domě?"
"Nahoře v ložnici. Když tam člověk občas přejde od jednoho okna k druhýmu, vidí dobře na silnici i na pobřeží. Jedině že tam není klimatizace a vedro je tam jak v pekle."
"I v tom zatraceným dešti," řekl Nick.
Warren si už všiml, že policisté z jižanského venkova jen málokdy užívají vysloveně sprostých výrazů. Odstřelili by člověka, jen ho zahlédnou, ale nemravnostem se zdvořile vyhýbají.
"Kdy přijelo to auto podruhé?" zeptal se.
"Asi za pět minut tři čtvrtě na dvanáct," odpověděl Charlie.
"Nejenom přijelo, ale dokonce zaparkovalo naproti v ulici.."
"A jak dlouho tam stálo?" ptal se Warren. ' "Když jsem přijel vystřídat Charlieho, ještě tam bylo," řekl Nick.
"Ve dvanáct v poledne."
"Hm, hm," řekl Warren.
"Ne, to ne," ozval se Nick.
"Měl jsem dobrej přehled," řekl Charlie.
"Díval jsem se na všechno seshora z okna."
Warrenovi se to pořád ještě nezdálo.
"Nejsme amatéři," řekl Charlie, který z Warrenova výrazu vyčetl pochybnosti.
"To doufám," řekl Warren.
"Jenomže jak já to zrovna teď vidím, obhlíželi si dva dům a jeden chlap na ně odtamtud civěl oknem a druhý se zrovna chystal nakráčet dovnitř předním vchodem."
"Nikdo mě u toho okna nezahlíd," řekl Charlie.
"A já si toho auta hned všim," řekl Nick.
"Jel jsem dál a ani jsem se neotočil."

"Seděli tam dlouho?"
"Celej den," řekl Charlie.
"A to mi chceš tvrdit, že o tobě nevěděli?"
"Taky že ti to tvrdím. Nikdo mě nezmerčil."
"A co jsi dělal ty, Nicku? Jezdil jsi sem a tam, až zmerčili i to auto?"
"Povídám ti, že mě nikdo nezmerčil," zlostně řekl Charlie.
"A mě taky ne," tvrdil Nick.
"Podruhý už jsem kolem toho domu ani neprojel. Zaparkoval jsem na Pelican Reef, vyrazil po pobřeží a vešel do domu zadním vchodem. Charlieho jsem vystřídal tak asi ve tři čtvrtě na jednu."
"Honda tam pořád ještě parkovala?"
"Ještě pořád."
"V kolik odjela?"
"Něco po pátý."
"A ti dva tam pořád ještě seděli a obhlíželi dům?"
"Jo, obhlíželi," potvrdil Nick.
"Hrabali se v nějakejch mapách, jako kdyby si chtěli zjistit, kde k čertu jsou," řekl Charlie.
"Ale pořád pozorovali ten barák."
"A proč myslíš, že ho tak dlouho pozorovali?" zeptal se Warren.
"Ne snad proto, že by někoho z nás zmerčili," řekl Charlie, "jestli nám chceš něco takovýho naznačit."
"Podle mě tam sledovali pohyb," řekl Nick.
"Chtěli si zjistit, kdo v kolik hodin přichází a v kolik odchází. Jenomže v domě nikdo není, a tak neměli co sledovat."
"Ledaže by tě viděli, jak tam přicházíš od pobřeží."
"Ne, když mě přišel Nick vystřídat, seděli uvnitř v autě," řekl Charlie.
"Začínáš mi lízl na nervy, Chambersi. Jestli si myslíš, že nejsme dost dobrý na takovouhle zatraceně přiblblou práci, tak si sežeň někoho jinýho. Neznám moc lidí, co by měli chuť vysedávat celej den v prázdným domě za mizernejch deset dolarů na hodinu."
"Takže mizernejch deset dolarů?" ptal se Warren.
"Když se postarám o provoz u venkovskýho klubu, tak dostanu patnáct," řekl Charlie.
"Když tam maj třeba bál."
"A kolikrát týdně to děláš?" zeptal se Warren.
"No...
"Ksakru," řekl mu Warren.
"Berete tady šedesát dolarů denně, sedm dní v týdnu, což dělá podle mě čtyři sta dvacet týdně a nejspíš o moc víc, než vám platí u policie. Žádný melouch jaktěživ tak nevynášel, a vy to moc dobře víte."
"Možná že máš pravdu," připustil Charlie.
"Ale to ještě neznamená, že nás tu máš buzerovat, jestli nás viděli dva hipíci z nějaký hondy. Nejsme amatéři, Chambersi. Jestli sis myslel, že jsme amatéři, tak sis nás neměl najímat."

"Já si vás taky nenajal."
"Tak nám vlez na záda, jo?" řekl mu Nick.
"My svoji práci děláme, abys věděl."
Dlouho bylo ticho.
"Myslíš, že si můžem dát ještě pivo?" zeptal se potom Charlie. Warren kývl na servírku, aby jim přinesla další rundu. Na pivo si museli počkat dobrých pět minut. Servírka byla mladá a tmavovlasá, ve velmi krátké minisukni. Když odešla, poznamenal Charlie: "Na tuhle si tak šáhnout, člověče."
"A hezky jí přejet rukou nahoru po tý noze," řekl Dick.
"A najít tam pod tou sukní něco opravdu pěknýho," řekl Nick a mlaskl.
"Proč říkáte, že to byli hipíci?" zeptal se Warren.
"Mytu mluvíme o číče, a on o hipících," řekl Charlie a zavrtěl hlavou.
"S tím chlapem musí být něco v nepořádku."
Warren pochopil, že ho vzali do party. Chlap z Jihu se jakživ nebude bavit s černochem o bílé číče, dokud neuzná, že jsou dobří a staří kamarádi. Buď je to tak, anebo se chystá nakopnout černocha do koulí. Warren si ale nemyslel, že tady jde o starou hru Pojď, negře, vyřídíme si to někde za rohem. Spíš si říkal, že jim trochu srovnal hlavu přednáškou o hodinové mzdě. Dal jim na vědomí, že je dobře platí a čeká za to dobrou práci. Zahrál na strunu jejich hrdosti. Možná že to přece jen nejsou amatéři.
"Proč hipíci?" zeptal se znovu.
"Ten, co byl v černým, vypadal, jako kdyby v těch šatech už měsíc spal," řekl Charlie.
"V levým uchu měl náušnici. Dlouhý černý vlasy. Asi čtyřicátník, hipík jak vyšitej."
"Jenomže o dvacet let přestárlej," řekl Nick a zavrtěl hlavou.
"A ten druhej jakbysmet," řekl Charlie.
"Dlouhý zrzavý vlasy, oblečenej do hadrů, co snad vytáh z popelnice."
"Pěknej páreček zatracenejch hipíckejch lupičů," řekl Nick.
"Říkali jste, že si zjišťovali pohyb v tom domě," řekl Warren.
"Kdy myslíte, že se tam chtějí vloupat?"

"Hele, on se nás najednou ptá na náš názor," řekl Charlie.
"Já se bodnu," řekl Nick.
"Najednou se radí s amatérama." Ale oba se usmívali.
"Jestli tam seděli od půl dvanácté..."
"Od půl dvanáctý a deset minut," řekl Charlie.
"Od půl dvanácté a deset minut do pěti..."
"Odjel trochu po pátý."
"Tak se tam podle všeho chtějí vloupat, nemyslíte? Řekněme mezi poledním a pátou?"
"Možná že jo," řekl Charlie. Pořád ještě se usmíval.
"Nejspíš zítra mezi poledním a pátou, co myslíte?" zeptal se Warren.
"Dost možná," řekl Nick. Také se usmíval.
"Co je na tom tak legračního?" zeptal se Warren.
"Víš, mysleli jsme si..."
"Ale to bylo, ještě než jsme věděli, že tam budou tak dlouho sedět, i když to pořád ještě platí..."
"Mysleli jsme si totiž.:."
"Ale to bylo, když jsem přišel zadním vchodem vystřídat Charlieho a pak jsme se oba dívali seshora z okna na tu hondu..."
"Ale nás nikdo nezmerčil, Chambersi, protože jsme se řídili trikem schovej se do stínu..."
"Mysleli jsme si, že když dva hipíci pozorujou s takovým zájmem ten dům..."
"A seděj tam, jak když jim celá ta zatracená ulice patří..."
"Dívaj se na ten objekt tak zaujatě, až nemaj vůbec strach, jestli je někdo uvidí..."
"No prostě, mysleli jsme si, že když jsou tak zaměstnaný svým počínáním, ani si nevšimnou, když někdo přijde zezadu z ulice k autu a podívá se jim na poznávací značku."
"Takže když jsem tady Charlieho vystřídal, vyšel si Charlie po pobřeží na Pelican Reef a pak se vrátil ulicí a omrk to číslo vozu..."
"Zapsal jsem si ho až pozdějc," řekl Charlie.
"A ještě se na něj přeptal na dopravním inspektorátu," řekl Nick.
"A jestlipak víš, co se stalo?" ptal se Charlie s pobaveným úsměvem, "Dali mi jméno a adresu chlápka, kterýmu to auto patří."
"Přihlášenej je v St. Pete," řekl Nick.
"Což znamená, že ti dva jsou z venkova a bydlí tu možná někde v motelu..."
"Takže je klidně můžem najít, i když se zrovna nevloupaj do Parrishova domu..."

"Ledaže by spali někde na pláži, což je podle toho, jak vypadaj, docela možný."
"Jak se ten chlap jmenuje?" zeptal se Warren.
"Arthur Nelson Hurley," řekl Charlie.
"Ale jestli je to ten v černým nebo ten zrzavej, to ti dost dobře říct nemůžu." Usmál se ještě šíř.
"To proto, že jsem takovej starej amatér, víš."
"Víte co, zavoláme tu holku, ať nám ještě donese pivo," navrhl Nick.
4
To je ten muž, co celý v hadrech byl a děvče utrápené políbil...
*****
Na žlutých stránkách caluského telefonního seznamu bylo uvedeno devětačtyřicet hotelů a dvě stě šestnáct motelů. V pondělí ráno osmého února si dva zaměstnanci advokátní firmy Summerville a Hope rozdělili žluté stránky a začali všechny ty hotely a motely obvolávat.
Seznam motelů si vzal k ruce čtyřiadvacetiletý Andrew Holmes, který v lednu dokončil právnickou fakultu a ke konci července měl skládat advokátské zkoušky. Andrew měl doktorát práv z michiganské univerzity a u Summervilla a Hopea mu platili čtyřicet tisíc ročně coby takzvanému "právnímu asistentovi". Navíc mu firma slíbila, že jakmile se stane advokátem, ihned mu zvýší plat na padesát tisíc ročně. Kdyby se byl Andrew rozhodl, že bude pracovat v New Yorku, začínal by pravděpodobně s šedesáti i sedmdesáti tisíci dolary, protože absolvoval s vyznamenáním a redigoval Právnický přehled. A teď tu seděl za deštivého pondělního dopoledne na Floridě, vytáčel jedno číslo za druhým a dotazoval se, jestli by mohl mluvit s Arthurem Nelsonem Hurleym.
U svého stolku venku v předpokoji telefonovala na čísla z mnohem kratšího seznamu hotelů Cynthia Huellenová a nechávala toho, jen když brala telefon, jak někdo volal k nim. Z místa, kde s krásnýma zkříženýma nohama seděla, viděla Cynthia podlouhlým halovým oknem ven na ulici. Déšť se řinul po chodnících, stékal do kanálů, zaplavoval vozovku. Jakživa tolik deště neviděla. Narodila se a vyrostla v Caluse, bylo jí pětadvacet, ale v životě ještě neviděla tak pravidelný, prudký, ustavičný, nekonečný zasraný déšť. Cynthia milovala slunce. Většinou neuplynul ani den, aby se neslunila na pláži nebo na loďce. Ale opálení jí už začalo blednout. Všimla si toho, jak sahala po telefonu. Pohlédla na ruku držící sluchátko. Na hřbet své ruky. To opálení ale opravdu mizí! Znovu pohlédla do seznamu hotelů a právě začala vytáčet číslo Crescent Edge Beach Club na Sabal Key, když se jí na panelu rozsvítilo světýlko ohlašující hovor. Zmáčkla knoflík.

"Summerville a Hope, dobré jitro," řekla.
"Prosím Matthewa Hopea."

"Smím se zeptat, kdo volá?"
"Haló," řekl Matthew.
"Matthew?"
"Ano, Marcie."
"Tady je vážně Marcie."
"Jistě, jak se máš?"
Volala Marcie Franklinová, která aspoň až do poloviny minulého měsíce pokládala Matthewa za nejroztomilejšího muže na světě. Bylo jí třiatřicet, ale někdy mluvila jako šestnáctiletá. Rozhodně mu jak šestnáctiletá připadala, když mu vzrušeně oznámila, že se právě seznámila s šedesátiletým profesorem klasické filologie z New College v Sarasotě, bláznivě se do něj zamilovala, a proto, i když se jí nakrátko (od 24. prosince do 13. ledna, ale kdo to počítá?) s Matthewem ohromně líbilo, musí jejich vztah přerušit, že?
Před dávnými a dávnými časy, vlastně na loňského Silvestra, mu Marcie řekla, že ho miluje.
Moc jí to nevěřil.
Pověděla mu také, že je až pustošivě hezký. To od ní bylo také milé.
Se svými rovnými sto pětaosmdesáti centimetry výšky a osmdesáti kilogramy váhy, tmavými vlasy a hnědýma očima si Matthew připadal jako průměrně vyhlížející muž ve světě zalidněném oslňujícími krasavci. Třikrát týdně chodil do Nautila a stával většinou u kondičních strojů nastavených na čtyřicet kilo. Tenista byl průměrný, s mizerným backhandem a ještě horším servisem. Měl šest a půl metru dlouhou plachetnici zvanou Kicks, s kterou ještě jaktěživ nevyplul na záliv. Bylo mu osmatřicet a ztrácel tempo, jo, jo, musel si přiznat, že ztrácí tempo.
Ale v Marciiných očích...
Byl rychlejší než letící kulka, schopný přehoupnout se jediným skokem přes mrakodrap...
V Marciiných očích.
V Marciiných smaragdově zelených očích. ' ?" Teď už je to jen vzpomínka.
Zrovna tak jako ten hlas v telefonu byl spíš vzpomínkou.
"Matthewe," řekla Marcie, "víš, proč tě volám? Jason o nás dvou neví..."
"Jason?"
"Můj snoubenec."
"Ach tak."
Jsou už zasnoubeni. Senzace.
"Neví o nás, o našem vztahu, a tak doufám, že jestli půjdeš v sobotu večer na ples Poseidonu, nedáš na sobě slovem ani gestem znát, že jsme se znali o něco víc než povrchně. I když jen krátce. Víš, a že se na mě ani nepodíváš, jako kdybys mě znal líp, než bych chtěla, aby si Jason myslel."
"Marcie, rozhodně bych se před tvým snoubencem neprozradil, že jsme se důvěrně znali."
"Dobrá. Ne aby ses po mně pořád díval, Matthewe, nebo se snažil potají na mě sáhnout, nebo..."
"Nedovolil bych si ani požádat tě o tanec."
"To taky doufám."
"Neudělal bych to."
"Výborně! Nezlob se, Matthewe, ale když on je tak strašně žárlivý!"
"Chápu. Díky za zavolání, Marcie."
"A ne aby sis k nám přišel sednout ke stolu na kus řeči," dodala Marcie.
"Myslíš, že bych toho byl schopen?"
"Protože on má tykadla, Matthewe."
"Není snad šváb?"
"Chci ti naznačit, že dokáže číst signály."
"Nesmím se k tobě posadit, mluvit na tebe, dívat se po tobě, dotknout se tě a tancovat s tebou, chápu," řekl Matthew.
"Vlastně jsme se ani neznali, viď?"
"Tak přehánět to zase nemusíš, ale..."
"Marcie... vůbec na ten ples nepřijdu."
"Cože?"
"Nebudu tam, Marcie. Můžeš se uklidnit."
"Ale říkal jsi..."
"Ne, Marcie. Nemáš se čeho bát. Budu sedět tu sobotu večer docela sám doma..."
"Nech toho, Matthewe."

"Upíjet martini a dívat se do deště..."
"Sbohem, Matthewe, musím už letět."
"Sbohem, Marcie," řekl Matthew a zavěsil.
Seděl, mračil se na sluchátko a v tu chvíli si uvědomil, jaký na ni má pořád ještě vztek, že ho tak jako mimochodem pustila k vodě. Miluji tě, Matthewe Hope, řekla mu tenkrát.
Na Silvestra.
Miluji tě, Matthewe Hope. Kecy, pomyslel si.
Leona Summervillová se pohybovala a chodila jako levhart ve vedru.
Vystupovala zrovna ze svého jaguára na parkovišti obchodního domu George Brothers a natolik předvedla nohy, až zaujala čtyři puberťáky, kteří se pokoušeli naložit dozadu do dodávky pračku zabalenou ještě v bedně.

"Ahoj, kočko," vykřikl jeden z chlapců a druhý zavolal: "Jak se jmenuješ, poklade?"
Leona se usmála.
Vešla otáčecími dveřmi do obchodního domu, ale vtom odtud vycházel jakýsi muž, a když ji uviděl, vzal to ještě jednou kolem dokola a vešel za ní dovnitř. Stál tam, užasle vrtěl hlavou, ruce položené na bocích, a díval se za Leonou, jak se nese halou k eskalátoru. Když Warren prošel dveřmi, muž se k němu obrátil, uznale zamručel a pořád ještě s tím užaslým pohledem v očích vyšel z obchodu. Warren rychle zamířil přes obchod, nastoupil na eskalátor, po němž Leona ještě jela, pohlédl nahoru a pak se v rozpacích odvrátil, protože jí pod krátkou sukní, co měla na sobě, byly vidět kalhotky.
Leona sestoupila z pohyblivých schodů v prvním patře a Warren za ní zamířil do oddělení s prádlem, kterému tady u George Brothers říkali nejintimnější. Aspoň to tak měli napsáno avokádově zeleným písmem na ceduli s lila podkladem - Pro vás to nejintimnější. Leona zamířila přímo pod tento nápis a kolem ženské figuríny v černé podprsence, černém podvazkovém pásu, černých síťovaných punčochách a černých kalhotkách, u stehen vysoko vystřižených a naneštěstí odhalujících i švy mezi nohama a trupem, takže figurína vypadala jako dvakrát amputovaná a zase složená dohromady.
Pro vás to nejintimnější.
Leckomu dělalo potíže, aby slovo "nejintimnější" správně napsal. Když se po lidech chtělo, aby to napsali bez předlohy, přicházeli s nejroztodivnějšími kombinacemi. Ne ovšem Warren.
"Nejintimnější" patřilo k slovům, která se často objevovala ve zprávách, jak je vyťukával pro policii St. Louis - velitelé tam vždycky chtěli vědět, co zatraceného měl kdo na sobě.
Leona teď měla na sobě bledě modrou džínsovou minisukni s částečně nedopnutým velkým mosazným zipem na levém stehnu. V té sukni a bílých sandálech na podpatcích vypadala jako vysoké mladé děvče s dlouhýma nahýma nohama. Zato v bílém tričku s hlubokým výstřihem vypadala jak ženská s mohutným poprsím a vztyčenými bradavkami, snad proto, že byla bez podprsenky.
Možná že Warren přičítá až moc velkou důležitost náhlému úbytku váhy, změněnému účesu a hovorům z veřejného automatu, ale zřejmě se neplete, pokud jde o lehounké tričko bez podprsenky u tak pěkně rostlé dámy, jako je Leona Summervillová. Být ta dáma jeho ženou, určitě by ji nepustil takhle oblečenou z domu. Ani kdyby šel s ní. Ani kdyby ji měl připoutanou ke svému levému zápěstí.
Jestli tahleta dáma nemá s někým poměr, je Warren ochoten přeplavat Mexický záliv až po Corpus Christi v Texasu.
Warren byl ochoten na místě odpřisáhnout, že ta ženská někoho má.
Právě si prohlížela červený podvazkový pás.
Warren zatím ohmatával na druhé straně podlaží krajku na nějaké spodničce.
Teď se zas dívá na červené síťované punčochy. Jasně, řekl si Warren. Tahleta dáma
A teď se podívala na něj.
Srdce mu vyskočilo až do krku. Jejich oči se setkaly.
Leona se zatvářila trochu zaraženě. Warren se ihned odvrátil.
Ale všimla si ho.
To se mu celej zatracenej .život nestalo! Sledoval zločince v St. Louis, chlapy, co v sobě měli radar a dokázali vycítit policajta na míle kolem, ale nikdy ho ani nezahlídli! A teď ho tady

v takovým zapadákově na Floridě zmerčí panička, co s kdekým šoustá!
Prokristapána!
"Haló?"
"Je tam motel Albemarle?"
"Je."
V hotelu Albemarle bydlela při své návštěvě Londýna roku 1890 Lizzie Bordenová. Takové věci Andrew Holmes věděl.
"Bydlí u vás pan Hurley?"
"Hurley?"
"Arthur Nelson Hurley."
"Vteřinku," řekl muž na druhém konci. Andrew čekal.
Na rohu Picadilly a Albemarle. Měl sto chutí zeptat se toho člověka na druhém konci drátu, jestli vůbec ví, že kdy existoval v Londýně hotel Albemarle.
"Nikoho takového jména tu nemáme hlášeného," řekl muž.
"Nemohl byste mi říct, jestli se u vás nepřihlásil v posledních pár dnech?"
"Ne," odpověděl muž a zavěsil.
Tamhle je.
Sedí v tom černém fordu.
Vysoký černoch s postavou basketbalisty, v černých brýlích, lehkých kalhotách a béžovém svetru s rukávy vyhrnutými až po lokte. Ten, co ho viděla v oddělení s prádlem. Odešel, sotva se na něj podívala, ale už je tu zas, čeká před obchodem.
Déšť trochu povolil.
Leona se ani nenamáhala rozevřít deštník a rychle zamířila k jaguáru. Vyhnula se kalužím, otevřela dveře u volantu, nastoupila, spustila okno, hodila deštník na zadní sedadlo a pak nastartovala.
A poslouchala.
Zaslechla, jak za ní o dvě uličky a tři vozy dál startuje ford. S pohledem upřeným do zpětného zrcátka vycouvala s jaguárem a zabočila do proudu vedoucímu k výjezdu z parkoviště na

Hlavní třídě. Znovu pohlédla do zrcátka. Šedý ford právě zatáčel za ní.
Zahnula doprava na Hlavní třídu. Ford zahnul také doprava.
Dobrá, řekla si, tak se přesvědčíme.
Příštích pár minut zabočovala doleva a zase doprava a protáhla forda celým centrem Calusy a pak zahnula na jih po Tamiami Trail až do Manakawy a zase zpátky na sever do Calusy. Ford se celou tu dobu držel za ní.
Leona slyšela o chlapech, co se chystají někoho znásilnit anebo dokonce zavraždit a celé dny své oběti sledují.
Napadlo ji, jestli by neměla zastavit nejbližší policejní vůz a říct policistovi, že je sledována.
Jenže kupodivu neměla strach. Měla čistě jen vztek.
Hodiny na přístrojové desce ukazovaly za deset minut dvanáct. Tohle otravování se jí teď vůbec nehodí.
Zkontrolovala si čas na náramkových hodinkách. Napadlo ji, jestli by neměla zavolat, všechno zrušit.
Místo toho však zamířila na Bayou Boulevard, ford o pět aut diskrétně za ní, a pak zabočila na parkoviště budovy, kde byly ordinace soukromých lékařů. Pohlédla do zpětného zrcátka. Ford tam ještě popojížděl, hledal, kde zaparkovat.
Už zase hustě pršelo.
Hodiny na přístrojové desce ukazovaly za pět minut dvanáct. Překontrolovala si v zrcátku rtěnku. Trochu si přetřela rty. Pak je osušila papírovým kapesníčkem. Kapesníček odhodila do malé polyetylénové nádobky na odpadky.
Bylo za tři minuty dvanáct.
Ford našel volné místo. Motor mu zmlkl.
Leona si zapálila cigaretu, seděla, kouřila a dívala se na hodiny.
V ordinaci v přízemí se otvírají dveře. Černý deštník a bílá sukně, malá bílá čapka, bílé legíny, bílé mokasíny s gumovou podrážkou. Vybíhají do deště. Malá červená toyota. Sukně se zatřepetá a za děvčetem zabouchnou dveře. Naskočí motor. Auto odjíždí. A je pryč.
Leona zhasla cigaretu.
Hodiny ukazovaly pět minut po dvanácté.

Natáhla se k zadnímu sedadlu pro deštník, téměř současně otevřela dveře i deštník, a jak vykročila do deště, sukně se jí zvedala až k stehnům a dlouhé nohy svítily.
Rychle zamířila k budově, ale pořád cítila v zádech oči toho černocha.
„Pan Hope?"
"Co je, Cindy?"
"Volá vaše paní... vaše bývalá paní... na šestce."
"Děkuji. Už jste něco tím telefonováním vypátrali?"
"Zatím ne."
"Tak to zkoušejte dál."
"Jsem už u Magnolie."
"U čeho?"
"U hotelu Magnolia."
"Ach tak. Výborně. Děkuji vám."
Matthew zmáčkl knoflík šest dole na telefonu.
"Ahoj, Susan," řekl.
"Jak se pořád máš, Matthewe?"
"Výborně, děkuji. A co ty?"
"Pohoda. Půjdeš v sobotu večer na ples Poseidonu?" Susan je přebornice. Míří rovnou na krční žílu.
"Proč se ptáš?" řekl Matthew.
"Chceš mi snad uvázat kravatu?"
"Děkuju, to jsem dělala kolik let," odpověděla Susan.
"Nebo mi připnout manžetové knoflíčky?"
"Toho jsem užila taky až dost."
"Tak proč to chceš vědět, miláčku?"
"Řekl jsi mi teď miláčku?"
"Ne, teď jsi řekla miláčku ty mně."
"Matthewe..."
Tohle už zaznělo varovně. Susan nemá čas na žádné nesmysly. Leží jí na srdci mnohem důležitější věci.
"Ano, miláčku, řekl jsem ti miláčku," odpověděl Matthew.
"To víš, síla zvyku. Promiň."
"Tak mi laskavě neříkej miláčku na plese, ano?"
"Počkej, nemusíš mi nic vykládat," řekl Matthew.
"Přijdeš tam s velice starým švábem a nechceš, abych ani slovíčkem naznačil, že jsem s tebou kdy prožíval slasti..."
"Trefil ses trochu vedle," řekla Susan.
"Náhodou je mu třiadvacet a je..."
"Susan, že se nestydíš."
"Prosím tě, Matthewe, přece se nebudeme..."
"Třiadvacet?"
"Matthewe..."
"Promiň. Ale vážně mu je třiadvacet?".

"Ano, a hraje basket za Tampu." , "Ohromný."
"Ano." A měří sto pětadevadesát centimetrů, Matthewe..."
"Senzace!"
"A váží sto deset kilo..."
"Tak to je opravdu vazoun."
"A je hrozně žárlivý."
"Neříkej."
"Proto tě taky volám. Nerada bych, aby v sobotu večer došlo k nějaké scéně, Matthewe."
"To bych taky nerad!"
"Tak pro mě, prosím tě, nechoď tancovat."
"Nepůjdu, to ti slibuju."
"Ani se se mnou nebav..."
"Nebudu, ani se k tobě neposadím a ani se na tebe nepodívám. Chápu to, Susan."
"Není to žádná legrace, Matthewe. Vážně mám starost, aby se ti něco nestalo."
"Ž,e bych snad raději zůstal doma?"
"Víš, nechtěla jsem ti to ani navrhovat..."
"A vůbec na ten ples nechodil?" "Matthewe..."
"Seděl doma, upíjel martini a díval se do deště? Mohla bys mi dělat společnost. Co si tak vyzkoušet mou novou postel s matrací plněnou vodou?" ,.
"Ty sis vážně koupil vodní postel?"
"Přijď se podívat, Susan."
"Radši mě nelákej," řekla a zavěsila.
"Taky tě miluju," řekl Matthew do tichého telefonu a položil sluchátko do vidlice. Ještě z něj ani nestáhl ruku a telefon zabzučel. Zvedl jej znovu.
"Ano?"
"Máte na pětce paní Summervillovou," hlásila mu Cynthia.
"A volá opravdu mne?"
"Chtěla vás."
"Dobrá. Já si to vezmu." Zmáčkl knoflík pět.
"Ahoj, Leono."
"Hrozně mě mrzí, Matthewe, že tě obtěžuji. Máš jistě moc práce..."
"Vůbec ne. O co jde?"
"Chtěla jsem se tě zeptat, jestli bychom se nemohli dneska odpoledne setkat."
Na lince nastalo dlouhé ticho.
"Matthewe?"
"Ano." Co se stalo, Leono?"
"Nerada bych o tom mluvila po telefonu. A do kanceláře za tebou taky nechci přijít. Nechci, aby se o tom Frank dozvěděl."
"O co jde, Leono?"
Matthew však už věděl, oč asi půjde. Člověka přece nevolá jen tak proniczanic žena, kterou zná kolik let, manželka jeho společníka, a nechce se s ním sejít někde mimo kancelář, aby se o tom nedověděl manžel. Určitě půjde o rozvod.
"Můžeš se se mnou sejít v restauraci Na pobřeží?" zeptala se ho.
"Jistě."
"V pět?"
"Dobrá."
"Tak si tam promluvíme."
"Jak chceš, Leono."
"Děkuju ti, Matthewe," řekla a zavěsila. Matthew položil sluchátko do vidlice. Najednou mu bylo do breku.
Telefon zabzučel znovu. Matthew zvedl sluchátko.
"Ano?"
"Tady Andrew, pane Hope."
"Ano, Andrewe."
"Máme ho, pane Hope."
*****
Byl to složitý problém.
Matthew s tím nemohl dost dobře jít na policii. Nemohl zavolat Morrise Blooma a říct mu, že vypátrali chlapa v černém, který bydlí v jednom motelu tady v Caluse, protože to přece není žádný zločin, a že ten chlap v černém pozoroval skoro celou sobotu Parrishův dům, protože to také není zločin, a že ten chlap v černém může být ten mužský, co utekl ráno, kdy došlo k vraždě, z Parrishova domu - což také není žádný zločin, ledaže by ten chlap v černém, než se šel takhle proběhnout po pobřeží, spáchal tu vraždu.
Cha cha cha, řekl by Bloom.
Matthew tedy raději zavolal do Warrenovy kanceláře, ale ozval se mu jen záznamník. Matthew do přístroje vypověděl, že vypátrali, kde se zdržuje Arthur Nelson Hurley, a požádal Warrena, aby za ním co nejrychleji přijel. Chtěl by, aby se s Warrenem, zkušeným policistou a zastáncem zákona, rozjeli do motelu, což by poněkud snížilo riziko při konfrontaci s

případným vrahem. Warren u sebe nosí revolver a umí s ním zacházet, jak ostatně může dosvědčit mrtvý mýval.
Ve čtvrt na tři už začínal být Matthew jako na trní. Nechtěl Hurleyho propást.
Pořád ještě ovšem zbývala možnost, že Hurley se pokusí vloupat do Parrishova domu, a za to by ho pak dostali, přišili by mu porušení paragrafu 810.05 - neoprávněný vstup do cizího obydlí, což je vážný přestupek. V tom případě by mu pak Bloom mohl položit lecjaké otázky a zeptat se ho například i na to, kde byl třicátého ledna v sedm ráno.
Ale co když se Hurley k tomu domu už nevrátí? Co když mu došlo, že barák je hlídaný?
Pak mají pořád ještě jeho adresu v St. Petersburgu, adresu, kterou dostali od dopravního inspektorátu. A tam by si ho mohli vyhmátnout, říkal si Matthew, ledaže je ten chlap vrah a bude se hledět rychle vypařit z Ameriky.
Matthewovi se do toho motelu samotnému vůbec nechtělo. Ale nakonec se tam rozjel.
*****
Motel se jmenoval Zámek na pláži Calais, i když ležel přibližně dvacet kilometrů od nejbližšího pobřeží.

Už sice dlouho v jednom kuse pršelo, ale na průčelí byla vyvěšena cedule Obsazeno. Zimní hosté nikdy nesledovali zprávy o počasí na Floridě, dívali se jen, jak je v Michiganu, Indianě, Illinoisu, v Ohiu nebo v Torontu. Tam všude sněžilo, a tak automaticky předpokládali, že na Floridě září slunce. Motel měl asi dvanáct chatiček, v kterých už někdo bydlel, všechny byly kousek dál od silnice, přede všemi stála zaparkovaná auta a všude byla okenní klimatizace a přede dveřmi malé dřevěné schůdky. V dešti tam opuštěně ležela kaluž a po ní plul propíchnutý gumový drak. Celé to tu připomínalo čtyřicátá léta.
Matthewa napadlo, že má před sebou zřejmě ztělesněný sen nějakých manželů, sen, který nakonec nevyšel. Víš co, Maude, odstěhujeme se na Floridu, koupíme si tam malý hotel a budem si žít jako král a královna, co tomu říkáš?
Tenkrát se ještě nesměly stavět v Caluse hotely a motely po plážích, jak jen se komu zlíbilo, místní regulační opatření byla velice přísná. Všechny motely - a bylo jich jenom něco mezi deseti a dvaceti - byly rozmístěny kolem Jednačtyřicáté silnice zvané Tamiami Trail. Tenkrát sem jenom tu a tam zabloudilo pár lidí a nijak jim nevadilo, když museli sednout do auta a zajet si osm, deset či patnáct kilometrů k pláži, podle toho, kde jejich motel ležel. Pláže byly tehdy divoké a na nikoho tam člověk nenarazil, v pravé poledne si mohl sám a docela nahý jít zaplavat. A město bylo tehdy jen ospalou rybářskou vesničkou.
Všechno se to změnilo koncem padesátých a začátkem šedesátých let, kdy byla objevena Calusa a západní pobřeží Floridy. Jen stavební podnikatelé a dodavatelé ucítili v převládajícím větru peníze, začali přesvědčovat politiky, jak by zdejšímu kraji prospěl turistický ruch. Regulační opatření byla přepracována a na bílém písku vyrůstaly jak houby po dešti hotely a motely. Tehdy odzvonilo nadějím pro všechny ty motely, co si manželské páry postavily kolem Tamiami Trail. Mimo vrcholící sezónu, třeba teď, za deštivého února, zely motely na pevnině prázdnotou, a na neobsazených pokojích si věru nikdo sen budovat nemůže.
Matthew vystoupil z vozu, rozevřel deštník a zamířil po blátivé příjezdové cestě ke kanceláři. Za recepčním pultem tam seděla asi tak osmatřicetiletá žena. Na pultu vedle průhledných plastových desek s přihláškami na vydání kreditních karet American Express měla černou destičku z umělé hmoty a na ní bílým písmem vytištěno IRENE McCAULEYOVÁ, MGR. Na pultu ležely rozevřené noviny. Irene McCauleyová, pokud to skutečně byla ona, stála skloněna nad novinami, lokty opřené o pult, a četla. Když vešel Matthew, vzhlédla. Dívala se na něj, jak zavírá deštník.
"To už ta cedule zase slítla?" řekla.
"Prosím?" podivil se Matthew.
"Myslím tu ceduli Obsazeno," vysvětlovala.
"Někdy visí opravdu na vlásku. Jestli sháníte pokoj, máme až do konce měsíce úplně plno."
"Jste slečna McCauleyová?" zeptal se Matthew.
"Paní McCauleyová," odpověděla.
Škoda, pomyslel si Matthew. Byla to výjimečně krásná žena. Vážné modré oči. Lesklé hnědé vlasy spadající skoro až na ramena, vpředu ostříhané na ofinu. Černé krátké šortky a černé tričko bez rukávů, vzadu úplně vystřižené. Štíhlý nos, široká ústa. Pěkná ňadra. A taky pěkné nohy, soudě podle toho, co vidí přes pult. Uvědomila si, že si ji prohlíží, a pozvedla obočí. Tak co? jako by říkala. Všechno na svém místě? Matthew najednou upadl do rozpaků.
"Pan Hurley mne očekává," řekl. Samozřejmě že lhal.
"Můžete mi říct, v které je chatě?"
"Na jedenáctce," odpověděla.
"Je to ta předposlední vpravo."
"Děkuji," řekl Matthew, otevřel dveře, rozevřel deštník a vyšel do deště.
Postup, který si předem promyslel, byl zcela jednoduchý. Pan Hurley?
Ano? Matthew Hope. Jsem advokát. Z kanceláře Summerville a Hope. Zastupuji Ralpha Parrishe, který byl obviněn z vraždy svého bratra Jonathana Parrishe.
Ano? Zatím to celkem klape, všechno docela vychází. A teď přijde změna tempa.
Pane Hurley, můj klient mne informoval, že jste byl svědkem jistých událostí, k nimž došlo v ranních hodinách třicátého ledna. Než vyhovíme požadavku státního návladního a sdělíme mu, jak si na tom kdo stojí s alibi, rád bych sis vámi trochu promluvil. To zní celkem slušně. Reakce může být dvojí.

Ano, jsem ten člověk, kterého váš klient viděl, jak utíká po pobřeží, a skutečně jsem byl svědkem vraždy, ale bál jsem se obrátit na policii. Vraždu nespáchal váš klient, ale...
Kdo? Tak aspoň vypadal první scénář.
Ochotný svědek ukáže prstem na pravého vraha. Tím by všechny Matthewovy starosti končily a po starostech by měl

i Parrish.
Druhý scénář. Ten nebezpečný.
Nevím, o čem to tady sakra žvaníte.
V tom případě je dost možné, pane Hurley, že ten případný muž v černém byl případně i vrahem.
Co je mi po tom?
Nezlobte se, že se vměšuju, pane, ale koukejte vypadnout, než po vás Hurley...
Co než po mně Hurley, co?
Matthew by byl moc uvítal, kdyby s ním v tom Zámku na pláži Calais byl teď i Warren Chambers se svým revolverem. S hlavou skloněnou a deštníkem namířeným proti prudkému dešti jako nějaký černý štít, který ho má ochránit proti nepřátelským šípům, přebíhal Matthew dvůr, vyhýbal se kalužím, přeskakoval potůčky a vůbec celkem dost dobře zvládal ten přerušovaný polní běh, ale jen do chvíle, než vkročil do výmolu plného studené hnědé vody a namočil se v ní až po koleno.
"Krucipísek!" zanadával a vtom zaslechl, jak se za ním někdo směje, a když se otočil, uviděl Irene McCauleyovou, stojící hned před dveřmi kanceláře s rukama v bok a nohama, teď zcela vystavenýma na odiv, dlouhýma a pěknýma, přesně tak, jak si je představoval. Přiléhavé černé šortky, volné černé tričko bez rukávů, nohy maličko rozkročené v černých sandálech bez pat na vysokých podpatcích - Matthew si najednou uvědomil, co mu připomíná: plakát na Zatracené Yankeje, když byl ještě kluk a ta show byla senzací Chicaga. Lole opravdu nikdo neodolal, když tam stála rozkročená, oblečená v něčem, co vypadalo jako prádlo, a v černých střevíčkách na vysokých podpatcích.
"To je opravdu hnusná díra," uznala Irene.
"Už do ní spadlo kolik lidí. Měla jsem vás varovat."
"Lepší pozdě než nikdy," řekl Matthew kysele.
Botu, ponožku a kus nohavice měl řádně zablácené. Smutně se na ně podíval. Nadzvedl si promáčené kalhoty. Na noze nad ponožkou měl taky plno bláta. Stoupl nohou na zem. V mokasíně mu začvachtala voda.
"Přinesu vám ručník," řekla Irene a zašla zpátky do kanceláře. Matthew vykročil za ní. Zastavil se na předním schodě, držel si nad hlavou deštník, díval se ven do deště a připadal si jako blbec.
"Pojďte radši dál," řekla Irene.
"Nemáme tu žádný kdovíjak drahý peršan."
Vlastně tam neměli vůbec žádný koberec, natož peršan. Na podlaze bylo jen zelené linoleum, místy prošlapané, hlavně před recepčním pultem a před sedačkou u pravé stěny. Za Matthewem se s tichým zarachocením zavřely zasunovací dveře. Jak tam tak seděl na pohovce, zouval si mokasín, svlékal ponožku a bral si od té ženy s vážnýma modrýma očima a lesklými hnědými vlasy čistý bílý ručník, měl náhle pocit, že tohle všechno už kdysi prožil, že už seděl v tom malém pokojíku, kde to bylo cítit vlhkým šatstvem a suchým teplem, a venku že zatím vytrvale pršelo.
"Děkuji vám," řekl. Podívali se po sobě.
"Měla jsem vás varovat," řekla znovu. Matthew si začal utírat nohu.
"Ukažte, já vám tu ponožku vyždímám," řekla Irene.
"Ne, to opravdu není..."
"Nic mi to neudělá," řekla a zvedla ponožku odhozenou na podlaze vedle mokasínu. Najednou viděl její ruku jako v nějakém záběru zblízka, s nehty nalakovanými narudo. Ruka se sevřela na modré ponožce, žena se vzdálila z obrazu a Matthew pozvedl oči. Irene otevřela zasunovací dveře, přidržovala je bokem, aby se nezavřely, a ponožku vyždímala. Dvůr za ní zaplavoval déšť.
Určitě už tu někdy byl, určitě už tyhle chvíle zažil.
"Mám déšť moc ráda," řekla.
Zasunovací dveře se zase s klapnutím zavřely.
"Hodím vám tu ponožku na topení," řekla.
"Já už opravdu musím za panem Hurleym," namítl Matthew.
"V tomhle dešti stejně nevytáhne paty," řekla a zašla za recepční pult. Díval se na ni, když rozkládala ponožku na ochranném krytu elektrických kamínek.
"Až bude po sezóně, musím tu jámu zaházet," řekla.
"V létě je tady jako vymeteno. Budu mít na tu jámu času až dost."
Do střechy vytrvale bubnoval déšť.
Z modré ponožky už stoupal nepatrný obláček páry.
"Měla bych dát pozor, aby se vám ta ponožka nespálila," řekla Irene.
A usmála se.
"Jste v Caluse jen na výletě?" zeptala se.
"Nebo tu bydlíte?"
"Bydlím tady."
Znovu se po sobě podívali.
"Tak byste možná mohl přijet a pomoct mi tu jámu zaházet," řekla.
"Hned v létě."
Ticho. Až na ten déšť. Zapařené, vlhké ticho.
A ta jistota, že už vtom zatuchlém pokojíku byl. Zná přece to prochozené linoleum. Okno s žaluziovým větrákem. I ten kalendář na stěně. Ten déšť. Především ten déšť. Který je úplně obklopuje. Pohlcuje je. A buší do střechy.
"Myslíte, že byste rád přijel?" zeptala se.
"Třeba by to zařídil váš manžel," řekl Matthew.

"Nejspíš ne," řekla.
"Vážně. ne?"
"Sotva, je už čtyři roky mrtvý."
"Ale to mě mrzí," řekl Matthew.
"Mě ne."
Matthew se usmál.
"Co dělá moje ponožka?" zeptal se.
"Nějak za tím Hurleym moc pospícháte," řekla Irene.
"Nechci ho propást."
"Měl byste uvážit, co všechno jiného můžete propást."
Zašla ke kamínkům a sáhla na ponožku.
"Pořád je ještě vlhká," řekla.
"Stejně si ji budu muset vzít," řekl Matthew.
Irene pokrčila rameny, sundala ponožku z kamínek, a jak tam tak seděl na sedačce, donesla mu ji.
"Jak dlouho u něj budete?" zeptala se.
"To nevím."
"Kolem čtvrté si beru něco k pití," řekla.
"Můžete se napít se mnou, jestli máte zájem."
"Zájem mám," odpověděl.
"Ale v pět mě čeká další schůzka."
"Ach tak," povzdechla si.
Dívala se na něj, jak si obléká ponožku.
"Máte hezké nohy," řekla.
"Děkuji vám."
"Já mám neošklivější nohy na světě," řekla a zmlkla. Matthew si obul botu.
"Ani nevím, jak se jmenujete."
"Matthew Hope."
"Těší mě, Matthewe." Podala mu ruku. Stiskl ji.
"Zavolejte mi někdy," řekla.
"Zavolám," sliboval.
"Jak se vám to jen bude hodit," řekla.
"Já jsem tu pořád."
"Zavolám," řekl znovu a pustil jí ruku. Přistoupil ke dveřím, zvedl deštník a hledal zavírání.
"Máte tam políčené ještě nějaké jámy?" zeptal se. Usmíval se přitom.
"Jedna je těsně před desítkou, asi pět metrů ode dveří. Radši se jí zdaleka vyhněte."
Také se usmívala.
"Díky."
"Ne abyste se teď úplně ztratil z obzoru," řekla.
"Ani nápad," ujistil ji.
Jediným cvaknutím otevřel deštník a vykročil do deště. A jak si to zamířil přes dvůr, přistoupila Irene k zasunovacím dveřím a dívala se za ním.
Odolal pokušení trochu se před ní předvést, vrhnout se přes dvůr jak chrabrý příslušník námořní pěchoty, který se chystá rozdrtit kulometné hnízdo a neohroženě se řítí blátem, ať třeba všude kolem fičí kulky. Místo toho pomalu, opatrně našlapoval, protože nechtěl vkročit do další jámy s bahnitou vodou, chtěl teď jen mluvit s Hurleym a zjistit, co mu má Hurley co říct.
Došel k chatičce číslo jedenáct. Žaluzie na oknech byly stažené.

Matthew vystoupil na dřevěnou verandičku, přikročil ke dveřím a zaklepal.
"Kdo je to?" ozval se zevnitř ženský hlas.
V počítačové kanceláři budovy veřejné bezpečnosti, která ležela asi o osm kilometrů dál na jih a o čtvery dopravní světla na západ, vytrhl policista Charles Macklin z tiskárny počítače obsáhlou zprávu. Necelé tři minuty předtím vyťukal do počítače jméno Arthura Nelsona Hurleyho a za ně písmena PR - "Prozkoumat rejstřík" - a písmena AC namísto "A Capo", neboť inženýr, který navrhl tento program, byl Ital. Tím požádal o prozkoumání celého rejstříku od samého počátku a ne o kratší přehled, sahající jen asi do doby před pěti, šesti či sedmi lety, o který by byl požádal vypsáním čísla, sotva se na obrazovce objevil signál. Při příští výzvě vyťukal písmena FL, což znamenalo Floridu, namísto US - "celonárodní", protože moc dobře věděl, že kdyby se mělo pátrat po jednotlivých státech, muselo by se sáhnout do archívů FBI, a to by trvalo celé hodiny.
Charlie teď sice neseděl v Parrishově domě, ale i tak vlastně melouchařil, protože za plat od caluské policie sháněl informace pro Warrena Chamberse. Sám nechápal, proč je mu ten černoch tak sympatický. Věděl jen, že drží Chambersovi palce, aby se mu to, co dělá, povedlo. A nemohl se teď dočkat, až mu řekne, že si dal Hurleyho proklepnout a přišel na celý kopec svinstva.
Ani se nenamáhal odtrhnout pás papíru z tiskárny počítače a pustil se do čtení. Hurleyho trestní rejstřík, který vydal na celou stranu, začínal dobou před asi dvaceti lety, kdy byl Hurley prvně uvězněn za násilné přepadení. Naposled byl zatčen před osmi lety v Tallahassee, byl tehdy obviněn z těžkého ublížení na zdraví a pokusu o vraždu, protože napadl

nějakého člověka rozbitou lahví od piva a málem ho zabil.
Charlie si tiše a dlouze hvízdl.
5
To je to děvče, co utrápené bylo
a krávu se zlomeným rohem podojilo...
*****
Dívce, která otevřela dveře chatičky číslo jedenáct v Zámku na pláži Calais, nemohlo být víc než devatenáct. Na sobě měla neforemné šortky a bílou halenu, volně přes šortky splývající. Sedlo haleny měla vyšívané žlutým a modrým květinovým vzorem, který se jí dobře hodil k dlouhým rovným vlasům a široko od sebe posazeným očím. Z toho, jak velké měla břicho, odhadl Matthew, že bude nejméně v šestém měsíci.
"Ano?" zeptala se.
"Hledám pana Hurleyho," řekl Matthew.
"Arthura Nelsona Hurleyho."
"Art tady zrovna není."
"Má brzy přijít?"
"Neřekl byste mi znovu, jak se jmenujete?"
"Matthew Hope."
"Zná vás Art?"
"Ne, nezná."
"To jste mi měl říct, než jsem vám otevřela. Cizímu člověku bych neotvírala."
"Kdybyste mě z toho deště pustila dovnitř," řekl Matthew, "tak bychom si snad mohli..."
"Kdo je to, Helen?"
Hlas jakéhosi mladého muže odněkud zevnitř.
"Nějaký Matthew Hope," zavolala dívka přes rameno. Náhle se za ní mladík objevil. Asi dvaadvacetiletý nebo třiadvacetiletý, hádal Matthew, se zrzavými vlasy, modrýma očima a pihovatým obličejem. Měl na sobě vybledlé džínsy, bledě modré tričko, stříbrem posázený pásek a sandály.
"Co tu chcete?" zeptal se.
"Jsem advokát," řekl Matthew.
"Rád bych..."
"Poslala vás babička?" zeptala se dívka najednou a oči se jí rozšířily.
"Proč jste to neřekl rovnou? Hned pojďte dál."
"Děkuji vám," řekl Matthew.
Zavřel deštník, setřásl z něj ještě ve dveřích vodu, a pak vstoupil do pokoje a zavřel za sebou.
Tak babička, pomyslel si.
V pokoji byly dvě postele, postavené vedle sebe. V rohu pár kufrů. Televizor. Otevřené dveře a za nimi koupelna. V koupelně nikdo.
Matthewa napadlo, jestli by jim neměl říct, že ho žádná babička neposílá.
"Jste Arthur Hurley?" zeptal se mladíka.
"To teda ne. Já jsem Billy Walker."
"A toto je vaše žena, pane Walkere?"
"Jsem Helen Abbottová," řekla dívka.
"Věděla jsem, že babička se nakonec přece jen ozve, Billy, neříkala jsem ti to?"
"Tos teda říkala, fakt."
"Ale proč vás poslala hledat Arta?" zeptala se dívka Matthewa.
"Art s ní mluvil jen po telefonu."
"Víte...," řekl Matthew.
"Chci říct, že Art se s ní nikdy osobně nesetkal. Poprvé za ní přece zašel můj táta, těsně před vánocema. A potom já, někdy minule] měsíc."
"Mhm," řekl Matthew.
"Vím, že s tátou jednat nemůžete, když leží v nemocnici. Ale můžete jednat se mnou, ne? Já jsem přece vnučka, Art žádnej její vnuk není. Co má ksakru Art co společnýho s babičkou?"
Matthew opravdu nevěděl, co má co Art společného s babičkou, a vlastně ani nevěděl, co má společného s Helen, ledaže by ji byl zbouchl. Věděl jen, že Arthur Nelson Hurley je majitelem auta, které v sobotu odpoledne parkovalo v ulici proti Parrishovu domu. V tom autě seděli dva mužští a pozorovali dům. Jeden byl asi čtyřicetiletý, černě oblečený. A druhý mladý zrzek. Billy Walker je také zrzavý a nemůže mu být moc přes dvacet. A ten v černém byl podle Matthewa jistě Arthur Nelson Hurley.
"Máte představu, kdy se vrátí?" zeptal se.
"Tak tímhle vy mi teda odpovídáte, jo?" řekla Helen.
"Babička chce prostě mluvit s ním. To by mě dokázalo namíchnout. Když už chce vystavit ten podělanej šek, ať ho vystaví na mý jméno. To vám teda povídám."
Matthew mlčel.
"Myslíte, že mi dá, kolik požaduju?" zeptala se Helen.
Matthew pořád ještě nic neříkal.
"Vy ale dovedete poslouchat příkazy, co?" řekla Helen.

"Babička vám nařídí, abyste mluvil s mužským, tak budete prostě mluvit jen s ním."
Venku byl slyšet automobil.
Helen přistoupila ke dveřím a otevřela.
Deštěm sem právě zabočila modrá honda civic a zabrzdila před chatičkou.
Dveře na straně řidiče se otevřely. Muži, který vystoupil z auta a rozběhl se k chatičce, bylo přinejmenším čtyřicet. Neměl na sobě černé oblečení, ale zelené. Zelené polyesterové kalhoty a zelenou sportovní košili s krátkými rukávy. V levém uchu měl náušnici. Ti dva policajti, co hlídali v sobotu u Parrishova domu, se přece zmínili, že muž oblečený do černého měl v levém uchu náušnici. A že měl dlouhé černé vlasy. Vypadal prý jako zatracenej hipíckej hajzl.
"Tohle je Art," řekla Helen.
Arthur Nelson Hurley vešel do místnosti.
"Hnusnej liják," řekl a vtom pohlédl na Matthewa a zeptal se: "Kdo je tohle?"
"Babiččin advokát," odpověděla Helen.
"Že by?"
Hurley se podíval na Matthewa pozorněji.
"Má přikázáno, aby mluvil jen s tebou," řekla Helen.
"Koho zastupujete?" zeptal se Hurley.
"Starou paní? Nebo ji i její dceru?"
"No..."
"Jde mi o to, jestli Helenina matka ví, že jste tady?"
"Vlastně... neví," odpověděl Matthew.
"Takže to, co jste nám přišel říct, nám vzkazuje stará paní, viďte? Elise s tím nemá co..."
"Vlastně ne, tak bych to také netvrdil."
"Tak jak byste to teda tvrdil?"
Matthew si všiml, že Hurley má na levém předloktí tetování. Obrovského hada rdousícího jakéhosi malého bezbranného živočicha.
"Pane Hurley," řekl, "jak víte, jsem advokát..."
"Jasně, advokát Sophie Brechtmannový."
"To tedy... ne."

"Vy nejste babiččin advokát?" zeptala se ho Helen.
"Ne."
"Tak co jste vlastně zač?"
"Zastupuji muže jménem Ralph Parrish, který byl obviněn..."
"Parrish!"
Parrishovo jméno projelo místností, jako kdyby je zasyčel had vytetovaný na Hurleyho paži. Ve skutečnosti však vylétlo z úst Billymu v náhlém zašeptání, které zřejmě překvapilo i jeho. Billy hned omluvně pohlédl na Hurleyho a oba si uvědomili, že už tím, jak Billy to jméno opakoval, potvrdil, že je poznává.
"Znali jste Jonathana Parrishe?" uhodil na ně Matthew.
"Co tady chcete?" zeptal se Hurley.
"Státní návladní si chce ověřit alibi..."
"Jakživ jsme do toho domu nevkročili!" řekl Billy.
"Byli jste někde nablízku to ráno, kdy došlo k vraždě?" zeptal se Matthew.
"K vraždě?" opakoval Billy.
"K jaký vraždě?" zeptal se Hurley.
"My jsme jenom..."
"Drž hubu, Billy. K jaký vraždě? Kdo byl zavražděnej?"
"Jonathan Parrish!"
"Do prdele!" řekl Billy.
"Kdy?"
"Minulý měsíc. Třicátého."
"Kde.?"
"Ve svém domě na Whisper Key."
"Proboha, Arte! My jsme pozorovali dům, v kterým někoho..
"Řekl jsem ti, abys držel hubu!"
"Já věděl, že nás ty zatracený fotky dostanou do maléru!"
"Neřekl ti Art, že máš držet hubu?" ozvala se Helen. ' "Ten chlap sem přijde a mluví o státním návladním..."
"Jaké fotky?" zeptal se Matthew.
"Sbohem, pane Hope," řekla Helen.
Když se při sledování prozradí běloch, máto lehké. Nějak jinak se oblékne, přilepí si knírek nebo si nasadí falešný nos, začne jezdit jiným autem a je z něj úplně nový soukromý detektiv. Ale když zahlédne sledovaný černocha, je černoch v háji. Může si pořídit nové šaty, nové auto, nový nos a nové otisky prstů, ale jedno na sobě změnit nemůže. Barvu. Pořád ještě je černý. Sledovaná osoba se ohlédne a vidí černocha, ať už si třeba na sebe vzal blond paruku nebo ženské šaty. Je prostě černoch, co někoho sleduje, ta osoba ho zahlídla a on s tím nemůže zatraceně nic dělat.
Warren Chambers byl zpozorován. Zahlídla ho ta dáma.

Když zahýbal na parkoviště k restauraci Na pobřeží a obloha, záliv i déšť byly šedivé jako jeho postarší šedý ford, pozoroval Warren Leonu Summervillovou, jak vystupuje ze svého zeleného jaguára, a dokázal myslet jenom na jedno - zmerčila mě. Sledoval ji předtím od té budovy, kam šla k doktorovi, až domů.
Pak čekal raději o kus dál od jejího domu na Peony Drive, dokud se zase v půl páté neobjevila.
A jel za ní až sem k restauraci Na pobřeží. Dáma ujížděla přímo jako šipka, tentokrát žádné popojíždění sem tam, dobře o něm věděla, bylo jí jasné, že ho má v závěsu.
Teď podávala sluhovi klíče od auta.
Převlékla se doma do odpoledních šatů, do bledě modré sukně a blůzy a bledě modrých lodiček s nízkými podpatky.
Čeká na ni snad milenec uvnitř? Že by si spolu dali při příjemném rozhovoru malý drink a dívali se ven na Caluský záliv? Leona se rozhlédla po parkovišti. Na tváři měla úsměv. Věděl, že o něm dobře ví, že ví, jak tam sedí ve voze a pozoruje ji. Jak teď jen Warren dokáže přiznat Matthewovi, že celé to sledování zvoral?
Leona Summervillová se chystala vejít do budovy.
A vtom, jako by nějaká neviditelná všemocná bytost přivedla před Warrena přesně člověka, na kterého teď v jednom kuse myslel, zastavil u vchodu se svým béžovým vozem Matthew Hope a vystoupil.
"Leono!" zavolal.
Zastavila se. Otočila se. A usmála.
Matthew podal sluhovi klíče. Leona se do něj zavěsila. Warren se za nimi díval, jak společně vcházejí dovnitř.
Že by? pomyslel si. A chvíli tomu i věřil. Ba ne.
A proč vlastně ne? Je to vůbec možné? Doufal, že ne.
Nenáviděl byzantské zápletky.
*****
Helen plakala.
Hurley její pláč nesnášel.
Když se rozplakala, měl chuť ji pořádně praštit, aby měla opravdu proč brečet. A přitom by ji byl rád podržel v náručí a uklidnil ji. Napadlo ho, jestli ji nakonec přece jen nemiluje. Má k ní takové smíšené city. Měl by sto chutí jí říct, aby už držela hubu, a přitom ji držet v náručí. A cítil taky takové něžné city k tomu, co nosila v sobě. Ke svému dítěti. Jakživ nic takového nepociťoval. Jakživ ne. Napadlo ho, co jestli to bude kluk. Spíš doufal, že to bude holčička. Kluci to mají na tomhle světě těžký. Ze všech stran na ně číhá něco, co je chce oddělat.
"Neplač, kočičko, no tak," řekl, vzal ji do náručí a políbil ji. Billy seděl na druhé posteli.
Helen popotahovala a posmrkávala do malého krajkou lemovaného kapesníčku.
"Prosím tě, maličká, nemůžu tě vidět tak utrápenou," řekl Hurley a znovu ji políbil.
"Když já mám strach, že jsem to všechno prošvihla," řekla Helen a osušila si oči kapesníčkem s krajkou.
"Třeba jsem mu toho řekla až moc. Myslela jsem si, že je to babiččin advokát. Vydával se za babiččina advokáta."
"Ne, nevydával," ozval se Billy.
"Vůbec neříkal, že by byl advokát tvý babičky. To sis domyslela sama."
"Říkal, že je Sophiinej advokát?" ptal se Hurley.
"Myslím, že ne, Arte. Ach, Arte, mě to tak hrozně mrzí," řekla a znovu se rozplakala.
"Měla jsem poznat, že tu šmírujeé."
"No tak," řekl Hurley, objal ji a hladil.
"No tak, miláčku. Na co se vlastně vyptával?"
"Vyptával?"
"Říkala jsi přece, že tu šmíroval."
"Ptal se na tebe. Chtěl vědět, kdy se vrátíš."
"A to je všechno? Tak proč si myslíš, že tu šmíroval?"
"Ptal se tě přece..."
"Já chci vědět, nač se ptal předtím."
"Ptal se tě přece, jestli znáš Jonathana Parrishe."
"Chci vědět, nač se ptal, než jsem přišel. Co vlastně říkal, než jsem přišel já?"
"Vždyť jsem ti to už všechno pověděla, Arte. Počkej, ptal se mě, jestli jsem Billyho žena."
"A řeklas mu, že nejsi?"
"Vlastně, Billy mu řekl, jak se jmenuje, a já mu řekla svý jméno..."
"Senzační, tak teď ví, jak se všichni jmenujem."
"Vo tobě to už věděl, Arte," řekl Billy, vstal a šel k televizoru.
"Věděl to už, než sem přišel."
"To laskavě vynech," řekl mu Hurley.
"Jen proto, že jsme voddaný, mi ještě nemáš co poroučet, Arte," poznamenal Billy s úsměvem..
"Řekl jsem, abys to vynechal," osopil se na něj Hurley a znovu se obrátil k Helen.
"Cos mu řekla vo babičce?"
"Řekla jsem, že jsem za ní..."
"Ano?"
"Že jsem za ní zašla."
"Řeklas mu, proč jsi za ní šla?"
"Nezlob se, Arte. Vím, že jsem měla být opatrnější. Ale vážně jsem myslela, že je to babiččin..."
"Zmínila ses vo penězích, Helen?" Pohlédla na něj. Do očí jí zase vhrkly slzy.

"Tak co?"
"Možná, možná že jsem... řekla něco o tom, jestli mi dá, kolik požaduju."
"Taky jsi říkala, že má vystavit šek," řekl Billy.
"Ne, to jsem neříkala..."
"Říkala jsi, že chceš, aby ten šek vystavila na tvý jméno." Hurley se zamračil.
"Moc mě to mrzí, Arte," řekla Helen.
"Nic si z toho nedělej, zlato," řekl Hurley. Chvíli mlčel a přemýšlel. Billy stál u televizoru a uvažoval, jestli by ho už mohl zapnout. Helen seděla na posteli, nohy zkřížené po indiánsku, dívala se na Hurleyho a přemýšlela, jestli ji hodně miluje. Když se rozzlobil, vždycky ji mlátil. Věděla, že je násilník. Ale od té doby, co otěhotněla, ji ani jedinkrát neuhodil.

"Tak jestli tomu dobře rozumím," řekl teď, "ví ten advokát, že jsi byla za babičkou, a ví taky, že vod ní chceš peníze."
"Ano," řekla Helen.
"A ví, proč ty peníze chceš?"
"Ne, to asi ne." . , ...
"Billy?"
"Myslím, že vo důvodu nepadla ani zmínka."
"Ani vo částce?"
"Vo žádný částce se nemluvilo."
"Takže jestli se nepletu, ten advokát neví, že žádáme milión dolarů?"
"Z ničeho, co se tu řeklo, si takový dojem udělat nemohl," odpověděla Helen.
"Ví tedy čistě jen to, žes jela za babičkou kvůli penězům," řekl Hurley.
"A že vod ní čekáš šek."
"Taky ví, že máme vyjednávat," řekl Billy.
"Jak může sakra vědět tohle?" zeptal se Hurley.
"Protože Helen..."
"Protože já... já myslela, že ho za námi poslala, aby s námi jednal. A... určitě jsem se o něčem takovým zmínila."
"Zná taky jejich jména," řekl Billy.
"A ty jsi mu vyklopil ty, drahouši. Helen s tím neměla nic společnýho."
"Kdo tvrdí, že s tím měla Helen co společnýho?"
"To jenom pro případ, že bys to na ni chtěl svíst," řekl Billy.
"Sám jsi mu všechno vykecal. Řekls mu jméno starý paní..."
"Myslel jsem, že je to její advokát," řekl Hurley.
"Helen povídala, že přišel..."
"A podals mu na stříbrným tácu i její jméno. Sophie Brechtmannová. A ještě jsi mu řekl, jak se jmenuje dcera..."
"Ne," namítl Hurley.
"Nevzpomínám si, že bych byl..."
"Mluvil jsi přece o Elise."
"Je to pravda, Arte," řekla Helen.
"Řekl jsi mu mámino jméno."
"Div že jsi mu nenakreslil mapku," kysele řekl Billy.
"Všichni vobčas uděláme chybu," řekl Hurley, přistoupil k Helen a políbil ji na temeno hlavy.
"Kdo z nás tu první může hodit kamenem?"
"Já," řekl Billy.
"Já mu nevykecal ani jedno zatracený slovo."
"A kdo prozradil, že jsme tam vobhlíželi ten dům?" zeptal se Hurley.
"A kdo prokecl ty fotky?"
"No, možná že jsem..."
"Prostě za to můžeme všichni. Ale co se stalo se už nevodstane. Teď je nejdůležitější promyslet, co uděláme dál."
"Dál uděláme to, že vocaď vypadnem," řekl Billy.
"Ne, teď musíme najít ty fotky," řekl Hurley.
"Art má pravdu," ozvala se Helen.
"Babičku nic nepřesvědčí, dokud neuvidí ty fotografie, na kterých jsem s mámou."
"Nevíme ani jistě, jestli ty fotky existujou," řekl Billy.
"Jasně že existujou," řekl Hurley.
"Jenom proto, že ta černoška tam na severu myslí, že se pamatuje..."
"Určitě se na to pamatuje."
"Ta by si pamatovala třeba narození Krista, kdybys do ní dlouho mluvil."
"Byla při tom fotografování," připomněla Helen.
"Musíme ty fotky najít," řekl Hurley.
"A zajít znovu do toho Parrishova domu," navrhla Helen.
"Ani nápad," řekl Billy.
"Musíme do toho domu vlízt a najít ty fotky," trval na svém Hurley.
"Byla tam přece spáchaná vražda!" řekl Billy.
"Tys ho neslyšel?"

"Jenže v tom domě jsou ty fotografie," řekla Helen.
"Někde v tom domě," dodal Hurley.
"Když jí ty fotky ukážem, pochopí, že nemá na vybranou," řekla Helen.
"A co až uvidí ty korálky!"
*****
Mezitím přestalo pršet.
Nad Caluským zálivem se klenula duha.
"Měl by sis něco přát," řekla Leona.
Seděli u stolku pro dva u oken ze silného skla, s vyhlídkou na přístaviště jachet a na záliv. Plachetnice zakotvené kolem mola řinčely, jak se jim v lanových úponách prohánět vítr. Obloha byla pořád ještě šedivá a mraky se trhaly v dlouhých rozervaných cárech. Daleko za duhou se na západní obloze objevil bleďounký slabounký náznak modři.
"Copak si lidé něco přejí, když vidí duhu?" ptal se Matthew.
"Já vždycky ano. Pověz mi, co by sis nejvíc na světě přál."

"Povím ti to a pak se to nesplní," řekl Matthew.
"Kdopak taková pravidla určuje?" zeptala se Leona.
"Je to staré uznávané pravidlo. Když prozradíš, co si přeješ..."
"Stará uznávaná pravidla jsou od toho, aby se porušovala," řekla Leona.
"Já už si něco přeju. A co ty?"
"Jenom pokoušíš osud."
"Do prdele s osudem," prohlásila Leona.
Matthew si řekl, že je trochu namazaná. Je šest a už pije druhé martini. Sedí tu spolu hodinu, a ještě se slovem nezmínila, proč se s ním chtěla sejít.
"Přeju si... přeju si být trochu šťastná," řekla, kývla hlavou a zadívala. se dolů do své sklenky.
"Myslel jsem, že jsi šťastná," řekl Matthew.
"Šťastná? To sis opravdu myslel?"
Vzhlédla k němu. Vzala do ruky sklenku a v tichém přípitku ji pozvedla k duze. A napila se.
"A teď ty," řekla.
"Duha už skoro zmizela," řekl Matthew.
"Ještě než zmizí úplně."
"To bych si taky mohl přát měsíc na nebi. Kdybych to řekl nahlas..."
"Honem, rychle se ztrácí."
"Přál bych si, abys byla šťastná," řekl Matthew a rychle se napil.
Leona na něj překvapeně pohlédla. Přikývl.
Dívala se na něj dál.
"Proč?" zeptala se.
"Protože nechci, abys byla nešťastná," odpověděl a pokrčil rameny.
"Ale já jsem nešťastná."
"To se ti jen zdá."
"Vážně?"
"Nechceš mi říct proč?" Zavrtěla hlavou.
"Proč tu vlastně jsme, Leono?"
Pozvedla sklenku, vypila ji až do dna a zeptala se: "Myslíš, že si můžeme dát ještě jednu?"
"Nejprve si snad promluvíme," řekl Matthew.
Leona si povzdechla.
Tak a teď to přijde, myslel si Matthew. Chci se rozvést s Frankem.
"Matthewe," řekla, "někdo mě sleduje." Nejprve si z hloubi duše oddechl.
A pak mu došlo, že to Warren úplně zvoral.
"Nebuď směšná," řekl.
"Ne, vím to jistě," tvrdila Leona.
"A proč... co tím myslíš? Viděla jsi snad někoho?"
"Viděla."
"A jak vypadá?"
"Jako vysoký černoch, co jezdí ve starém šedivém fordu." Do háje zelenýho, pomyslel si Matthew.
"Proč by tě někdo měl sledovat?" zeptal se. Leona se usmála.
"Třeba si o mně Frank myslí, že někoho mám," řekla.
A teď to přijde, pomyslel si. A má pravdu, Matthewe. Skutečně někoho mám.
Matthew čekal.
"Třeba na mě Frank nasadil soukromého detektiva," řekla Leona.
Matthew mlčel.
"Aby mě přistihl in flagrante delicto," dodala. Matthew pořád ještě mlčel.
"Přímo při aktu," řekla.
"Při činu. 'Dokud zločin plane', jak je to latinsky. Studoval jsi někdy latinu?"
"Ano," odpověděl.

"Dal by mě vyfotografovat v nějakém podřadném motelu," řekla.
"Dokud zločin plane. Mohla bych si dát ještě jednu?" Ani nečekala na odpověď a zamávala prázdnou sklenkou na číšníka. Ten přikývl a rozběhl se k baru. Leona se obrátila k Matthewovi a znovu se usmála.
"Řekl ti něco Frank?" zeptala se.
"Víš, třeba o tom, že si na mě chce vzít detektiva?"
"Ne," odpověděl Matthew a vzápětí si pomyslel, proč vlastně lže. Sotva před pěti minutami se mu Leona svěřila, že je nešťastná. Tak proč nevyložit karty na stůl, jít s tím se vším ven, říct jí pravdu, povědět jí, z čeho ji Frank podezírá a jak se zařídil.
Ne, pomyslel si.
Jestli chce vyložit karty, vyloží si je sama.

"Myslíš, že by to udělal?" ptala se.
"Že by ti to řekl? Kdyby si myslel, že někoho mám?"
"Nevím."
"Ty ses mu snad nesvěřil? Když jsi chodil s Agathou Hemmingsovou? Před všemi těmi lety?"
"Ne."
"Svěřují si muži takové věci?"
"Někteří ano. Já ne."
"Některé ženy si je svěřují," řekla a pohlédla k baru, kde jí už míchali koktajl.
"Ale já ne. Stejně žádné přítelkyně nemám," dodala, téměř jakoby sama k sobě, a pak se obrátila k Matthewovi.
"Tebe pokládám za přítele," řekla vážně.
"Děkuji ti," řekl Matthew a přikývl.
"Pokládáš ty mě za přítelkyni?"
"Ano."
"Doopravdy?"
"Doopravdy."
"Za dobrou přítelkyni?"
"Za velmi dobrou přítelkyni."
Tak už konečně polož ty zatracené karty na stůl, říkal si v duchu. Ven s tím, Leono! Jestli mi o tom chceš říct, tak se do toho dej!
"Přál bys mi jako své velmi dobré přítelkyni, aby mě někdo fotografoval?" zeptala se.
"Motelovým oknem, Matthewe?"
"Víš...
"Aby mě fotografoval nahou," řekla.
"Tedy..."
"S roztaženýma nohama."
"Leono, já..."
"A s nějakým chlapem, co by měl hlavu v mém klíně?" řekla.
"Gin s martini, drceným ledem a citrónovou šťávou," řekl číšník.
Byl celý pobledlý a tvářil se omluvně.
Leona k němu vzhlédla a andělsky se na něj usmála.
"Děkuji vám," řekla.
"A co vy, pane? Dáte si totéž?"
"Ne, díky," řekl Matthew.
Číšník se co nejrychleji vzdaloval od stolu.
"Asi jsem ho uvedla do rozpaků," řekla Leona.
"Asi jsi uvedla do rozpaků i mě," řekl Matthew.
"Prosím tě, nebuď takový kožený panák," ušklíbla se a pozvedla sklenku.
"Tak na duhu," řekla.
"A na všechna naše přání."
Díval se na ni, jak pije.
"Proč jsi vlastně nešťastná?" zeptal se jí. Hluboce si vzdechla.
"Pověz mi to," naléhal. Znovu si vzdechla.
"Možná proto, že stárnu," odpověděla.
"Nesmysl," namítl.
"Kolik ti je, Leono? Sedmatřicet? Osmatřicet?"
"Příští měsíc mi bude čtyřicet."
"Ale vypadáš na třiadvacet."
"Jenom mi tady nelichoť," řekla a sáhla přes stůl po jeho ruce.
"Můj milý dobrý příteli. Milý dobrý příteli." A mdle se usmála.
"Matthewe," řekla potom.
"Ano, Leono."
"S nikým nechodím," řekla. Stiskla mu ruku.
Pohlédla mu hluboko do očí.

"Kdyby se tě Frank náhodou ptal..."
"Tak mu řekni, že nikoho nemám."
"Dobrá."
Snažil se, aby to vyznělo docela nezúčastněně.
"Nemám žádný poměr, jasné?"
"Dobrá." Pořád ještě odpovídal zcela nezúčastněně.
"Príma," řekla s úsměvem a vzala do ruky sklenku.
*****
Warren Chambers právě odmykal dveře svého malého bytu a tu najednou zaslechl, jak zvoní telefon. Prudce otevřel dveře, nechal klíč v zámku, rozběhl se do obývacího pokoje a strhl sluchátko z vidlice.
"Haló!" řekl.
"Tady Matthew, Warrene."
"Ano, ahoj, Matthewe."
Teď mu to musím říct, myslel si Warren.

Ona mě zmerčila, Matthewe. Anebo taky...
Vím, že jste se odpoledne setkal s podezřelou, Matthewe. Hned vám načrtnu možný scénář, Matthewe.
Projdeme si ho aspoň na zkoušku, jo?
Váš společník má podezření, že mu manželka zahýbá. Požádá vás, abyste ji dal sledovat soukromým detektivem. Vyhovíte mu. A přitom s tou dámou spíte vy. Tak jí řeknete, že dokud ji detektiv hlídá, musíte se chovat diskrétně. Oba se potom držíte zkrátka, jestli to tak můžu říct, aspoň do chvíle, než dá detektiv dámě nejlepší vysvědčení. A když je pan Summerville přesvědčen, že manželka je vzor ctnosti, můžete s ní zas šoustat doaleluja.
Co tomu říkáte, Matthewe?
Není to tak zlé na rychlou improvizaci, že?
A když se vás náhodou někdo zeptá - tak jako třebas já za dvě minuty - jakto, že jste se dneska odpoledne sešel Na pobřeží s atraktivní manželkou svého společníka, vždycky můžete říct...
"Warrene, prozradil jste se."
Warren zamrkal.
"Slyšel jste mě, Warrene... Ona si vás..."
"Ano, já vím," řekl Warren.
"Ale jak to víte vy?"
"Leona mi to řekla."
Warren mlčel.
"Zašel jsem s ní odpoledne na skleničku." Warren pořád ještě mlčel.
"Rád bych, abyste jí dal sledovat někým jiným," řekl Matthew.
"A hned."
"To od vás rád slyším," řekl Warren.
"Cože?"
"Jsem moc šťastný, když se dovídám, že chcete v sledování pokračovat."
"Nechápu, o čem to mluvíte, Warrene. Proč bych v něm neměl chtít pokračovat?"
"Nevím, Matthewe. Ale určitě existuje na tomhle světě spousta důvodů, proč lidé začnou s nějakým pátráním a potom ho zase chtějí zarazit."
"Nepil jste něco, Warrene?"
"Ne, Matthewe. Určitě ne. Hned se po někom poohlídnu. Nemusím vám snad vykládat, že v Caluse není zrovna moc valný výběr."
"To vím. Vynasnažte se."
"Jistě. Matthewe...?"
"Ano?"
"Říká vám něco jméno Wade Livingston?"
"Ano." Je to lékař. Proč?"
"Je to gynekolog. A Leona u něj odpoledne byla."
"No a?"
"No a nic," řekl Warren.
"Třeba je těhotná."
"Nebo si zašla na normální prohlídku, jako každý rok."
"Možná. Když odtamtud odešla, sledoval jsem ji až domů a čekal jsem asi do půl páté před domem, než se rozjela do Pobřeží."
"Tak přece jen jsem zahlédl vaše auto."
"To jsem ale skvělý soukromý detektiv, co?"
"Warrene, budu potřebovat všechno, co mi můžete sehnat o rodině Brechtmannů."
"Myslíte ty pivovarníky?"
"Ano."
"Dobrá. Jak rychle to chcete?"
"Zítra bych se za nimi chtěl rozjet, jestli mne ovšem přijmou."

"Kdo vás má přijmout?"
"Sophie anebo Elise, to už je jedno."
"Rovnou se do toho dám. Ještě něco?"
"Ano." Byl jsem za Arthurem Hurleym."
"To jste neměl dělat, Matthewe."
"Proč?"
"Protože má rejstřík dlouhý jak moje ruka."
"Jak to víte?"
"Jeden z mých policajtů si ho procvakl počítačem. Jak jste ho vůbec našel?"
"Tím, že jsme obtelefonovali všechny hotely a motely v okolí. Bydlí v Zámku na pláži Calais s mladičkou blondýnkou jménem Helen Abbottová a nějakým chlapíkem, který se jmenuje Billy Walker. Mohl byste požádat své policajty, aby tím počítačem ještě něco víc zjistili..."
"Zařídím to."
"A dáte mi vědět, kdo sleduje Leonu, ano?"
"Jestli někoho seženu."
"Sežeňte někoho, Warrene."
"Tentokrát někoho dobrého, viďte?"

"To jste řekl vy, ne já."
"Matthewe..."
"Ano?"
"Ani nevíte, jak jsem rád, že nechcete..."
"Co že nechci?"
"Na tom nesejde," řekl Warren.
"Ozvu se vám." A zavěsil.
*****
Helen Abbottová se mydlila pod sprchou, přejížděla si rukama po břiše a po prsou a uvažovala, jestli si to všechno jen nenamlouvají. Co je komu platná pravda a spravedlnost, pravda a spravedlnost
nemají vůbec nic společného s miliónem dolarů.
Věřila, že jí tatínek řekl pravdu, a jestli je vůbec na tomhle světě nějaká spravedlnost, tak by si Brechtmannovic rodina měla uvědomit, že si od nich zaslouží všechno, oč žádá. Ale kde je něco takového psáno? Že má být pravda odměněna? Anebo že spravedlnost zvítězí?
Celá ta léta.
Tatínek si to tajemství nechával pro sebe.
Až se najednou rozhodl, že si ho nechával pro sebe až zatraceně moc dlouho.
A tehdy jí všechno řekl. A taky zašel za babičkou.
Jenže se vrátil s prázdnýma rukama.
Bylo to těsně před vánocemi. Tehdy už znala Arta skoro půl roku. Seznámila se s ním v červenci. Popíjel s Billym v jednom baru v St. Pete a ona tam přišla s kamarádkou. Byla to dost divná dvojice. Art, o dobrých dvacet let starší než Billy, vypadal spíš jako Billyho otec než dobrý starý kamarád. Ukázalo se, že se znají z vězení. Seděli spolu v jedné cele v raifordské věznici.
Připadalo jí to dost vzrušující.
Že je Art trestanec. Vlastně propuštěný trestanec. Prozradil jí, že jeho i Billyho pustili zrovna ten týden. Pověděl jí taky, že byl zavřený, protože napadl nějakého člověka rozbitou lahví od piva. A že ho skoro zabil.
To jí připadalo také vzrušující. Vzrušovalo ji jeho násilnictví.
Svěřil se jí, že už dlouho neměl ženskou. A zeptal se, jestli by mu nepomohla tem problém napravit. Ukázalo se, že Billy to s její přítelkyní taky válí. Odešli všichni čtyři do jejího bytu, zakouřili si trochu marjánku, vypili něco vína a pak skončili v posteli, ona s Artem v širokánské posteli u ní v ložnici a Billy s Wandou na skládacím lůžku v obýváku.
Když otce někdo zmlátil a poslali ho do nemocnice, pověděla Artovi všechno o tom, jak zašel táta k Brechtmannům.
"Nekecáš?" zeptal se jí.
"Myslíš ty pivovarníky? Piju jejich pivo pořád. A proč za nima vlastně šel?" Pověděla mu to.
Art velmi pozorně poslouchal.
"Z toho by mohly koukat vohromný prachy," řekl. A poslouchal dál.
A pak jí vysvětlil, že její táta udělal chybu, když šel za tou rodinou po dobrém, s prosíkem, a nebylo ani divu, že ho vyhodili. Helen tam musí zajít znovu, ale tentokrát si na ně musí připravit trumfy, tak tady jsem, moji drazí, není to žádná lež, ale pravda, a vy to dobře víte, a proto vám stojím za milión mizernejch dolarů! Tak co vy na to?
Helen tam zašla v lednu.
To už Art zjistil, že existují ty fotografie, takže si myslela, že bude stačit, když se o nich jen,zmíní. I když je nebude mít v ruce. Určitě stačí jen říct, že o těch fotografiích ví. A že ví o těch korálkách.
Když tam přišla, byla strachy bez sebe.
Veliký starý dům u zálivu, ohražený vysokým železným plotem. Ohlásila se u stráže a řekla tomu muži, že je Helen Abbottová a chce mluvit buď se Sophií nebo Elise Brechtmannovou. Bylo to minulý měsíc, někdy koncem měsíce, vál příjemný čerstvý vítr, světlé vlasy jí v tom větru poletovaly a ruce se jí potily.
Vrátný zmáčkl knoflík na domácím telefonu.

"Ano, Karle?"
V reproduktoru se ozval ženský hlas.
"Paní Brechtmannová, mám tu nějakou slečnu, která chce mluvit buď s vámi, nebo s vaší dcerou. Jmenuje se Helen Abbottová."
Chvíli bylo ticho.
Pak se v reproduktoru ozval opět babiččin hlas.
"Uveďte ji."
A Helen v tu chvíli věděla, že jí tatínek řekl pravdu.

6
To je ta kráva se zlomeným rohem, co nakopla psa...
*****
Pili kávu a jedli koláče v restauraci zvané Miami Deli na Sabal Key. Bylo to v osm ráno, v úterý devatenáctého února - a dokonce svítilo slunce. Málem to připomínalo božský zázrak. Každý v té restauraci se usmíval do únorového sluníčka, které sem proudilo okny obrácenými k silnici nad pláží. Venku se míhaly kabriolety s otevřenými střechami a blýskaly se ve slunci. Už to tu zase vypadalo jako na Floridě.
Žena sedící s Warrenem Chambersem byla šestadvacetiletá, vysoká, štíhlá opálená blondýna s kudrnatými vlasy . a tmavě hnědýma očima. Měla na sobě tričko, džínsy pod kolena a sandály. Vypadala jako tulačka, co přespávají na plážích. Ve skutečnosti však byla soukromý detektiv. Jmenovala se Toots Kileyová.
"Kde jste se naučila řemeslo?" ptal se jí Warren.
"Od Otty Samalsona. A May Hennessyové."
"Kdo je to May?"
"Číňanka, která u něho pracovala. Když ho zabili, vrátila se do Číny. Znal jste Ottu?"
"Jen podle pověsti."
"Byl jeden z nejlepších," řekla Toots. ' "A co vy?"
"Já jsem taky dost dobrá," odpověděla a pokrčila rameny.
"Otto mě ledacos naučil."
"Jak dlouho jste u něj byla?"
"Šest let. Začala jsem u něj pracovat, když jsem sem přišla z Illinoisu."
"A kdy jste od něho odešla?"
"Chcete říct, kdy mě vyhodil."
"Tak kdy?"
"Před dvěma roky."
"Proč?"
"Sám dobře víte proč, jinak byste se mě na to neptal."
U stolu se nadlouho rozhostilo ticho. Warren zvedl šálek a napil se kávy.
"Kdo vám dal tu přezdívku Toots?" zeptal se.
"Není to žádná přezdívka," odpověděla.
"Vy se tak vážně jmenujete? Toots?"
"Jo, Toots."
"Vaši rodiče vám dali jméno Toots?"
"Pojmenoval mě tak táta."
"A proč?"
"Protože miluje harmoniku." Warren na ni nechápavě pohlédl.
"Pojmenoval mě podle Tootse Thielemanse, nejlepšího harmonikáře na světě. A to jsem ještě měla kliku. Mohl mě pojmenovat Borah."
"To je taky nějaký harmonikář? Borah?"
"Chcete mi tvrdit, že jste jakživ neslyšel o Borahu Minevitchovi?"
"Jaktěživ ne."
"O Borahu Minevitchovi a Rošťácích s harmonikou?"
"Bohužel ne."
"Já se snad bodnu," řekla Toots a zavrtěla hlavou.
"Jak vám je, když vám tak lidi říkaj? Když vám říkají Toots?"
"Jmenuju se tak ne? Toots."
"Ještě štěstí, že nejste feministka," podotkl Warren.
"Kdo tvrdí, že nejsem feministka?"
"Chci říct... že kdyby náhodou Gloria Steinemová slyšela, jak vám někdo říká Toots..."
"Gloria Steinemová mi může být ukradená. Mně se její jméno taky zvlášť nelíbí. Radši mi povězte něco o té práci, ano?"
"Nejdřív mi povězte, jestli jste v pořádku," řekl Warren.
"Proč? Vypadám snad, jako kdybych nebyla?"
"Vypadáte opáleně a zdravě, ale to ještě neeliminuje možnost, že berete kokain."
"To slovo se mi moc líbí. Neeliminuje. Nevymyslel jste si ho náhodou?"
"Jak se vám líbí to další slovo? Kokain?"
"Kdysi se mi dost líbilo. Ještě na ně občas pomyslím. Ale zas mě to pomyšlení přejde. Jsem v pořádku, pane

Chambersi."
"Jak je to už dlouho?"

"Skoro dva roky. Hned od té doby, co mě Otto vyrazil."
"A teď jste v pořádku."
"Ano, teď jsem v pořádku."
"Víte to jistě? Protože jestli jste ještě na kokainu, chtěl bych, abyste mi to řekla."
"Nejsem na kokainu. Nebo, abych to řekla jinak, už nefetuju. Jsem čistá. Jak slovo boží. Co ode mě chcete, pane Chambersi? Místopřísežné prohlášení? Máte mé slovo. A jsem ráda, že to slovo pořád ještě něco znamená."
"Byly doby, kdy moc neznamenalo."
"To bylo tenkrát a ne teď," řekla a zhluboka si vzdychla.
"Přišel jste mi nabídnout práci, pane Chambersi, nebo tu budeme celé dopoledne takhle plácat?"
"Říkejte mi Warrene," odpověděl jí s úsměvem.
"Co je to tedy za práci, Warrene?"
"Máte pořád ještě licenci?"
"Třídy A. Loni v červnu jsem za její prodloužení zaplatila sto dolarů. Co je to za práci?"
"Jde o sledování jisté dámy. Manžel chce vědět, jestli mu panička nezahýbá."
"Tak proč ji nesledujete sám?"
"Zmerčila mě," řekl Warren.
"Páni!"
"Jo."
"Že se nestydíte," usmála se.
"A kdo je klient?"
"Muž jménem Frank Summerville. Společník v advokátní kanceláři, pro kterou dělám."
"A dáma?"
"Leona Summervillová."
"Kdy mám začít?"
"Máte auto?"
"Moc dobré auto."
"Jaké?"
"Nenápadné."
"To je na tuhle práci nejlepší."
"Otto jezdíval v zašlém modrém buicku century."
"Já jezdím v zašlém šedivém fordu."
"A já mám zašlý zelený chevrolet," řekla Toots.
Warren vytáhl z náprsní kapsy saka obálku. Položil ji na stůl, klepl do ní rukou a řekl: "Tady máte adresu a telefonní číslo té dámy. Pro případ, že byste ho potřebovala k jakémukoliv hanebnému účelu."
Toots se usmála, jako by už měla představu, k jakému účelu telefonní číslo Leony Summervillové použije.
"A pak je tu pět jejích fotografií," řekl Warren.
"Jedna barevná a ostatní černobílé. Číslo telefonu, na kterém mě můžete zastihnout, a schránka, kterou taky můžete potřebovat, to všechno tady v té obálce."
"Schránka je taky v té obálce?" zeptala se Toots, aniž hnula brvou.
"Ne, moudrá hlavinko, schránka je na poště na Lucy's Circle. V obálce máte klíč od té schránky. A kolik platíme se mě nezeptáte?"
"Předpokládám, že dostanu, kolik mi platil Otto."
"A kolik to bylo?"
"Padesát na hodinu."
"Pěkně to na mě zkoušíte, co?"
"Otto mi vážně tolik platil," tvrdila Toots a nevinně pokrčila rameny.
"Blbost," komentoval to Warren. Toots znovu pokrčila rameny.
"Tak kolik platíte vy?" zeptala se.
"Sto šedesát dolarů za osmihodinový pracovní den."
"Teď to zas zkoušíte vy na mě, viďte?"
"Co se vám nelíbí, dělá to dvacet dolarů na hodinu."
"Děkuju, umím dělit. A taky díky za kafe," řekla Toots a vstala.
"Těšilo mě."
"Posaďte se," řekl Warren.
"Proč? Abyste si koupil napravenou feťačku za otrockou mzdu? Ani náhodou, pane Chambersi."
"Tak už jsem pro vás zase pan Chambers?"
"Jen proto, že mě tak buzerujete."
"Posaďte se, jo?"
Toots se posadila.
"Jak by vám vyhovovalo pětadvacet na hodinu?" zeptal se Warren.
"Čtyřicet by mi vyhovovalo líp," odpověděla Toots.

"Oba přece známe dnešní sazby, Toots."
"To nejspíš známe."
"Dneska se přece platí pětatřicet na hodinu."
"Právě. Tak proč mi nabízíte dvacet?"
"Protože kdybyste pořád ještě fetovala, tak po tom skočíte."
"Takže mi nevěříte?"
"Od chvíle, co jste si řekla o padesát, tak ne. Když chce někdo padesát na hodinu, zřejmě už počítá, kolik si za takový prachy koupí drogy."
"Ne, chtěla jsem po vás padesát, abych vám ukázala, že to místo zas tak zoufale nepotřebuju."
"A moc ho potřebujete?"
"Ano."
Pohlédl na ni.
"Potřebuju," řekla. Díval se na ni.
"Potřebuju to .místo," přiznala.
"Když mi dáte dvacet, dobrá, taky to vezmu. Ale ještě to neznamená, že fetuju."
"Dám vám pětatřicet," řekl.
"Plus výdaje. Obvyklou dnešní sazbu."
"Děkuju vám," řekla a přikývla.
"Chcete ještě trochu kávy?" zeptal se.
"Ne, chci se dát do práce," odpověděla a vzala si ze stolu obálku.
Strážný u brány vážil přinejmenším sto třicet kilo. Byl v hnědé uniformě a za pasem měl velkou pistoli v pouzdru.
"Co tady chcete?" zeptal se Matthewa. Nepřikrášlená, s hrubostí hraničící slova.
Strážný měl odstávající uši, malý černý knírek, černé, krátce sestřižené vlasy a hnědé, až příliš blízko u sebe posazené oči. Až na tu mohutnost se nepříjemně podobal Adolfu Hitlerovi. V těch pár slovech, která utrousil, nebylo ani stopy po zdejším přízvuku a Matthew usoudil, že je to nejspíš nějaký importovaný talent.
"Mám na jedenáct hodin smluvenou schůzku s paní Brechtmannovou," řekl Matthew.
"Jmenujete se?"
"Matthew Hope."
Strážný stiskl knoflík na domácím telefonu.
"Paní Brechtmannová?"
"Ano, Karle?"
"Přišel za vámi nějakej Matthew Hope. Že prej je s vámi domluvenej na jedenáct hodin."
Že prej je s vámi domluvenej! "Pusťte ho dál."
"Ano, madam."
Strážný stiskl další knoflík. Brána se začala tiše otvírat.
"Pojedete rovnou po týhle cestě," řekl strážný.
"A zaparkujete vpravo."
Morrie Bloom jednou Matthewovi řekl, že policajt je vycvičený, aby v každém, kdo poruší zákon, viděl lotra. Řádní lidé versus lotři. Stačí zeptat se kteréhokoli policisty. S tímhle způsobem myšlení je ale ta potíž, že neodlišuje člověka, který špatně zaparkoval, od toho, kdo se dopustil vraždy. Proto se také někdy policisté chovají jako komando, když třeba zastavují řidiče, který přesáhl o tři kilometry povolenou rychlost. Porušil přece zákon. Tudíž je to lotr. A může očekávat stejné zacházení jako chlap, který znásilnil mladé děvče. Jenom se zkuste s policajtem dohadovat, snažte se ho přesvědčit, že takhle přece nemá s poctivým občanem jednat, a nasadí vám náramky, že jste se bránil zadržení, a pak si vás hodí na zadní sedadlo auta jako igelitový pytel odpadků.
Jeden dopravní strážník vám stačí ve třiceti vteřinách úplně zničit představu sympatického hrdiny, jak ji o zastáncích zákona vytváří televize, film a knihy.
V pouhých třiceti vteřinách!
Morrie říkal, že občas by si to policisté měli uvědomit.
Karl Hitler stačil ve třiceti vteřinách zapůsobit na Matthewa tak, až mu na celém těle naskočila husí kůže, a to tu byl Karl jenom hlídačem.
Matthew ledově přikývl, zařadil rychlost a projel otevřenou branou a dál po široké cestě. Ve zpětném zrcátku viděl Karla, jak stojí s rukama v bok uprostřed cesty a dívá se za autem, vzdalujícím se od brány.
Dokonale upravená cesta se lenivě vinula mezi skupinkami borovic a palem.
Od naleštěné béžové kapoty auta se jasně odráželo slunce.

Z dálky sem doléhalo tlumené šumění vln narážejících o pobřeží, které odsud ani nebylo vidět, a otevřenými okny vozu pronikalo neklamné aróma soli a moře.
Florida. Matthew se usmál.
A zvolnil, jak projížděl dalším zákrutem cesty. Náhle se před ním objevil dům Brechtmannových.
Stál ve své skvostné nádheře asi dvacet metrů od velkolepé vyhlídky na záliv, jehož vody přecházely tohoto jasného slunečného dne od smaragdově zelené na mělčinách ke kobaltově modré dál v hloubce. Loni v září smetl většinu písku na jižním konci Fatback Key do moře hurikán, ale Brechtmannovic pláž zůstala nedotčena, což zřejmě opět jen dokazovalo, že boháči mohou jedině ještě víc zbohatnout. Podle Warrenovy zprávy stálo sídlo zbudované ve

španělském slohu na tomto místě již od počátku století, kdy Jacob Brechtmann, tehdy osmadvacetiletý, přivezl svou sedmnáctiletou nevěstu Charlottu do Calusy, věnoval jí tam dům a postavil nový pivovar, o něco větší než ten, který už vlastnil v Brooklynu.
Od doby, kdy byl dům postaven, odolal náporu alespoň pěti set hurikánů a pořád tam ještě stál, zdánlivě trvalý pomník Jacoba Brechtmanna, jeho schopností vydělat množství peněz a sklonu majetek ustavičně rozšiřovat.
Matthew zaparkoval; vystoupil z auta a vykročil k hlavnímu vchodu.
*****
Leona si říkala, že to na něm má pořád ještě ráda - tu jeho oddanost právu. Říct Frankovi, že nesmí praktikovat právo, tak je to snad jeho konec. Právo je mu životem. V jeho pracovně tady doma byly tři stěny vroubeny knihovnami. A v těch knihovnách stály řady a řady knih zasvěcených právu. Nad nejvrchnějšími policemi byla zasazena okna, což dodávalo pracovně až chrámového dojmu. Okny šikmo proudilo do místnosti slunce. Vzduchem líně poletovaly chuchvalečky prachu jako v románu Charlese Dickense. Leona si uměla představit, jak za Frankovým masivním stolem sedí anglický advokát s parukou na hlavě, uvažuje nad nějakým soudním případem a Big Ben zatím odbíjí čtvrt.
Jedenáct patnáct. Na mahagonové desce bohatě naleštěného stolu krásně pracovaná černá kožená souprava.
Mosazná lampa se zeleným stínidlem. Pracovna advokáta. Manželův pokoj. Připadala si v něm jako vetřelec.
Přistoupila ke knihovně a začala hledat. Loňská Sbírka zákonů a nařízení státu Florida.
Frank si ji vzal domů z kanceláře, když mu tam došla nová. Bude jí muset stačit.
Sundala z police svazek s rejstříkem, začala v něm listovat, a když našla stránku, kterou hledala, přejížděla po ní prstem.
REGRES REPROBACE REVERS REVERTENCE REVIZE REVOKACE REVOLVER - viz ZBRANĚ STŘELNÉ
Listovala stránkami dál.
SPORT SOCIÁLNÍ PÉČE STADIÓNY STAVEBNICTVÍ ŠKOLSTVÍ ZPRAVODAJSTVÍ
Proboha, vždyť to přeskočila. Začala listovat pozpátku.
ZEMĚDĚLSTVÍ ZDRAVOTNICTVÍ ZBRANĚ - STŘELNÉ ZBRANĚ
Výborně.
Rejstřík ji dovedl k hlavě 790. Znovu usedla za Frankův stůl a rozsvítila si lampu se zeleným stínidlem. Na kožené desky s ražbou se lilo světlo. Leona otevřela knihu.
Zprvu si myslela, kdovíjaké ji čekají komplikace.
Paragraf 790.05 pravil: "Osoba, která u sebe nosí anebo drží ve vlastnictví v kterémkoli okrese tohoto státu jakoukoli střelnou zbraň, elektronickou zbraň či zařízení, kulovnici či jinou opakovací pušku bez náležitého povolení..."
Sakra, potřebovala by povolení!

"...od okresní policie příslušného okresu tohoto státu, se dopouští přestupku."
Krucifix! , Jak je tohleto možné?
A zrovna ve státě Florida! Leona četla dál.
A v paragrafu 790.25 - Oprávněné vlastnictví, držení a užívání střelných i jiných zbraní - našla:
"VÝJIMKY. Ustanovení hlavy 790.05 a 790.06 se nevztahují na následující případy, a bez ohledu na to, co praví zmíněné paragrafy, tyto osoby jsou oprávněny vlastnit, držet a zákonně užívat střelné i jiné zbraně, střelivo a zásoby k zákonitým účelům..."
Leona zadržela dech.
Pod dlouhým výčtem osob, na které se vztahuje výjimka z povolení, konečně našla:
"Osoba, jež má zbraň v držení doma či v místě svého zaměstnání. Usoudila z toho, že podle tohoto ustanovení může ve státě Florida vlastnit zbraň prakticky každý.
A pokud by někomu nebylo to ustanovení jasné, končilo ještě pro jistotu slovy:
"VKLAD. Tento zákon bude volně vykládán na podporu ústavního práva občana vlastnit a držet k legálním účelům zbraň. Tento zákon je doplňkem k již existujícím právům nosit zbraň, zaručeným zákonem a rozhodnutím floridských soudů, a nic nesmí tato práva narušovat či omezovat. V případném sporu stojí tento zákon nad jakýmkoli jiným zákonem, nařízením či směrnicí."
Leona užasla nad naprostým pokrytectvím práva. Současně ji však i nadchlo.
Neboť teď věděla, že může bez povolení vejít do obchodu se zbraněmi a zcela legálně si koupit smrtící pistoli.
*****
Sophie Brechtmannová byla tlustá dáma s naslouchacím přístrojem, který jí valně nefungoval. Vyndala si jeho knoflík z ucha a zatřepala jím. Pak zatřepala i schránkou s baterií. Nasadila si opět přístroj do ucha a pokusila se vyladit ho na patřičnou hlasitost.
"S tím naslouchadlem určitě něco je," vysvětlovala Matthewovi.
"Budete prostě muset mluvit co nejhlasitěji."
V mládí jistě bývala paní Brechtmannová světlovlasá. V jinak šedivých vlasech měla dosud tenounké světlé pramínky. Bývala jistě i hezká. Ne krásná, ale zřejmě pěkná, takovým tím gemütlich způsobem. Štíhlá asi nebyla nikdy, ale sotva tak tlustá jako teď, spíš pěkně boubelatá a dokonce zaftig. Možná že v téhle mohutné ženě dosud přebývala půvabná mladá dívka, která si více než před půl stoletím získala srdce Franze Brechtmanna. Možná. Pokud tomu tak bylo, zbýval už z té dívky jen pouhý stín, přesněji řečeno vzpomínka, duch. Mladistvé na ní byly jen pronikavé modré oči. Všechno ostatní - korpulentní tělo ve strohých černých šatech, nateklé paže a nohy, těstovitý odulý obličej, tvrdá čára úst - jako by bylo staré vždycky.
Matthew se pozorně na ty oči zadíval. Přesně stejné oči, jako má.Helen Abbottová
"O co vám vlastně jde, pane Hope?" zeptala se paní Brechtmannová.

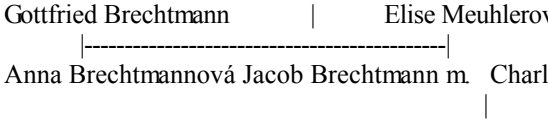
"Do telefonu jste mi říkal, že bych pro vás mohla mít informaci, která by snad pomohla vašemu klientovi. Že prý jde o případ vraždy."
"Ano, madam."
Seděli ve sluncem zalité alkovně většího z obývacích pokojů, s prosklenými dveřmi otevřenými k pláži a nádherné vyhlídce na záliv. Byl překrásný den. Den jako stvořený na oslavu. Sophie Brechtmannová však byla ve smutečních šatech.
"Musím vám rovnou říct," začala, "že neobdivuji lidi, kteří obhajují zločince."
"Můj klient..."
"Zejména vrahy," dodala paní Brechtmannová.
"Kdybych si myslel, že je můj klient vinen, nebyl bych případ přijal," řekl Matthew.
"To zřejmě říkají všichni advokáti, kteří obhajují zločince," podotkla paní Brechtmannová.
"Dost možná. Ale já si to náhodou i myslím."
"Třeba si to skutečně myslíte," řekla paní Brechtmannová suše.
"Dám vám čtvrt hodiny, abyste mi pověděl, co jste mi do telefonu neřekl."
"Snažíme se vypátrat osobu, kterou viděl můj klient to ráno, kdy došlo k vraždě."

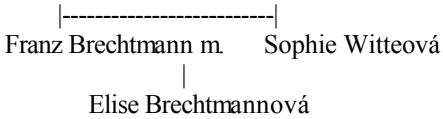
"Co říkáte?"
"Osobu, kterou viděl můj klient..."
"Ano, a proč?"
"Dost možná, že to byl vrah."
"Ledaže je vrah váš klient."
"Ne, můj klient není vrah," trpělivě řekl Matthew.
"Ale i pokud není ta osoba vrahem..."
"Cože?"
"Říkal jsem, že pokud není ta osoba, kterou viděl můj klient, vrahem..."
"Jistě, jistě, povídejte dál," řekla paní Brechtmannová.
"Existuje možnost, že se stala svědkem vraždy. Velmi rádi bychom zjistili..."
"Co s tím mám společného já?" zeptala se paní Brechtmannová a pohlédla na hodinky.
"Máte ještě dvanáct minut. A mluvte hlasitěji, je vás sotva slyšet. Říkala jsem vám přece, že mé naslouchadlo je nanic."
"Měl jsem dojem, že křičím," řekl Matthew.
"Cože?"
"Říkal jsem, že jsem měl dojem, že křičím."
"Taky že křičíte," řekla paní Brechtmannová.
"Paní Brechtmannová, povězte mi něco o vaší vnučce a jejích přátelích," požádal ji Matthew.
"Ach tak," řekla paní Brechtmannová a zavrtěla hlavou.
"Tak ta malá děvka se zase objevila, co?"
"Mluvíme snad o..."
"Mluvíme o Helen Abbottové," řekla paní Brechtmannová.
"Co ta má kruci společného s vaším klientem?"
"Paní Brechtmannová, dva přátelé vaší vnučky..."
"Nemám žádnou vnučku," prohlásila paní Brechtmannová. Matthew na ni pohlédl.
"Ale Helen Abbottová mi říkala..."
"Helen Abbottová je lhářka a žene se jenom za penězi," řekla paní Brechtmannová.
"A její otec zrovna tak."
"Její otec je v nemocnici," řekl Matthew.
"Věděla jste to?"
"Ne, ale ráda to slyším."
"Každopádně, Helen Abbottová má dva přátele..."
"Vidíte, že je to děvka." .
"... kteří se jmenují Billy Walker a Arthur Hurley..."
"Ano, s Hurleym jsem mluvila po telefonu."
"To přesně mi Helen říkala."
"A řekla vám také, o čem jsme mluvili?"
"Pokud vím, má to co dělat s penězi. Říkala cosi, že jí zaplatíte, co požaduje."
"To tedy určitě!"
"...že jí vystavíte šek..."
"Radši bych se dřív smažila v pekle! Co tvrdí Helen Abbottová, je naprostá lež."
"A co tvrdí, paní Brechtmannová?"
"Co! Že prý je moje vnučka!"
"A vy tvrdíte, že to není pravda?"
"Ovšemže to není pravda! Mám jediné dítě, pane Hope, dceru Elise. Elise nebyla nikdy vdaná a rozhodně neměla děti."
"Tak proč by tedy Helen Abbottová..."
"Pane Hope, skutečně bych jen velmi nerada mluvila o záležitosti, která mně a mé dceři působí už přes měsíc tolik nepříjemností." Paní Brechtmannová se podívala na hodinky.

"Máte ještě devět minut. Do telefonu jste mi říkal, že bych mohla pomoci vašemu klientovi. Čas kvačí. Mluvte."
"Znala vaše dcera někoho jménem Jonathan Parrish?"
"Parrish? Ne."
"Máte představu, proč si Arthur Hurley se svým přítelem obhlíželi Parrishův dům?"
"Ne, mluvila jsem s Hurleym jen telefonicky."
"Billy Walker se zmínil o nějakých fotografiích. Nevíte..."
"O fotografiích?"
"Ano."
"Co má být s těmi fotografiemi?"
"Říkal, že věděl, že je ty fotky dostanou do maléru."
"Ty fotografie?"
"Ano." Nevíte, co tím myslel?"
"Nevím. Nevím, co to má znamenat."
"Paní Brechtmannová..."
"Máte ještě sedm minut."
"Kdo je počítá?" zeptal se Matthew s úsměvem.
"Já," odpověděla paní Brechtmannová.
"Vím, že nechcete mluvit o Helen Abbottové, paní Brechtmannová, ale..."
"Máte pravdu, nechci."
"To chápu. Ale vím už, že za vámi přišel někdy v prosinci, vlastně těsně před vánocemi, její otec..."
"To je pravda."
"A Helen sem sama přišla někdy během minulého měsíce."
"Ano, ta malá děvka."
"Skutečně bych velmi ocenil, kdybyste mi o těch návštěvách mohla něco říct."
"Ne."
"...protože obhajuji nevinného člověka, který..."
"Řekla jsem, že ne."
"...může skončit na elektrickém křesle, jestli nedokážu prokázat..."
"Pane Hope, opravdu obdivuji vaši vytrvalost, ale..."
"Paní Brechtmannová, jestli měly ty návštěvy sebemenší souvislost s případem, jímž se zabývám..."
"Nechápu, co by s ním mohly mít společného."
"Prosím," řekl Matthew.
Paní Brechtmannová na něho pohlédla.
"Mohla byste mi laskavě věnovat ještě trochu času?" požádal ji.
Podívala se na hodinky.
"Máte už jenom pět minut," řekla. Matthew se usmál.
"Mluvte, prosím," řekl.
"Bylo to těsně před vánocemi," začala.
"Loni těsně před vánocemi..."
Muž se představuje jako Charles Abbott. Řekne strážnému u brány, že by chtěl mluvit ve velmi naléhavé věci s paní Sophií Brechtmannovou. Paní Brechtmannová si jeho jméno pamatuje z dávné minulosti, z doby před dvaceti a možná i více lety. Abbott tu tehdy býval šoférem, pracoval u jejího manžela. Angličan, jak si vzpomíná. Moc hezký mladík. Matně si pamatuje, že měl světlé vlasy a modré oči. Požádá Karla, aby ho poslal do domu.
Charles Abbott vejde do obývacího pokoje. Pokoj má vyhlídku na moře. Je devatenáctého prosince a svítí slunce. Tady v Caluse nemá člověk vůbec dojem, že se blíží vánoce. Nikdy. Paní Brechtmannová si ještě pamatuje na vánoce v New Yorku. Sníh. Ostrý mráz. V Caluse vnímá člověk jen slunce a moře, i když uprostřed pokoje stojí vysoký strom, na stěně proti krbu visí vánoční věnec a zábradlí vedoucí k hornímu poschodí je ověnčeno girlandami z větviček keřů, které nikdy neztrácejí jehličí. Ne, tohle nejsou žádné vánoce. Rozhodně ne pro paní Brechtmannovou a snad ani ne pro Abbotta, který strávil prvních osmnáct let života v Anglii.
Změnil se od té doby, co ho neviděla... Jak j e to vlastně dlouho? Abbott jí připomíná, že od nich odešel před devatenácti lety. Vlastně o trošičku víc než před devatenácti lety. Je to přesně devatenáct let a čtyři měsíce, copak se paní Brechtmannová nepamatuje? Usmívá se, když jí to říká. A paní Brechtmannová náhle zneklidní.
Táhne mu teď už zřejmě padesátka, ale pořád ještě je fešák, i když takový trochu ošuntělý. Léta se k němu moc laskavě nezachovala. Je příliš hubený. Vlasy nemá tak zářivě světlé jako v mládí. Modré oči jako by mu vybledly. Má řídký knírek, a když se usměje, knírek mu pod nosem hejskovsky poskočí. Ten jeho úsměv paní Brechtmannovou znervózňuje. Proč se ten člověk pořád tak usmívá? Co pohledává bývalý zaměstnanec u nich v domě?
Abbott paní Brechtmannové vysvětli, že přišel kvůli dceři. Kvůli Helen.
Paní Brechtmannová zdvořile poznamená: "Nevěděla jsem, že máte dceru, Charlesi."
"Jen se nedělejte," řekne jí na to Abbott. Paní Brechtmannová na něho pohlédne.
"Patrně vám nerozumím," podotkne.
"A jakpak se teď má Elise?" zeptá se Abbott.
Neformální způsob, jakým mluví o její dceři křestním jménem, podráždí paní Brechtmannovou ještě víc. Sáhne po knoflíku domácího telefonu, ale vtom Abbott řekne: "Chci milión dolarů, paní Brechtmannová."
Paní Brechtmannová na něj užasle pohlédne.

"Abych pomlčel o dítěti Zlaté děvenky," dodá Abbott.
"Nevím, o čem to mluvíte," řekne paní Brechtmannová.
"Ale víte to až moc dobře," odtuší Abbott.
"Mluvím o Elisině dítěti! O Helen, vaší vnučce, paní Brechtmannová. Chci milión dolarů, paní Brechtmannová."
"Ano, slyšela jsem vás," řekne paní Brechtmannová.
"To asi sotva," řekne Abbott.
"Chcete, aby vaše Krásné pivo bylo dál krásné, paní Brechtmannová? Anebo chcete, aby se všichni pivaři po Americe dověděli, že váš miláček, vaše Zlatá děvenka se nechala zbouchnout od šoféra?"
"To je naprostý nesmysl," řekne paní Brechtmannová a ihned stiskne knoflík domácího telefonu.
"Ano, paní Brechtmannová?" To se ozval Karl.
"Karle, přijďte ihned do domu!" Matthew čekal.
Sophie Brechtmannová teď mlčela.
Venku před obývacím pokojem se třpytilo ve slunci moře.
"Na celém tom tvrzení nebylo zbla pravdy," prohlásila paní Brechtmannová.
"Ten člověk si to úplně vyfantazíroval. Elise byla ještě dítě, když u nás pracoval, bylo jí teprve šestnáct anebo sedmnáct, když odešel, dovedete si představit takovou drzost? Vymyslet si tak nehoráznou historii? Přijít po všech těch letech s tak neobratným pokusem o vyděračství? Poručila jsem Karlovi, aby ho vyrazil jako špinavého psa, vždyť také nic jiného není."
"Ale tím to zřejmě neskončilo," poznamenal Matthew.
"Ne. Přišla za mnou ta jeho dcera. Jeho dcera! Ta malá děvka, Helen. Celá po otci."
"V jakém smyslu?"
"Snažila se ze mě něco vymáčknout, zrovna tak jako její táta."
"To bylo někdy minulý měsíc?"
"Vzpomněla byste si na přesné datum?"
"Jistě. Bylo to osmadvacátého. Ve čtvrtek."
Dva dny před Parrishovou vraždou, pomyslel si Matthew.
V pokoji, kam přichází Helen Abbottová, je zatopeno v krbu. Paní Brechtmannová ji pouští dovnitř spíš ze zvědavosti. Chce vidět, jak ta prohnaná malá děvka vypadá. Vypadá úplně jako její otec. Světlé vlasy a modré oči. Přesná otcova podoba. Miminkovsky modré oči jsou teď zalité slzami.
"Ach, babičko!" zvolá Helen a padne před paní Brechtmannovou na kolena. Úpěnlivě se jí chytí za černou sukni. Hraje jako v nějakém kočovnickém divadle, jenže paní Brechtmannová už poznala a také vyhodila toho prašivého psa, co celou tuhletu scénku nainscenoval, a není o nic víc nakloněna jeho dceři.
"Mám vás tak ráda, babičko," vzlyká dívka.
"Vždyť mě ani neznáte!" oboří se na ni paní Brechtmannová.
"Ale ráda bych vás poznala. Vás i svou maminku. Prosím vás, dovolte mi..."
"Žádnou matku tu nemáte."
"Babičko, prosím vás..."
"Ani babičku."
"Nejde mi o peníze..."
"Tak proč jste sem přišla?"
"Ty peníze, to byl tatínkův nápad. Já chci jen..."
"Chcete to samé, co chtěl on, zlodějko jedna."
"Ujišťuji vás..."
"Můžete mne ujistit jen o tom, že sem už nikdy nevkročíte..."
"Babičko..."
"Protože příště vás sem nepustím, rozumíte?"
"Chtěla bych vidět maminku."
"Lhářko jedna, lhářko!"
"Můžu dokázat, že je to moje maminka!"
"Nic takového dokázat nemůžete."
"Jenomže já mám důkaz. Až přijdu příště..."
"Žádné příště nebude."
"Jak jen budu mít v ruce ten důkaz..."
"Odejděte. Okamžitě."
"Chci svůj podíl!" křičí Helen.
"Ach tak," řekne paní Brechtmannová a přikývne.
"No prosím."
"Ano, zatraceně! Chci, co mi patří!"
"Jistě, teď jste ukázala, co ve vás opravdu je, zlodějko jedna. Ty peníze, to byl tatínkův nápad," napodobuje Helenin tón.
"Já chci jen..."
"Chci milión zatracenejch dolarů, vy krávo jedna stará!" křičí Helen.
"Radím vám, abyste se rychle vytasila s šekovou knížkou. Protože až sem přijdu příště..."
"Mám vás dát vyhodit zrovna tak jako vašeho..."

"Však vy o mně ještě uslyšíte," řekne Helen, obrátí se k ní zády a vyběhne z pokoje.
Ticho. Matthew vyčkával. Ticho se protahovalo.
Z širých vod náhle vyplula do jejich zorného pole plachetnice.
Červené a modré plachty. Stěžeň vztyčený. Matthew na krátký pomíjivý okamžik zatoužil být tam v dálce na té lodi.
Cítit ve vlasech vítr. Všechno je tam tak čisté a svěží. Zatímco v tomhle domě...
"Příště mi zatelefonoval Arthur Hurley," řekla paní Brechtmannová.
"Zase ta samá písnička. Že prý mají důkaz. Že chtějí milión dolarů. Zavěsila jsem."
"A od té doby jste o nich neslyšela?"
"Samozřejmě že ne. Jejich tvrzení je naprosto vylhané. Dobře to vědí a co víc, vědí také, že to vím já."
Sophie Brechtmannová pohlédla na hodinky.
"Váš čas vypršel," řekla.
"Sbohem, pane Hope."
7
To je ten pes, co prohánět kočku...
*****
Warren Chambers přišel ve středu ráno do kanceláře pár minut před devátou. Matthew si právě objednal z blízkého lahůdkářství kávu a dánský sýr. Brnkl Cynthii a požádal ji, aby to objednala dvakrát.
Warren šel rovnou k věci.
"Přijal jsem ženskou, co se jmenuje Toots Kileyová," řekl.
"Dělala kdysi u Otty Samalsona. Je moc dobrá. Anebo aspoň byla. Nějakou dobu nedělala nic."
"Jakto?"
"Brala kokain."
"Senzační," poznamenal Matthew.
"Myslím, že už je z toho venku. Aspoň doufám, Matthewe, věřte mi, že v tomhle městě není zrovna plno fantastických soukromých detektivů."
"To je mi známo."
"Takže by se to mělo risknout. Jestli se neosvědčí, beru to na sebe, jo?"
"Ne, v tomhle jedeme spolu."
"Děkuju, ale..."
"Žádné ale."
"Probereme to později, jo? Zatím doufám, že bude dobrá. Pracovala s Ottou, když odhalili ty daňové fígle, co prováděli u Gabela a Warda, pamatujete na ten případ?"
"Ne."
"Bylo to asi před třema roky. Ottův klient byl chlapík jménem Louis Horwitch..."
"Ach tak, ano. Šlo o dobytek,.ne?"
"Málem jste se trefil. Šlo o naftové studně."
"Máte pravdu."
"Každopádně, Otto a Toots na tom dělali spolu."
"Jak se ta ženská doopravdy jmenuje?"
"Přesně tak. Toots."
"Vážně?"
"Jo." Warren pokrčil rameny.
"Tak si počkáme a uvidíme, co se bude dít, co říkáte? Pokud jde o ty Brechtmannovy," dodal a sáhl do kapsy saka.
Vtom se ozval bzučák na Matthewově stole a Matthew zmáčkl knoflík.
"Prosím?"
"Je tu ten člověk z lahůdkářství."
"Pošlete nám ho, Cynthie."
Poslíček z lahůdkářství přinesl papírový sáček se dvěma plastovými
šálky kávy, dvěma dánskými sýry, čtyřmi sáčky cukru, dvěma lžičkami a noži z umělé hmoty a třemi papírovými ubrousky. Matthew mu zaplatil a přidal spropitné. Muž poděkoval a odešel.
"Ten sýr pro nás moc zdravý není," řekl Warren a zakousl se do dánského sýra.
"Má vysoký obsah cholesterolu."
"Co jste zjistil o těch Brechtmannových?" zeptal se ho Matthew.
"Nic moc. Všiml jste si někdy, jakou máme v Caluse přiblblou knihovnu?" Warren si otřel ruce papírovým ubrouskem, znovu sáhl do kapsy saka a vytáhl několik složených listů žlutého linkovaného papíru. První stránku podal Matthewovi.
"Tohle je rodokmen," řekl.
"Pro informaci. Zapsal jsem ho jenom po čtyři generace. A sledoval jsem jen větev, která skončila v Caluse."
Matthew vzal do ruky linkovaný arch papíru. Zakousl se do sýra a napil se trochu kávy. Zadíval se na rukou psanou stránku:





"Gottfried Brechtmann byl pivovarník z Mnichova," řekl Warren.
"Vzal si Elisu Meuhlerovou, dceru tamního bankéře, a měl s ní dvě děti - Annu a Jacoba. Nás teď zajímá Jacob. Ten se totiž odstěhoval do Ameriky."
"Kdy?"
"Začátkem století. Přesně řečeno v roce 1901. Přijel sem s manželkou Charlottou - to prý byla velká kráska a lámala mužská srdce. Založili tu americkou pobočku Brechtmannovy pivovarnické společnosti."
"Tady v Caluse?"
"Kdepak, tady ne. V Brooklynu, v New Yorku. To byl jejich první pivovar. Teď je těch pivovarnických společností už devět, včetně caluské. Ale k tomu se dostanu později. Zatím se radši zaměříme na rodinu."
"Dobrá."
"V roce 1905 si Jacob a Charlotte vyjeli do Calusy na zimní dovolenou: Oběma se jim tu moc zalíbilo a rok nato, když se jim narodil syn Franz, si tu postavili dům. Dům tady pořád ještě stojí, Matthewe, na Fatback Key."
"Byl jsem tam."
"Musí to být paráda."
"Taky že je."
"Dobrá, tak teď jsme v roce 1906. Brechtmannovi se stěhují do nového domu a Jacob začíná budovat druhý pivovar. Tady v Caluse. Po sedmadvaceti letech jsou ty pivovary už čtyři a Brechtmann je dvanáctý největší pivovarník v Americe. Na nóbl večírku v Palm Beach se hezký mladý Franz seznámí s osmnáctiletou krasavicí, která přijela z nacistického Německa. Jmenuje se Sophie Witteová... posloucháte mě vůbec, Matthewe?"
"Poslouchám."
"Dobrá, tak teď jsme v době, kdy se Franz Brechtmann oženil se Sophií Witteovou."
"Kdy to bylo?"
"V roce 1933."
"A kdy se narodila Elise?"
"V únoru 1952. Sophii bylo tehdy sedmatřicet."
"Na porod byla už trochu stará."
"Jistě, ale i tak porodila krásnou holčičku. Tak krásnou, že ji hrdý otec rovnou pojmenoval po své babičce a za pár let uvedl na trh nové pivo s vinětou, na které bylo téměř věrné faksmile jeho tehdy dvouleté milované holčičky. Říká vám něco jméno Zlatá děvenka? A co to heslo - 'Krásné pivo'? Takže jste doma, Matthewe. To pivo odpálilo Brechtmanna z dvanáctého pořadí k jednomu z největších pivovarů Ameriky. Škoda že starý Jake už nebyl naživu, když se mu vnučka narodila. Určitě by byl hrdý, jak se díky ní to pivo prodávalo."
"Povězte mi něco o té společnosti," požádal ho Matthew. Podle Warrena vlastní teď Brechtmannova pivovarnická společnost pivovary v devíti státech. Původní pivovar, ten brooklynský, expeduje denně pět miliónů lahví a devět miliónů plechovek piva. Jen caluský pivovar - z Brechtmannových pivovarů nejmenší, ačkoliv stojí uprostřed asi dvou a půl čtverečných kilometrů půdy poblíž Tamiami Trail, odesílá po lodích skoro dva milióny sudů ročně. Kromě toho vyrábí společnost i jiné nápoje a vlastní výrobny kvasu, sladu a kovových nádob a k tomu několik zemědělských zařízení, kde pěstuje a připravuje pšenici a ječmen potřebný k vaření piva.
Dále, podle Warrena, dělal celkový obrat společnosti za poslední fiskální rok pět a půl miliard dolarů, což je o 7,6 procent více než loni. Její čistý příjem je tři sta šedesát čtyři milióny dolarů, o dvaačtyřicet miliónů dolarů víc oproti předešlému roku. Za posledních osm let stouply Brechtmannovy akciové výnosy průměrně o šestnáct procent ročně. Společnost, založená v roce 1901 Jacobem Brechtmannem, překonala jeho smrt v roce 1945, i smrt jeho syna před pouhými pěti lety. Vzkvétá nadále pod vedením Sophie Brechtmannové, která je teď ve svých třiasedmdesáti letech největším podílníkem společnosti. Generální ředitelkou je její dcera Elise, teď šestatřicetiletá a její dětský obličej dosud krášlí vinětu piva, které po ní bylo pojmenováno, piva, které vlastně vytvořilo rodinné jmění Brechtmannových.
"Dobrá práce," řekl Matthew.
"Je to teprve začátek," řekl Warrer..
"Chtěl bych se dopátrat ještě něčeho."
"A čeho?"
"Nějaké špíny," řekl Warren.
*****
Matthew nesnášel nemocnice. . Nesnášel je od doby, co zemřela Susanina matka. Umírala v šestapadesáti letech. V životě nevykouřila cigaretu, ale plíce měla úplně prorostlé rakovinou. Když lékaři provedli biopsii, rovnou zase pacientku zavřeli a prohlásili, že jí nemohou pomoci.
Susanin bratr rozhodl, aby se mamince slovem neprozradilo, že umírá.
Matthew ho nikdy neměl rád, ale od té doby ho nenáviděl. Protože... byla to prostě skvělá žena, která by se s tou zprávou smířila, dokonce by i uvítala, že může alespoň trochu důstojně zemřít. A zatím... ach, ježíšikriste.
Vzpomínal si, jak za ní jednou odpoledne přišel do nemocnice. Tchyně ležela opřena o polštáře, hlavu otočenou ke straně, kde žaluziemi proudilo slunce. Rysy v obličeji i barvu měla úplně jako Susan, tytéž tmavé oči a kaštanové vlasy, plná výrazná ústa, na jejichž krajích už bylo vidět vrásky prozrazující stárnutí, pěknou bradu a krk s trochu povadlou kůží. Bývala svého času krasavice a pořád ještě byla moc hezká, i když teď, zpustošená chorobou, rychle umírala.

Plakala, když Matthew vešel do pokoje. Usedl vedle jejího lůžka.
"Co je s vámi, maminko? Copak se děje?"
Uchopila jeho ruku do svých.
"Prosím tě, Matthewe, pověz jim, že se snažím," řekla.
"Komu to mám povědět, maminko?"
"Doktorům."
"Jak to myslíte?"
"Myslí si o mně, že se nesnažím. A já se vážně snažím, moc se snažím, aby mi bylo líp. Jen na to prostě nemám sílu, Matthewe."
"Promluvím s nimi," slíbil jí.
Později toho dne našel jednoho z lékařů na chodbě. Zeptal se, co jí vlastně řekli. Doktor odpověděl, že "o tom přece rozhodla rodina -"
"Já taky patřím k té zatracené rodině," rozzlobil se Matthew.
"Co jste jí pověděl?"
"Snažil jsem se dodat jí trochu jistoty, pane Hope."
"O čem?"
"Řekl jsem jí, že se uzdraví. Že když se bude hodně snažit..."
"Ale vždyť to je lež."
"Rozhodla to tak rodina..."
"Ať se snaží sebevíc, tak přece umře."
"O tom byste si podle mě měl promluvit se švagrem, pane Hope. Já se jen snažil dodat jí trochu odvahy."
Tchyně týden nato zemřela. Netušila, že umírá.
Matthew si představoval, jak ji muselo překvapit, když vydechovala naposled. Tak na ni také vzpomínal, jak s překvapením umírala. Moc ji měl rád, opravdu. A pořád ještě se mu po ní stýskalo. Třeba byl i ten vztah k ní jedním z důvodů, proč se oženil se Susan.
Nemocniční pach. Těžce antiseptický.

A ty zvuky.
Pípají elektronické monitory. Signální elektronická zařízení shánějí doktory, kteří jsou nutně zapotřebí. Sestry hovoří na pacienty tónem, jaký by se spíš hodil pro nemluvňata.
Charles Abbott ležel v polosoukromém pokoji ve čtvrtém poschodí caluské nemocnice Memorial. Sestra u stolu na chodbě Matthewovi sdělila, že pan Abbott je u nich hospitalizován od jednadvacátého prosince loňského roku, celkem již dvaapadesát dní, což je velice dlouho na pacienta, který není v beznadějném stavu, ale...
"Skoro měsíc byl v bezvědomí," řekla a zvedla oči k nebi.
"Měl jste ho vidět, jak vypadal, když ho sem přivezli."
Matthewovi připadlo, že ani teď nevypadá Abbott moc valně. Ležel na lůžku s oběma rukama i nohama v sádře, obličej opuchlý a bledý, pravé oko napůl zavřené. Na druhé straně pokoje byl zatažen závěs před další posteli. Matthew slyšel, jak tam kdosi sténá.
Nemocnice. Představil se Abbottovi a vysvětlil mu, proč za ním přišel.
"Kdo?" zeptal se Abbott.
I v tom jediném slově byl znát anglický přízvuk.
"Jonathan Parrish," odpověděl Matthew.
"Jakživ jsem o něm neslyšel."
"Dva vaši známí obhlíželi jeho dům."
"Které mé známé myslíte?"
"Billyho Walkera a Arthura Hurleyho."
"Ty taky neznám," řekl Abbott.
"Podle mého je znáte, pane," řekl Matthew.
"Jsou právě tady v Caluse s vaší dcerou."
"Dobrá, tak je třeba znám. A co má být?"
"Nemůžete mi říct, proč pozorovali Parrishův dům?"
"Nemám ponětí."
"Co má Jonathan Parrish společného se Sophií Brechtmannovou?"
"Ona vás sem poslala?" zeptal se Abbott ihned.
"Ne. Jak jsem vám řekl, zastupuji člověka, který byl obviněn z vraždy. Snažím se..."
"Tak jak jste přišel na její jméno? Co tady chcete, pane Hope?"
"Řekl jsem vám přece..."
"Nebo vás poslala Elise?"
"S Elisou Brechtmannovou jsem se nikdy nesetkal."
"Ale se Sophií Brechtmannovou jo, viďte?"
"Ano."
"Řekla vám, kde mě najdete?"
"Ne, prozradila mi to vaše dcera."
"Cože?"

"Nepřímo. Řekla mi, že jste v nemocnici. Obtelefonoval jsem prostě všechny nemocnice v..."
"Řekla vám, jak jsem se do nemocnice dostal?"
"Ne, pane."
"Protože mě čtyři chlapi zmlátili baseballovými pálkami."
"Kdy se to stalo, pane Abbotte?"
"Jednadvacátého prosince, dva dny nato, co jsem zašel za Sophií. Pozoruhodná shoda okolností, co? Určitě mě sledovali. Vyšel jsem z baru na Palmettu a v tu chvíli se na mě vrhli. Byli čtyři s baseballovými pálkami."
"Poznal jste někoho z nich?"
"Ne. Určitě to byli najatí zabijáci."
"Hlásil jste to na policii?"
"Ani jsem to hlásit nemusel. Policajti přijeli skoro zároveň se sanitkou."
"Takže policie věděla, co se vám stalo."
"Jestli myslíte, že ty surovce někdy chytnou, tak jste na velkém omylu. Elise by jistě neudělala tu chybu, že by se obrátila na místní odborníky."
"Elise?"
"Určitě. Ty gorily na mě zaručeně poslala ona. Stará dáma si na takové praktiky nepotrpí."
"Chcete mi tvrdit, že si Elise Brechtmannová najala čtyři muže, aby vás..."
"To taky tvrdím. Devatenáctého jsem navštívil Sophii. Jen jsem odešel, určitě volala rovnou Elise. Elise se vylekala a šup ho! Jednadvacátého ležím v nemocnici s proraženou lebkou, otřesem mozku, osmi zlomenými žebry, komplikovanými frakturami obou paží i nohou, s přeraženým nosem, zlomenou klíční kostí a šesti vyraženými zuby - malá pozornost od Zlaté děvenky. Říkáte, že jste ji nikdy neviděl?"
"Nikdy."

"Krásná ženská, ta Elise. Zřejmě to dělají všechny ty zatracené árijské geny. Sophie je teď tlustá, ale když jsem u nich pracoval, byla taky pěkná. Bylo jí tehdy už přes padesát, ale pořád ještě o sebe dbala, denně plavala třicetkrát, čtyřicetkrát přes bazén a vypadala o deset let mladší. Vlasy měla pořád ještě blond, musela začít šedivět až..."
"Kdy to bylo?"
"Začal jsem pro ně jezdit v šedesátém druhém. Bylo mi tehdy dvaadvacet a na Floridu jsem přišel z Kalifornie. Měl jsem dobrá doporučení, pracoval jsem tam u některých filmových hvězd. Pan Brechtmann mě rovnou vzal. Elise byla v té době ještě holčička. Když jsem tam začal pracovat, bylo jí deset. Měla dlouhé světlé vlásky a zelené oči - no, viděl jste snad vinětu od piva Zlatá děvenka, ne? Na té je Elise jako živá. Neviděl jsem ji od roku 1969, co se narodila Helen, ale loni v srpnu byl v časopise Time článek o jejich společnosti a u něj fotka Elisy, s vlasy ostříhanými docela nakrátko, skoro po mužském způsobu, ale pořád ještě s těma zelenýma kočičíma očima. Helen je hodně podobná mámě, jak vypadala, když byla děvče. Až na oči. Helen má oči modré. A já vlastně taky. Mám dojem, že modrá nad zelenou vždycky převládne, nemyslíte? Pohyby má taky po matce. Úplně stejnou chůzi. Jak kočka. Jistě, teď je těhotná, tak se to těžko pozná, těhotné ženské se trochu kolíbají, viďte? Ale normálně chodí lehce, jak když se plíží džungli, chápete? Jak velká kočka na lovu, na číhané. Úplně jako Elise. Řekl bych, že takové věci se prostě dědí."
"Tvrdíte, že Elise je Heleninou matkou."
"To tedy tvrdím."
"Sophie Brechtmannová si to zřejmě nemyslí."
"Řekla vám to snad?"
"Ano, řekla mi to."
"Baba jedna prolhaná," řekl Abbott a užasle zavrtěl hlavou.
"Zatraceně dobře ví, co se stalo. Proč by mi jinak zaplatila takový prachy."
Muž za závěsem zanaříkal. Abbott pohlédl na závěs.
A pak promluvil téměř šeptem.
"Půl miliónu dolarů," řekl. Matthew na něj překvapeně pohlédl.
"Vůbec tomu nerozumím," řekl.
"Zaplatila mi půl miliónu dolarů."
"Myslel jsem, že vám odmítla zaplatit. Říkala mi přece..."
"A to je taky pravda, když jsem za ní přišel kolem vánoc, nechtěla mi dát ani vindru a poslala toho chlapa, aby mě vyhodil z domu. Mluvím o starých časech. O roce 1969, kdy Elise byla těhotná a Sophie se z toho div nezbláznila."
"Povězte mi o tom," požádal ho Matthew.
"Co mi to pomůže?" namítl Abbott.
"A co vám to ublíží?" opáčil Matthew. Abbott na něho pohlédl.
"Snažím se zachránit lidský život," řekl Matthew.
"S vaším klientem to nemá co společného."
"Možná že ano. Rád bych si to poslechl." Abbott se na něj díval dál.
"Tak dobře," řekl po chvíli odevzdaně.
"Proč bych si to nechával pro sebe?"
Je leden roku 1969.
V Kalifornii žádá guvernér Ronald Reagan státní legislativu, aby vyhnala z univerzit zločinné anarchisty a neofašisty. V Los Angeles začíná proces s vrahem Bobby Kennedyho. V Paříži je na věž Notre-Dame vyvěšena vlajka Vietcongu. A v Caluse na Floridě přijde dívka, které bude teprve příští měsíc sedmnáct, teď ještě šestnáctiletá dívka s dlouhými

světlými vlasy a bledě zelenýma očima do pokojíku nad garáží Brechtmannova domu a oznámí Brechtmannovic šoférovi, že čeká jeho dítě.
Přerušení těhotenství bude ve Spojených státech povoleno zákonem až za čtyři roky.
Teď je málo po jedenácté v noci.
Devětadvacetiletý Charles Abbott se dívá na televizní zprávy. Dovídá se, že Lyndon Baines Johnson právě prodal práva na svoje paměti za jeden a půl miliónu dolarů.
A hned ho napadne, kolik asi budou Brechtmannovi ochotni zaplatit za jeho paměti, za paměti Charlese Abbotta.
Je ochoten všem povědět - a vlastně to prozradit komukoliv - co se stalo v prosinci loňského roku. Má na to tak sladké vzpomínky!
Uprostřed noci za ním najednou přijde do pokoje šestnáctiletá Elise.

Šestnáctiletá Elise v slzách. Šestnáctiletá Elise v jeho náručí.
Člověk se nikdy nemá ptát krásné mladé dámy, proč pláče a proč se najednou octla v jeho náručí. To zjistil Abbott už v Londýně. Nikdy se nemá ptát. Mají jen zlíbat slzy, rozepnout blůzu, nechat ta nádherná ňadra, ať se mu vyhoupnou do rukou, líbat ty růžové dívčí bradavky, vyhrnout sukni nad bledá bílá stehna, stáhnout bílé bavlněné kalhotky a dovolit starému ztopořenému harcovníkovi, ať si sám najde cestu tam, kde je tak krásně a vlhko.
A teď koncem ledna se vlaštovky zas vrací, kamaráde, holčička se znovu objeví v slzách a vykládá ti, jak nedostala menstruaci, tu, co čekala uprostřed měsíce, že je určitě těhotná a neví, co si počít, a že ji rodiče určitě zabijí.
"Tak neplač, kočičko," říká jí.
V duchu však už uvažuje, jak utratí všechny ty peníze, co dostane od Brechtmannů.
Napadne ho, že to, co má na prodej, má cenu aspoň sto táců. Určitě aspoň tolik, co by za to dal každý podnikavý časopis ve Spojených státech.
V duchu už vidí titulky: ZLATÁ DĚVENKA TĚHOTNÁ OTCEM BRECHTMANNŮV ŠOFÉR
Cože? Zlatá děvenka že je v tom? Milovaná dceruška Franze Brechtmanna že čeká dítě?, Ta holčička z viněty Krásného piva? Zbouchnutá jako obyčejná coura? A otcem že je šofér? Ale, ale, quel scandale, quelle médisance! Po tom by lidi úplně přešla chuť na pivo!
Abbott nejde rovnou za rodinou, mysli si, že tak mladé děvče čistě jen zpanikařilo. Vyčkává. Když jednou vynechá menstruace, nutně to ještě neznamená těhotenství. Vyčkává. A v únoru, když mu Elise řekne, že už zas nedostala periodu, jdou společně za paní matkou.
Sophie. Klidná, krásná, rozumná štíhlá Sophie.
"Tak mám obavy, že holka je v tom," řekne jí Abbott. Anebo něco na ten způsob.
Sophie rychle pohlédne modrýma očima dceři na břicho. Ještě to není vidět.
"Je to pravda?" ptá se. Elise přikývne.
"Jak jsi mohla být tak pitomá?" ptá se matka. Abbott soucitně mlaskne.
Sophie mu pohlédne do očí. Ve vzduchu mezi nimi visí vražedné napětí. Abbotta najednou napadne, jestli neudělal chybu, že šel za matkou. S otcem by možná bylo lepší pořízení.
Brechtmannovi jsou katolíci a potrat nepřichází v úvahu, i když za slušnou cenu se chirurgický zákrok dá zařídit v Dánsku či na Panenských ostrovech. Ale i kdyby byli Brechtmannovi ochotni zpronevěřit se víře, bojí se, že by se všechno mohlo prozradit, že ; by se skandál jen rozrostl. Brechtmannovi si odvážejí Zlatou děvenku někam do ciziny, aby si dala udělat potrat, který je v Americe nezákonný! Ne. Potrat není přijatelné řešení.
Elise musí to dítě donosit.
Nedal by se s někým vyjednat příhodný sňatek?
Jenomže Elise právě bylo sedmnáct. Stačilo by jen oznámit náhlý sňatek, a vypukly by řeči, hrozil by ještě větší skandál, který by úplně zničil pověst piva se Zlatou děvenkou. Pošpiněním té pověsti by společnost utrpěla nesmírnou ztrátu. To je úplně jasné. Nejsnáz by se to dalo zařídit s Abbottem.
Prostě ho vyplatit a poslat do háje. Ledaže...
Mhmm. Dost mu zaplatit a možná... Proč ne?
Zaplatit mu, aby dal dítěti jméno. Zaplatit mu, aby si dítě odvezl a navždycky zmizel z jejich života.
"Povězte mi, pane Abbotte, stálo by vám to za půl miliónu dolarů?"
O půl miliónu dolarů se Abbottovi v životě ani nesnilo. Vůbec se nezačne o ceně dohadovat, takový je hlupák, bojí se, že kdyby zkusil smlouvat, Sophie by nabídku stáhla.
Ještě v únoru 1969 oznámí Sophie manželovi, že vezme Elisu na březnové školní prázdniny do Evropy.
"Trochu si zalyžujeme v Zürsu a Lechtu a něco málo nakoupíme v Paříži a Londýně." Modlí se, aby se manžel nerozhodl, že pojede s nimi. Ví však, že příštích několik měsíců bude mít plnou hlavu starostí s výstavbou dalšího pivovaru, jeho devátého v Denveru.
Cestování Evropou se však protahuje.

V dubnu posílá Sophie do St. Mark's v Caluse telegram, že našla Elise domácího učitele, který jí pomáhá se studiemi. Ve škole jsou pobouřeni. Studentka že se nedostavuje k vyučování? Co je to za nesmysl? Brechtmannovi jsou však bohatí a mocní a je už dávným zvykem se velkým králům pěkně poklonit.
Začátkem května oznámí Sophie při telefonickém rozhovoru manželovi, že pravděpodobně zůstane s Elisou v Evropě ještě přes jaro a léto, na Floridě je teď tak strašné vedro a Franz má stejně plno práce s novým pivovarem. Když se Franz zmíní, že se možná uprostřed měsíce asi na týden uvolní a přijede za nimi, Sophie se téměř zděsí.
"Ale to by bylo báječné, miláčku," řekne. Franz však týden nato zavolá, že má v Denveru plno problémů a nedostane

se za nimi, a Sophie si z celé duše oddechne.
Sophie si láme hlavu, jak všechno zařídit.
Mělo by se dítě narodit v Evropě nebo ve Spojených státech? Kdyby se narodilo v Evropě, je celý akt zmizení dovršen. Jenže Abbott se za nic na světě nechce hnout z Ameriky. Sophie ho podezírá, že utekl z Evropy před nějakou skvrnou v minulosti a pořád že ještě před ní prchá, a raději na něj už nenaléhá. V červnu se Abbott setká v New Yorku s Elisou, na které je teď těhotenství už pořádně vidět, a zavede ji k porodníkovi a gynekologovi, jehož jim vřele doporučil jakýsi známý v Londýně. Poví mu, že právě přijeli s ženou z Anglie a potřebovali by někoho, kdo by se o Elisu postaral a až by přišel čas, přivedl dítě na svět. Řekne mu, že ještě nemá v Americe pojištění, ale jestli si lékař přeje, že mu zaplatí předem v hotovosti.
"Nebuďte jako malý, osobní šek úplně postačí," odpoví lékař.
Za dva měsíce se v Lenox Hill Hospital, na rohu Sedmdesáté sedmé ulice a Park Avenue, narodí Helen Abbottová.
"V srpnu 1969," řekne Abbott.
"Dva dny po tom festivalu pop music ve Woodstocku."
"Což by znamenalo..."
"Devatenáctého."
"Byl jste tam, když se narodila?" zeptal se Matthew.
"Ano."
"A Sophie Brechtmannová také?"
"Ne."
"Tvrdíte, že Sophie tam nebyla, ani když její dcera rodila?"
"V New Yorku byla, to ano, ale do nemocnice nepřišla. Po
chopte, sedmnáctiletá dívka, kterou jsem přivedl na Lenox Hill, nebyla Elise Brechtmannová, ale Elise Abbottová. Má žena. Manželka Charlese Abbotta."
"Chcete tím říct..."
"Ne."
"Netvrdíte tedy...?"
"Netvrdím, že Elise je anebo kdy byla má žena. Máte děti, pane Hope?"
"Mám."
"A chtěl po vás někdo oddací list, když vaše paní rodila?"
"To ne. Ale gynekolog mé paní věděl, že je..."
"A ukázala mu oddací list?"
"Ne, to asi ne. Řekl bych, že ne."
"Tak vidíte, a ten doktor, ke kterému jsme zašli v New Yorku, po ní taky žádný oddací list nechtěl. Představili jsme se jako manželé, a to mu stačilo. Pan Charles Abbott s paní. Tečka. Sophie nám založila v New Yorku konto. Z toho konta jsme platili lékaře a všechny náklady na porod a nemocniční ošetření. Na šecích bylo vytištěno Charles Abbott a Elise Abbottová. A když se má dcera narodila, byla zapsána do nemocničních záznamů jako Helen Abbottová."
"Po Elise Brechtmannové nikde ani stopy. Jak jste si potom myslel, že dokážete...?"
"Tehdy mě ani nenapadlo, že bych měl jednou něco dokazovat, pane Hope. Dělal jsem, za co mi zaplatili. Měl jsem se přece postarat o Elisu, než porodí, převzít od ní dítě a zmizet z jejího života. A to jsem taky přesně udělal. Vrátil jsem se do Kalifornie. Vychoval jsem z Helen řádnou mladou ženu."
Matthew na to raději nic neřekl.
"A pak mě napadlo, že mě před všemi těmi lety pořádně okradli. Že to tajemství stálo za mnohem víc, než mi zaplatili."
"Takže jste přijel do Calusy."
"Přesně tak. Před vánocemi. Objevil jsem se Sophii na prahu."
"A chtěl jste po ní milión dolarů."
"A-za všechnu tu námahu jsem skončil v nemocnici. Protože Elise se jistě pořádně polekala, chápejte. Propánakrále, řekla si nejspíš, tak on už je tu po všech těch letech zas a firmě hrozí stejné nebezpečí. A tak se o mě postarala, poslala na mě hordu surovců, aby mi předvedli, že mám změnit písničku."

Trpce pokývl hlavou.
"Ale já ty peníze dostanu, pane Hope, věřte mi. Art Hurley se rozjel pro důkazy až do Lenox Hill. A našel tam sestru, která pracovala na porodnickém oddělení, když se narodila Helen. A teď máme všechny důkazy, co potřebujeme."
"Jaké důkazy?"
"Fotografie. Lucy u toho byla, když se fotografovalo."
"Lucy?"
"Ta sestra."
"Jak se jmenuje dál?"
"Strongová. Lucy Strongová."
"Kdo je na těch fotografiích?"
"Elise s miminkem. Miminko, jak leží Elise na prsou. Elise, jak miminko chová. A jak má dětskou hlavičku u prsu."
"Viděla Sophie Brechtmannová ty fotografie?"
"Ještě ne."
"Proč jste jí je neukázali?"
"Protože je ještě nemáme v ruce."

"A kdo je má?"
"Mužský, co to fotografoval."
"A kdo to byl?"
"Nějaký Jonathan Parrish," řekl Abbott.
Leona vystoupila ze zeleného jaguára, zamkla vůz a přešla ke dveřím obchodu. Na výplni ze silného skla stál nápis:
BOBBYHO ZBRANĚ výkup - prodej - výměna zbraní za nové veškeré střelecké potřeby
Hluboce se nadechla, sáhla po knoflíku na dveřích, otočila jím a vešla. Nad dveřmi zacinkal zvonek. Muž stojící vzadu v obchodě se k ní otočil. Vůbec nevypadal na člověka, jaký by se v takovém obchodě se zbraněmi dal čekat. Nebyl to žádný urostlý chlap, žádný opálený pistolník, nic takového. Místo očekávaného hrdiny spatřila Leona tloušťka v keprových kalhotách a ve sportovní košili s krátkými rukávy, který se obrátil ke dveřím a ukázal v širokém úsměvu zuby.
Kam se jen Leona podívala, všude byly samé zbraně.
Na třech stěnách obchodu visely pušky a brokovnice. Ve vitrínách podél dvou zdí byly vystaveny ruční palebné zbraně. Další takové zbraně ležely ve střední vitríně oddělené po obou stranách mezerou.
"Dobré odpoledne, madam," řekl mužíček a postavil se za pult.
"Jmenuji se Bobby Newkes a toto je můj obchod. Mohl bych vám pomoci vybrat zbraň?"
To slovo jí otřáslo. Zbraň. Jistě, přišla si sem koupit zbraň. Jakmile o ní však obchodník tak otevřeně promluvil, jako by zdůraznil její smrtící účinky. Zbraň. Jsem v tomhle obchodě ze všech stran obklopena smrtonosnými nástroji, pomyslela si Leona.
"Ano, děkuji," řekla. a přistoupila k pultu.
"Jakou zbraň máte na mysli, madam?" zeptal se Newkes. Nevěděla, nakolik se má namáhat, aby se mu předvedla jako poslušná občanka, která ctí floridské zákony. Neměla by mu říct, že chce tu zbraň jen proto, aby se mohla cvičit ve střelbě do terče? Anebo aby si s ní vyrazila na lov? Doma nahlédla jen do loňské sbírky zákonů a nevěděla, že nová úprava umožňuje prakticky každému, aby u sebe tajně nosil zbraň. Proto se teď nervózně usmála a odpověděla:
"Vlastně ani nevím. Nikdy jsem žádnou zbraň neměla."
"A nechtěla byste snad pušku? Třeba jako je tahleta remingtonka na stěně? Nebo ta springfieldka?"
"Ne, totiž..."
"Nebo snad chcete brokovnici?"
"Ne. Spíš něco menšího."
"Ach tak. Ruční zbraň."
"Ano, ruční zbraň."
"Tak se podívejme tady do té vitríny," vyzval ji Newkes.
"Pistolí tu máme velký výběr. Samé výborné značky, jako je Colt, Llama, Luger, Savage, Steyer a Derringer..."
"To všechno jsou pistole?"
"Jistěže, madam, tak se totiž ty zbraně jmenují. Pak tu máme značky Bernadelli, Crosman, Smith and Wesson..."
"A co je tohle za pistoli?" zeptala se Leona.
"Myslím tuhletu." Ťukla prstem do vitríny.
"Ta v dolní řadě?" ptal se Newkes.
"Ne, ta hned nad ní. Trochu nalevo. Ano. Ta."

"To je pistole se zkrácenou hlavní, madam. Model Iver Johnson Trailsman Snub, jenomže mnoha ženám připadá trochu těžký, protože váží pětadvacet uncí. Je spousta lehčích pistolí, které by se vám mohly lépe hodit. Budete mít tu zbraň doma, madam? Na svou obranu? Nebo ji spíš chcete nosit u sebe?"
"Nechávala bych si ji doma," řekla Leona a odkašlala si.
"V dnešních dobách je to dost moudré," řekl Newkes.
"Tady mám třeba pěknou lehkou pistoli, Llamu, model Airlite. Je to samočinná pistole, váží pouze sedmnáct uncí a zásobník má na devět nábojů. Anebo víte co, když si chcete tu pistoli nechávat v zásuvce nočního stolku, tak snad není váha tak rozhodující, a být vámi, zvolil bych si třeba tenhle pěkný model značky Walther P-38. Váží sedmadvacet a půl unce a má zásobník na osm nábojů. Překrásná pistole! Myslím tuhletu."
"A co je to vlastně zásobník?" optala se Leona.
"Zásobník?" opakoval po ní Newkes a jen zamrkal.
"No víte, to je... dovolte, abych vám to předvedl."
Otevřel zezadu vitrínu, sáhl do ní a vyndal pistoli, o které právě mluvil.
"Vidíte, tak tohle je zásobník, je to takové kovové pouzdro zasunuté v rukojeti..."
Cosi stiskl anebo prostě něco udělal, takže z rukojeti vyklouzla jakási malá schránka.
"...a v něm jsou všechny ty náboje. Ale pozor, tak je to jenom u samočinných pistolí. Revolvery zásobníky nemají, náboje se vkládají do bubínku... vidíte třeba tamhletu zbraň ve vitríně?"
"Tuhle?"
"Ano, tak to je Smith and Wesson Terrier ráže dvaatřicet, mimochodem moc pěkná zbraň, třeba by vám i vyhovovala. Vidíte na ní ten bubínek?"
"Myslíte tohle?"
"Výborně, ukazujete přesně na něj. Tím způsobem se revolver nabíjí - náboje se do něj vkládají jeden po druhém. U samočinné pistole se jednoduše jen zastrčí zásobník do pažby a máte nabito. Revolvery i samočinné pistole, to už je prostě prašť jako uhoď. Měl jsem tu různé zákaznice, jedna dala přednost tomu a druhá zas onomu. Přijde čistě jen na

vkus."
"Mně se pořád nejvíc líbí tahleta," řekla Leona.
"To je Iver Johnson. Moc hezká zbraň, madam. Máme ji na skladě také v ráži dvaatřicet anebo můžete dostat ve stejné značce pušku ráže dvaadvacet."
"Já žádnou pušku nechci."
"Jistěže, madam, ale já nemluvím o pušce jako takové, mluvím o jejím kalibru, o pušce ráže dvaadvacet. Tenhle model, to je osmiranná pistole."
"A kolik ran má tento model?"
"To je model 1966 a má zásobník na pět nábojů."
"Ach tak," řekla Leona.
"Jestliže pomýšlíte na revolver, madam... mám totiž dojem, že byste měla zájem spíš o revolver..."
"Ale tohle je docela hezká pistole."
"Ano, madam, to je, a navíc kvalitní. Ale povím vám, který revolver bych si sám vybral - tenhleten ve střední vitríně, madam. Dovolte, zajdu za pult a hned vám ho předvedu."
Newkes přešel ke konci pultu u dveří, obešel ho a přistoupil zboku k prostřední vitríně. Vyndal z kapsy svazek klíčů, vybral ten pravý, odemkl vitrínu a poodsunul horní skleněnou desku.
"To je model Colt Cobra," řekl a vyndal ze skříně zbraň.
"Je to obdoba značky Detective Special v částečně hliníkovém provedení. Rozdíl je v tom, že special váží jednadvacet uncí a cobra jen patnáct, takže s ní může žena dobře manipulovat. Je šestiranný, ale máme ho tady i v ráži dvaadvacet. Kdybyste se někdy rozhodla, že si s ním vyjedete na lov, pak to je pro vás ideální zbraň, protože vám ji můžeme na objednávku dodat i s pěticoulovou hlavní."
"Vypadá opravdu velmi pěkně," řekla Leona.
"A také že pěkná je, madam. Chtěla byste si ji vzít do ruky?" .
"Směla bych?"
"Zajisté. Není nabitá, nemusíte mít strach."
"Opravdu?"
"Přesvědčte se sama, madam," řekl Newkes a otevřel bubínek.
"Je prázdný. Naprosto bezpečný."
Leona vzala. revolver do ruky.
Rukojeť z ořechového dřeva byla na dotek příjemně chladivá. Hlaveň se blyštěla ve stropním světle. Leona zamířila revolver na dveře obchodu. Prst držela na spoušti. Trochu spoušť zmáčkla. Ozvalo se slabé cvaknutí.
"Vezmu si ho," řekla.

Toots Kileyová seděla shrbená za volantem svého značně už ojetého zeleného chevroletu a viděla Leonu, jak vychází s balíčkem v ruce z obchodu se zbraněmi.
Než stačila Leona udělat tři kroky, otočila Toots klíčkem v zapalování.
Sledovaná osoba si většinou zvlášť nevšímá auta, které nastartovalo, ještě než nastoupila do vozu.
Když však nasedne a nastartuje, a najednou za ní startuje jiné auto a také se rozjede, pravděpodobně jí to neujde.
Toots se řídila Ottovou radou. Vyhlédni si svou podezřelou, nastartuj, vycouvej z místa na parkovišti a dělej, že prostě vyjíždíš. Ani nápad, že bys ji sledovala, vůbec tě přece nezajímá. Zařadíš se za ni až o pár vozů dál v jízdním pruhu.
Otto věděl o sledování všechno, co se jen vědět dalo. A také věděl všechno, co se jen vědět dalo o kokainu.
Až toho necháš, tak se vrať, řekl tehdy Toots. Takhle tě nemůžu
potřebovat.
A Toots toho nechala. Jenomže mezitím Ottu zabili.
Toots přejela na druhý konec parkoviště, otočila se a pomalu se vracela k místu, kde ještě před chvílí stála. Leoně Summervillové trvalo dlouho, než nastartovala. Toots ještě jednou parkoviště objela. Když je přejížděla potřetí, Leona se konečně s jaguárem rozjela. Toots se zařadila za ni.
Celou tu dobu uvažovala, proč vlastně si Leona koupila revolver.
8
To je ta kočka, co zabila krysu...
*****
Byly chvíle, kdy se Warren Chambers pozastavoval nad tím, jak je v Caluse ve všem zmatek.
Tak třeba tenhle archív.
Nemyslel archív kdovíjakých historických písemností, takový ještě ani neměl tu čest vidět, ale archív novin Calusa Herald Tribune, kde se té středy v devět večer pokoušeli s Toots shromáždit nějaké údaje o Brechtmannově rodině.
Když někdo vede novinový archív, jak se takový archív vést má, zakládá obvykle všechny materiály, které si získá na dané téma, do hlavního fasciklu, a jejich duplikáty do patřičných vedlejších složek.
Vezměte si například takového Warrena Chamberse.
V archívu Herald Tribune o něm vlastně žádný fascikl neměli, ani ty vedlejší složky. Ale kdyby podobný materiál existoval, nesl by pravděpodobně název CHAMBERS, WARREN a bylo by v něm všechno, co se kdy mohl chtít o Warrenovi kdo dovědět - kde se narodil, jak se jmenovali jeho rodiče, kde všude žil, jaká zaměstnání za ta léta vykonával, a tak dále až do zcela současné doby. Prostě kompletní fascikl na téma Warren Chambers. V tom hlavním fasciklu by bylo všechno, co o Warrenovi kdy vyšlo v novinách.
Z tohoto prvotního pramene by však proudily kopie do nejrůznějších

dalších složek. Kdyby se například někde objevil článek, jak Warren pracuje u policie St. Louis, vyskytla by se kopie ve složce s nápisem ST. LOUIS a další kopie ve složce nadepsané POLICIE. Hlavní fascikl připomínal úspěšný seriál v televizi. Šířil se pořád dál. Ale člověk se ani nemusel probírat všemi těmi vedlejšími složkami, aby pochopil, jak původní pořad vypadal. Prostě-by se jen vrátil k hitu zvanému CHAMBERS, WARREN.
Jenomže v tomhle nanicovatém archívu v nanicovatém městě Calusa na Floridě vůbec žádný fascikl o nikom z Brechtmannovy rodiny neměli.
Nic.

Ani ň.
Nic o BRECHTMANNOVI, JACOBOVI, který postavil první a jediný pivovar ve městě a zbudoval si nejluxusnější soukromé sídlo v Caluse.
Nic o BRECHTMANNOVÉ, CHARLOTTE, krásce, s kterou se Jake oženil a přivezl si ji do Calusy.
Nic o jejich synovi BRECHTMANNOVI, FRANZOVI, který si vzal Sophii.
Zrovna tak vůbec nic o BRECHTMANNOVÉ, SOPHII. Ani o BRECHTMANNOVÉ, ELISE.
Která podle Abbottových pére et fille je matkou Helen Abbottové a dnes jedinou dědičkou nesmírného Brechtmannova jmění. Nikde tam nebyl ani fascikl s nápisem ABBOTTOVÁ, HELEN.
Zato tam byl fascikl nadepsaný SINATRA, FRANK. A přitom Sinatra jakživ v Caluse na Floridě nebydlel. Warren zavrtěl hlavou: Toots také. Tenhle večer se pěkně protáhne. Do archívu je pustil jeden reportér, s kterým se Warren znal. Warrenovi poradil, že kdyby se jich někdo ptal, co tu pohledávají, stačí říct, že hledají podklady pro článek, který se chystá napsat Andy Marquez. Tak se ten reportér totiž jmenoval. A teď v devět večer, kdy oblohu za vysokými okny křižoval blesk za bleskem a vzdálené hřmění prozrazovalo, že v Sarasotě anebo ještě dál na severu prší, se Warren s Toots usilovně snažili přijít na kloub zdejšímu zakládacímu systému, protože zatraceně jistě věděli, že tu o jedné z nejprominentnějších caluských rodin nutně musí něco být.
"Co se podívat pod heslo ‚Pivovary`?" navrhla Toots.
"Fajn," souhlasil Warren a přešli společně k fasciklu s písmenem "P".
"Tak kampak vás dáma dneska zavedla?" zeptal se.
"K obchodu se zbraněmi," odpověděla Toots.
"Cože?"
"Ano." Koupila si bouchačku. Aspoň se tak musím dohadovat. Strávila půl až tři čtvrtě hodiny v obchodě, který se jmenuje Bobbyho zbraně a leží na Trail and West Cedar. Ven vyšla s nějakým balíčkem, zřejmě si v něm odnášela revolver."
"Proč by si k čertu kupovala bouchačku?"
"Třeba chce někoho odstřelit."
"Proboha, doufám, že ne," řekl Warren.
"Pod ‚Pivovary` není nic. Co je tohle do háje za noviny?"
"Zkuste to pod ‚Pivem`," radila mu Toots.
"Dobrá," souhlasil Warren.
"V kolik jste ji uložila?"
"Čekala jsem před domem, dokud nepřijel manžel. Aspoň předpokládám, že to byl manžel. Otevřel si klíčem."
"Čím přijel?"
"Hnědým mercedesem."
"Jo, tak to byl Frank Summerville," řekl Warren. Pod heslem PIVO se nenašlo nic.
"Ježíšikriste," zabědoval Warren.
"Zkuste ‚Alkoholické nápoje`," navrhla mu Toots.
"Tohle je horší než probírat Žluté stránky," poznamenal Warren.
Našli silné složky s nápisem ALKOHOLICKÉ NÁPOJE.
"To je ono!" řekl Warren a odnesl si složky k dlouhému stolu postavenému mezi okna a registratury. Nad stolem byla dvě zeleně stíněná světla. Venku zazářil blesk. Rozlehlo se zarachocení hromu, které jako by se tentokrát ozvalo z menší dálky. Místnost jim najednou připadala docela útulná. Sedli.si vedle sebe a začali listovat ve výstřižkách.
Výstřižky však vůbec nebyly chronologicky řazeny.
"To snad ani není možné," vzdychl si Warren.
"Je to k vzteku," rozčilovala se Toots.
Našli zprávu z desátého června roku 1935 o tom, jak byla v New Yorku založena společnost Anonymní alkoholici.
Nalezli článek z šestnáctého června 1985, jak byla v Sovětském svazu omezena výroba vodky, zvýšena věková hranice lidí, jimž se smí podávat alkohol, z osmnácti let na jednadvacet, a zakázán prodej tvrdého alkoholu ve všední dny do druhé odpoledne.
Našli očividně špatně založený článek o Johnu Belushim, který pátého března 1982 zemřel na předávkování.
Objevili zprávu ze sedmého října 1913 o úmrtí pivovarníka Adolpha Busche.
Ve složce byla i zpráva z pátého prosince 1933 o slavnostním zrušení osmnáctého dodatku k ústavě, který uzákonil prohibici. A rovněž článek z šestnáctého ledna 1920 oznamující oficiální zahájení prohibice.

A zprávička z třiadvacátého listopadu 1921 o takzvaném zákonu proti pivu, který zakazoval lékařům předepisovat pivo k lékařským účelům.
A potom...

"To snad není možné!" zvolal Warren.
Článek na titulní straně listu ze čtrnáctého září roku 1906. Jeho titulek-hlásal:
BRECHTMANNOVO PIVO
BRECHTMANN OTVÍRÁ PIVOVAR V CALUSE
Podtitulek zněl:
JACOB BRECHTMANN ZAHAJUJE PROVOZ NOVÉHO PODNIKU NA TAMIAMI TRAIL
Článek přinesl všechny podrobnosti o novém pivovaru na Jednačtyřicáté a zároveň vysvětloval, že podnik může jen stěží přispět k většímu pozvednutí zaměstnanosti v kraji, neboť vaření piva nevyžaduje příliš mnoho lidské práce a pivovar bude řízen newyorským vedením. Město Calusa je však hrdé, že se stalo místem, kde vyrostl první Brechtmannův pivovar mimo New York a zároveň i hrdé na to, že uvítá Brechtmannovu rodinu coby své nové sousedy. Dále líčil článek "lepé evropské půvaby Charlotty
Brechtmannové" a "přenádherné sídlo ve španělském slohu", které si Brechtmannovi postavili na Fatback Key. Diskrétně se zmiňoval i o tom, že paní Brechtmannová čeká v listopadu první dítě.
Pak už nebylo o Brechtmannových ve fasciklu ALKOHOLICKÉ NÁPOJE vůbec nic.
"Kde budeme hledat teď?" ptal se Warren.
"Zkuste ‚Narození`," navrhla Toots.
Našli osm složek nadepsaných Oznámení o narození. Všechny ty složky byly tak deset čísel tlusté.
"Panebože, ať je to tam aspoň chronologicky," přál si Warren. Naštěstí bylo.
Věděli, že narození Franze Brechtmanna se očekávalo v listopadu 1906, tolik jim alespoň prozradily složky s nápisem ALKOHOLICKÉ NÁPOJE. A opravdu tu byl, drobeček, v článku vystřiženém ze společenské rubriky Calusa Herald Tribune z devatenáctého listopadu 1906. Přesně řečeno Franz Ebergard Brechtmann, pojmenovaný, jak sdělovala zpráva, po Charlottině otci.
"A teď zkuste ‚Nekrology`," radila Toots.
Jen malý kousek od nich se hrozivě zablesklo a hned nato dunivě zahřmělo a rázem byla tma.
"Do háje zelenýho," řekl Warren. Čekali v temnotě.
Konečně se světla zas rozsvítila. Jenže hned nato znovu zhasla.
"Do háje zelenýho," řekl Warren znovu.
Jak tam tak stáli ve tmě, slyšeli déšť bušící do okenních tabulek. Znovu se oslnivě zablesklo. A zase zahřmělo.
"Já už Floridu nesnáším," řekla Toots. Čekali dál.
Asi za tři minuty se znovu rozsvítilo. Pořád ještě hustě pršelo. Zelená stínidla na světlech a jantarová zář dopadající na desku stolu působily dojmem, jako by byla místnost chráněná, bezpečná před tím běsnícím deštěm, hromobitím a blesky. ‚A těm dvěma se zdálo, že by snad měli šeptat.
Warren přistoupil k nejhořejším fasciklům pod písmenem "N" a prudce otevřel zásuvku.
V zásuvce byly jen samé nekrology. V zásuvce pod ní také.
A v třetí pod nimi rovněž.
"My tu snad strávíme celou noc," povzdechla si Toots.
"Ne, Franz Brechtmann umřel před pěti lety," řekl Warren.
"Jak to víte?"
"Z knihovny."
Zprávu o úmrtí Franze Eberharda Brechtmanna našli na titulní straně Herald Tribune z devatenáctého dubna 1983. Titulek článku byl vysazen stejně velkým písmem jako titulek hlavní zprávy o útoku na americké velvyslanectví v Bejrútu. Zalomení těch dvou článků, které stály hned vedle sebe, nebylo právě nejšťastnější
. Jak tak Toots s Warrenem stáli bok po boku, četli:
VELVYSLANECTVÍ USA BOMBARDOVÁNO PIVNÍ BARON UMÍRÁ
Takto napojeny za sebe vyvolávaly titulky dojem, jako by Franz Eberhard Brechtmann zahynul při útoku. A přitom zemřel v posteli, docela přirozenou smrtí.
Stejně matoucí byly i podtitulky, rovněž vysazené vedle sebe písmem stejného typu. Zněly:

Při sebevražedném útoku 40 mrtvých Caluskému pivovarníkovi bylo 77
"Senzačně dělané noviny," poznamenal Warren. Obrátili na stránku s nekrology, kde našli pokračování. Článek shrnoval Brechtmannův život. Dětství v Caluse, školní vzdělání v Choate a později na Harvardu, časté cesty do ciziny s krásnou manželkou Sophií a dcerou Elisou, jež byla inspirací pro Brechtmannovo nejprodávanější pivo Zlatá děvenka. Uprostřed sloupku byla dokonce přetištěna vinětа tohoto piva. Na všechny pivaře se z toho obrázku usmívalo světlovlasé, okaté, asi tříleté dítě. Nechybělo uznání, kolik péče a finanční podpory věnoval Brechtmann na obnovu caluského muzea umění a jak často velkoryse přispíval na nejrůznější dobročinné účely. Článek citoval Jacoba Brechtmanna, zakladatele společnosti, který v roce 1934, když jeho syn stanul v čele podniku, prohlásil: "Provedl jsem pivovar bezpečně lety prohibice, nyní se ho může coby generální ředitel ujmout můj syn."
Franz Brechtmann se ho skutečně ujal s plnou vervou.
Když jako osmadvacetiletý přebíral v roce 1934 podnik, firma přes všechno otcovo chvástání jen taktak že přežila prohibici. Od té doby až do roku 1981, kdy ve svých pětasedmdesáti letech předal vedení podniku do rukou své tehdy devětadvacetileté dcery, vybudoval Franz šest dalších pivovarů a zajistil společnosti vedoucí postavení mezi nejproslulejšími světovými výrobci piva. V článku se psalo, že to nebylo vůbec nic snadného. V roce 1941, kdy Amerika vstoupila do války proti Německu, zachvátila celý národ silně protiněmecká nálada a všechno, co jenom vzdáleně připomínalo Němce, bylo naprosto bojkotováno. Odbyt Brechtmannova piva prudce klesl a ještě dlouho po

válce byl velmi slabý. Teprve v roce 1954, kdy Brechtmann, inspirován svou tehdy dvouletou dcerkou, uvedl na trh novou značku, začaly příjmy společnosti prudce stoupat. A od té doby došlo jen k jediné události, jež ohrozila stabilitu společnosti. Stalo se to nedlouho po tom, kdy se vedení podniku ujala Elise. Interní problémy vedly tehdy k žalobám a protižalobám
"Konečně je to tady," zajásal Warren.
"Ale co?"
"Špína."
Jenomže nic víc už nenašli.
Odstavec končil zdánlivě dodatečným konstatováním, že vše se uspokojivě urovnalo mimosoudní cestou a společnost že stoupla v hierarchii pivovarníků k ještě slavnějším výšinám. Na závěr přišla informace, že zesnulý po sobě zanechává manželku Sophii a dceru Elisu a bude pochován ve vší tichosti.
"Krucipísek," řekl Warren.
"Kde budeme hledat teď?"
"A co?" ptala se Toots.
"Přece ty interní problémy a žaloby i protižaloby, co byly urovnané mimo soud."
"Trochu se nad tím zadumám." Warren se na ni díval, jak přemýšlí.
"Co takhle 'Právní spory'?" zeptala se Toots.
Matthew pohlédl na budík u postele. Za deset minut dvanáct. A zvoní telefon. Joanna! Dcerce ve Vermontu se něco stalo. A teď volá ředitelka školy...
"Haló?"
"Je tam Matthew?" Ženský hlas.
"Prosím?"
"Tady Irene."
"Kdo?"
"McCauleyová."
"Je mi líto, ale...?"
"Z motelu," dodala žena.
"Irene McCauleyová."
"Ach tak! Výborně. Poslyšte, promiňte, že jsem mluvil tak..."
"To vůbec nevadí. Asi jste už spal."
"Vlastně ano."
"Já taky. Ale pak jsem se najednou probudila a řekla jsem si, že se podívám, jestli jste v seznamu. A taky tam jste."
"Ano."
"Tak vás volám."
"Príma."
"Opravdu mě moc mrzí, že jsem vás probudila."
"Ale to vůbec nevadí, vážně."
"Jak se pořád máte?"
"Dobře. Senzačně. A vy?"
"Slušně."

Ticho. A potom Irene dodala: "Doufala jsem, že zavoláte."
"Chystal jsem se zavolat. Ale nahrnula se na mě spousta práce a..."
"To je v pořádku. Nepotrpím si na žádné obřadnosti."
"To vidím."
Další ticho. A pak se Irene zeptala: "Mám za vámi přijet?"
"Cože?" užasl Matthew.
"Chcete, abych přijela? Pozvala bych vás sem, ale je tady čurbes. Sám jste to viděl."
"To ano."
"Co znamená to ano? Že jste to viděl? Že je tu čurbes? Nebo že mám přijet?"
"Všechno to, co říkáte."
"Tak dobrá. Povězte mi, jak se k vám jede," řekla Irene.
Bylo chvíli před půlnocí a Frank ležel vedle své ženy Leony. Lámal si hlavu, co asi dělala v jeho pracovně. Neměl tam nic, co by mohlo zajímat ženu, která má právě milostný poměr. Žádný diář, z kterého by si mohla ověřit, kdy a kde bude mít manžel nějaké jednání. Žádné jen tak porůznu položené peníze, které by mohla štípnout a koupit si takové to krajkové prádlo vhodné leda pro děvku, jaké jí objevil v prádelníku. Nic jiného, co by se jí mohlo hodit. Tak proč tam chodila?
Poznal, že tam během dne byla. Ale proč?
Znal v té pracovně každý centimetr. Ta místnost byla jeho ulitou. Když se někdy vrátil z práce a zjistil, že dům je prázdný, namíchal si koktajl, posadil se do velké kožené lenošky v pracovně a obklopen svými milovanými knihami pomalu upíjel drink a naslouchal, jak za vysokými okny šelestí vějíře palem. Posluhovačka uklízela pracovnu každý čtvrtek. Má přijít zítra, světélkující ručičky na budíku u postele ještě ukazují za dvě minuty dvanáct, takže je pořád ještě dnešek, středa desátého února. Dneska tu žádná uklizečka nebyla. Ale někdo do té pracovny zašel, zatímco byl Frank v kanceláři. A protože v tomhle domě bydlí jenom dva lidé, a protože on tam nezašel, mohla to být jedině jeho drahá

ženuška Leona.
Rád by byl věděl proč.
Netušil ale, že byla dneska v pracovně dvakrát.
Poprvé, když se chtěla podívat do Sbírky zákonů a nařízení státu Florida.
A podruhé, když tam schovala colt cobra ráže dvaadvacet, který koupila u Bobbyho.
Hlídat ten Parrishův barák už byla pěkná otrava. A taky námaha.
V celým tom domě nebyla jediná pohodlná židle. Aspoň jediná židle, na kterou by se člověk mohl posadit a vidět přitom oknem ven. Dole sice stálo velké pohodlné křeslo, ale do toho člověk zapadl a viděl starou belu a taky bylo moc těžké, než aby se s ním tahal sem nahoru do prvního patra.
Policista Charles Macklin se už chystal, že řekne Warrenu Chambersovi, ať se jde s takovým melouchem vycpat.
Bylo teď něco po půlnoci, noc vypadala v tom dešti ještě tmavší a chladnější, než ve skutečnosti byla, déšť bubnoval do střechy, déšť bičoval okna, déšť se valil přes asfaltovou silnici u vchodu do domu a déšť se řinul na pláž pod terasou.
Charlie věděl, že v takovém dešti se darebáci drží doma. Byl to osvědčený poznatek z policejní práce.
Nikdo nepracuje rád v dešti, ani zloději ne.
Stačí dát průměrnému zloději na vybranou, jestli chce pracovat za dobrého počasí, nebo když prší, a vybere si s pravděpodobností devíti ku jedné pěkné počasí. To už přece dá rozum. Kdo má taky k čertu chuť promoknout, ať už je zloděj nebo ne? Vyjdeš z domu s televizorem, cos zrovna šlohl, a než vlezeš do auta, jsi celý mokrý. A televizor taky. Z obou vás crčí voda. Vylezeš s pitím z krámu, který jsi zrovna vyloupil, a než se vůbec dostaneš k autu, uklouzneš na mokrým chodníku a zlomíš si nohu. Skočíš v parku po holce, co chceš znásilnit, ale začne ti pršet na ptáka, koule máš celý zmáčený a vůbec to za tu námahu nestojí. Být zloděj, tak se ti prostě nevyplatí honit se v dešti.
Tak proč tu vůbec trčím za tak deštivý noci?
V takovým dešti se do toho domu nikdo nezkusí vloupat, ať už je tu schovaný, co chce.
Jenomže Charlie nevěděl, že v té chvíli už někdo uvnitř je.

"Byla jsem moc zklamaná, že jste mi nezavolal," řekla Irene. Seděla stočená do klubíčka na jednom křesle v Matthewově obývacím pokoji, nohy skrčené pod sebou. Na sobě měla krátkou černou sukni a červenou blůzu s kulatým hlubokým výstřihem. Černé sandály s vysokými podpatky a zapínáním přes kotník. Lesklé hnědé vlasy, hladce sčesané a rovné, jí splývaly až na záda a nad čelem jí divoce poskakovala ofina. Modré oči si ho zkoumavě prohlížely.
"Moc mě to mrzí," omlouval se Matthew.
"Vím, měl jsem zavolat. Ale... dělám teď na jednom případu vraždy a začalo se to pěkně..."
"Proboha, vraždy?" zeptala se. A usmála se.
Pokojně upíjela ze své sklenice. Gin a bitter. Dost bitteru, aby to dostalo pěkně oranžovou barvu, požádala ho. A taky led, prosím. V životě nepotkal nikoho, kdo by pil gin s bitterem.
Po zásuvných skleněných dveřích se řinul déšť.
Matthew rozsvítil před chvíli světla u bazénu a těmi dveřmi viděl, jak déšť proráží hladinou a zanechává na modrém povrchu tečky. Palmy se zmítaly ve větru a chřestily vějířovitými listy jako tanečníci maracasami.
"Jste snad policajt?" zeptala se ho.
"Ne," odpověděl.
"Advokát. Zastupuji člověka, který byl obviněn z vraždy."
"A vás takové případy baví?" zeptala se.
"Tenhle ano," odpověděl.
"Proč zrovna tenhle?" chtěla vědět.
"Protože je tak obtížný," vysvětloval jí.
"A nedá mi chvíli pokoj."
"Čím je tak obtížný?"
"Víte... například tím, jak si všichni ti lidé protiřečí. Dá se jen těžko odhadnout, kdo mluví pravdu."
"O čem?" zeptala se.
"O všem," odpověděl.
"Ano, je to tvá babička, ne, není. Ano, existují důkazy, ale ještě je nemáme v ruce. Ano, existují fotografie, ale jsou někde u toho mrtvého. A tak podobně."
Irene zamrkala.
"Fotografie?" zeptala se.
"Fotografie malého dítěte."
"Nepovídejte, malého dítěte?" řekla Irene.
"Jsou ty fotografie v Parrishově domě? Opravdu je schoval...?"
"Kdo?"
"Jonathan Parrish. Ten, co byl zavražděn."
"Tak o tenhle případ jde."
"Ano, o ten."
"Četla jsem o něm. Stalo se to v tom domě blízko kostela."
"Ten kostel s tím má vlastně také co společného. Kostel svatého Benedikta. Tamní kněz mi pravděpodobně lhal."
"O čem vám lhal?"
"O tom muži v černém."

"Páni drazí," zvolala Irene.
"Ztracené fotografie nemluvněte, kněz, který lže, muž v černém a kdovíco ještě. To je úplně jako v románu Agathy Christie."
"Bůh chraň," zděsil se Matthew a ušklíbl se.
"Mám nápad," řekla Irene a postavila skleničku.
"Jaký?" zeptal se Matthew.
"Proč bychom nezhasli všechna světla až na ta u bazénu..."
"Dobrá," souhlasil Matthew.
"...a pak se můžeme milovat." Udiveně na ni pohlédl.
"Nemám žádný opar ani AIDS," řekla.
"Já taky ne," řekl Matthew.
"A nespala jsem s nikým, od koho by něco podobného hrozilo."
"Já taky ne."
"Aspoň pokud vím," dodala Irene.
"Čímž chci říct, že mi najednou může zavolat děvka, s kterou spal před deseti lety v San Francisku můj nebožtík, a povědět mi, že kdysi žila s jedním homosexuálem, který se zamotal s bisexuální dívkou, která kdysi žila s nějakou lesbičkou, co zrovna umřela na AIDS..."
"Já vím," řekl Matthew.
"Jako v té říkance 'A to je ten dům, co postavil Jack', že?"
"Ano," připustila.
Chvíli oba mlčeli. Slyšet byl jenom déšť.
"Tak co budeme dělat?" zeptala se Irene.
"To, co jsme dělali v sedmnácti."

"A nezkazí ti to ten déšť?"
"Když mi bylo sedmnáct, nikdy mi to nezkazil."
"Tak pojď ke mně," řekla Irene.
*****
Po okenních tabulkách crčel déšť a v archívu Calusa Herald Tribune svítilo zeleně stíněné světlo, když Warren a Toots konečně našli ve fasciklu nadepsaném PRÁVNÍ SPORY první zmínku o případu. Ta už je dovedla k titulní straně listu z desátého listopadu 1982. Hlavy u sebe, jako děti, které si spolu prohlížejí comics, četli článek.
Elise Brechtmannová, generální ředitelka společnosti, dala právě s platností od července loňského roku výpověď Anthonymu Holdenovi, nákupčímu zemědělských plodin pro caluskou pobočku Brechtmannovy pivovarnické společnosti. Reportér zavolal do pivovaru a zeptal se přímo Elisy, proč vyhodila člověka, který u nich pracoval dvaadvacet let.
"Připravil nás o hotové jmění," odpověděla.
"Anthony Holden je podvodník."
Warren pozvedl obočí. Toots také.
Neboť Elise Brechtmannová se dopustila neopatrného obvinění, právě když se měla mít co nejvíc na pozoru - ve státu Florida se tehdy nactiutrhání pokládalo za těžký zločin a trestalo odnětím svobody až do patnácti let.
Naneštěstí ji noviny přesně ocitovaly.
A tři dny nato přinesly stejnou citaci i The New York Times. Elise nemohla vědět, že jisté oddělení caluské policie zabývající se podvody a zneužíváním postavení rozhodne po pečlivém přešetření, že neexistuje sebemenší důkaz zločinného úmyslu. Jinými slovy, že Anthony Holden možná ani podvodník nebyl. A podle Holdenova názoru (a pravděpodobně i názoru jeho advokáta) právě to mohlo být pádným a dostatečným důvodem, aby Holden zažaloval Elisu pro urážku na cti.
"Začíná se nám to pěkně vyvíjet," řekl Warren.
A právě když se jim to začínalo pěkně vyvíjet, zazvonil telefon. Matthew zvedl sluchátko. Budík u postele ukazoval čtvrt na dvě.
"Haló?" řekl Matthew.
"Matthewe, tady Warren."
"Ahoj, Warrene."
Irene se vedle něj převalila a sáhla po krabičce cigaret. Ve tmě zazářila zápalka.
"Vím, že je pozdě," omlouval se Warren.
"Ne, to nevadí."
"Ale myslel jsem si, že byste se chtěl hned zítra ráno do tohohle pustit."
"Co jste tam objevil, Warrene?"
"Nevím, co s tím má všechno společného Brechtmannovic rodina, ale říkal jste mi dneska, že Parrish měl možná u sebe fotografie Elisy a jejího dítěte..."
"Podle toho, co tvrdí Abbott..."
"Ano, ale já..."
"...který ale dost možná lže."
"To si uvědomuju."
Irene vyfoukla pramínek kouře.

Matthew jí položil volnou ruku na nahé stehno.
"Jenže Brechtmannovi měli v roce 1982 spoustu malérů a přivolili, aby se všechno urovnalo mimosoudní cestou, tak je mi teď divné, proč nestrčejí Abbottovi těch pár dolarů a nepošlou ho do háje."
"Abbott chce milión."
"V roce 1982 je to mělo přijít na sedmapadesát miliónů," řekl Warren.
"Povězte mi o tom," požádal ho Matthew. Ruku měl ještě pořád na Irenině stehně. Irene se jemně pohnula a pootočila, aby k ní lépe mohl.
Warren mu vypověděl, jak Elise Brechtmannová vyhodila v listopadu 1982 Anthonyho Holdena.
"Tvrdila, že okrádá jejich společnost. Cituju přesně: 'Připravil nás o hotové jmění. Anthony Holden je podvodník'."
"Jú!" řekl Matthew.
"Jú," vzdychla Irene, ale jen proto, že jí jeho ruka sáhla výš na stehno.
"Dobrá. A za týden podává Holden žalobu. Mimochodem, víte, kde jsme to všechno našli?"
"Kde?"

"Ve fasciklu nadepsaném URÁŽKA NA CTI, věřil byste tomu? Holden každopádně žádal jako náhradu za utrpěnou škodu sedm miliónů dolarů. U Brechtmannů prý bral dva tisíce dolarů ročně a navíc měl přednostní práva na nákup akcií.
Tvrdil, že když ho Elise Brechtmannová označila za podvodníka, zničila mu do budoucna možnost výdělku."
"A v tom měl asi pravdu," řekl Matthew.
"Žádal také padesát miliónů jako odškodné."
"To mě nepřekvapuje," řekl Matthew.
"Odškodné je jistou osobní pokutou, která má odradit obviněného, aby se stejné věci nedopouštěl znovu a znovu. A aby mělo smysl, musí být stanoveno podle majetku obviněného."
"Jasně. Holden tvrdil, že ho Elise jako pivovarnického odborníka prakticky zabila."
"Tak že to řekl?"
"Ano, v jednom novinovém interview. Chcete přesnou citaci?"
"Prosím."
"Calusa Herald Tribune, osmnáctého listopadu 1982: 'Elise Brechtmannová mě zabila. Jakmile jednou označíte v tomto podnikání anebo v kterémkoli jiném někoho za podvodníka, je mrtvý.
"A na tom také postavil žalobu."
"Přesně tak."
"Která, jak říkáte, byla vyrovnána mimo soud."
"Ano."
"Na kolik to přišlo?"
"Nevím. Kde myslíte, že by se mělo hledat dál?"
"Cože?"
"Mají tu hrozně divný zakládací systém."
"Kde vlastně jste?"
"V archívu Herald Tribune. Hledali jsme ve 'Vyrovnání', ale našli jsme tam jen spoustu článků o caluských Indiánech a prvních španělských cestovatelích. Dívali jsme se do 'Nároků' a'Arbitráží', do 'Likvidací' a dokonce i 'Odškodných'. Pod heslem 'Odškodné' měli jen jeden výstřižek. Recenzi na desku Rolling Stones."
"Proč toho už nenecháte, Warrene? Kdybyste mi tak spíš sehnal adresu na Holdena."
"Nevím ani, jestli je ten chlap ještě v Caluse. Už je to všechno moc dávno."
"Ale zkuste to, ano? A jestli něco najdete, můžete mi zavolat zítra ráno do kanceláře."
"Jasně."
"Dobrou noc, Warrene," řekl Matthew, položil sluchátko do vidlice a obrátil se k Irene.
"To máš vždycky tolik práce?" zeptala se a zamáčkla cigaretu.
Leona ležela ve tmě, poslouchala, jak Frank vedle ní tiše pochrupuje, a uvažovala, jestli toho černocha, co ji sledoval, nakonec nenajal Matthew. Dneska po něm nebylo ani potuchy. Podivuhodná shoda okolností! Stačí promluvit v pondělí nad několika skleničkami s dobrým kamarádem Matthewem, a mužský, co tě sleduje, zmizí jako pára.
Ani nečekala, že jejich rozmluva přinese takový výsledek. Matthewa požádala o schůzku jen proto, že chtěla, aby trochu uklidnil Franka, jestli to vůbec bude zapotřebí. Tvá žena že má milence? To je hotový nesmysl, Franku. Vím z nejzaručenějšího pramene, že je to absurdní nápad.
Leona si teď nemůže dovolit, aby ji Frank podezíral. Teď určitě ne.
Nemůže si dovolit žádnou scénu.
Nemůže riskovat jakoukoli diskusi, hádku anebo jakýkoli jeho pokus zabránit jí v tom, o čem teď Leona ví, že to musí udělat. Revolver má ukrytý na místě, kde by mu ve snu nenapadlo něco takového hledat.
V jeho vlastním doupěti. V jeho pracovně. Odsuň na polici výtisk Corbina O smlouvách a najdeš za ním colt cobra ráže 22. Kdyby tu zbraň našel, řekne mu, jak si myslela, že by se měli postarat o svou bezpečnost. V okolí je teď tolik loupežných přepadení, přes Floridu se pašuje z Východního pobřeží spousta drog, v posledních letech se toho moc změnilo, nic už není tak, jak bývalo. Podívej, Franku, tamhle jsou náboje hned za Blackovým právnickým slovníkem.
Frank by se jí jistě zeptal, proč koupila ten revolver a náboje, k čemu tolik nábojů, a ona by - ale nač takové hloupé myšlenky.
Frank ten revolver jakživ nenajde.

Na těch svazcích leží centimetrová vrstva prachu, nepodíval se do nich od druhého roku na právnické fakultě.
Nikdy ten revolver neobjeví. A až bude skutek vykonán Kdyby to bylo, až to bude, dobře by bylo odbýt si to.
Na podzim roku 1968 hrála při představení v Hunterově koleji Lady Makbethovou a Makbetha hezký mladý student anglické literatury, který se jmenoval Salvatore Agnotti. Bylo jí tehdy dvacet a jemu jednadvacet. Pořád se ještě pamatuje...
Ach, jak byli tenkrát nevinní.
"Což byla zpita naděj, kterou ses přioděl?"
A oba se vždycky rozesmáli. Dlouho se nemohli přes ten první verš dostat. Což byla zpita naděj, kterou ses přioděl?
Leona to zkoušela na různé způsoby snad desetkrát. Což byla zpita naděj? Což byla zpita naděj? Což byla zpita naděj?
Ale jen promluvila, mohl se Sal smíchy popukat. A ona se rozesmála vzápětí také. Oba se tam bezmocně chichotali.
Tlustá profesorka Lydia Endicottová, která jim přednášela 'rétoriku a dramatické umění', je trpělivě pozorovala.
"Tak už toho nechte, děti, ať to dokážeme, co říkáte?"
A nakonec to opravdu dokázali, a jakou radost měli z té nádherné řeči, a co jedu a zloby bylo v těch verších!
"Což byla zpita naděj, kterou ses přioděl? A prospala se z toho? A zelená a sinalá teď kouká, jak vyváděla?"
Sal sebou vždycky trhl, když měla přednést další verš, a Leona už na to trhnutí čekala jako na nevypsanou narážku.
"Tak si ode dneška i tu tvou lásku cením."
V té scéně bylo později ještě jedno místo, na kterém ztroskotávali.
"Kojila jsem..."
Sal se mlátil smíchy, Leona se mlátila smíchy a i paní profesorka Endicottová se rozesmála. Smáli se všichni tři v tom prázdném sále pět, deset a někdy i patnáct minut. Jen řekla Leona "kojila jsem", váleli se oba po podlaze a paní profesorka Endicottová spadla ze židle.
Ale později...
Při představení...
Když přednášela tuto řeč, díval se na ni Sal téměř s bázní, jako by se skutečně děsil té hrozivé ženy, v jakou se mu náhle spolužačka proměnila.
"Kojila jsem, znám něhu k roběti, jež cítím sát. Leč co se na mne usmívalo, byla bych z dásniček mu vyškubla svůj prs a lebku rozbila, kdybych se byla zařekla tak jak ty."
Prokristapána. A ona si o dvacet let později přísahala, že udělá to, co udělat musí.
"Jen chlapce roď!" řekl jí tehdy její Makbeth.
"Kovu tvé bytosti je škoda na plod jiný než mužský."
Sal Agnotti. Sal s tím svým milým obličejem, jak se jen snažil tvářit královsky a přísně za falešným vousem, modrooký Sal, tak mladý a tak nevinný.
Musí to udělat brzy - ledaže se zítra večer situace dramaticky změní.
Musí brzy... spáchat vraždu.
Jestli ovšem k tomu sebere sílu, vůli a odvahu.
Tak sakra, seber odvahu! volal na ni Sal, když poprvé řekla ten verš při zkoušce. Čekal tam na ni ve křoví.
Pravděpodobně to tak promysleli s tlustou profesorkou Endicottovou, která se třásla smíchy na židli, zatímco Leona se bezmocně smála a smála. Pak už nikdy nedokázala ten verš říct, aby se přitom nerozchechtala. Ovšem až do chvíle, kdy najednou jako by dostal svůj smysl. Verš dostal smysl, slova dostala smysl, význam dostal svůj smysl, Shakespeare dostal svůj smysl a ona dodala vyděšenému králi odvahu, kterou tak potřeboval: "Jen napni odvahu, co stačí šroub, a uspějem."
Ani ona si teď nemůže dovolit prohrát.
Bude tam sedět s revolverem ráže dvaadvacet v ruce, nikdo jí nepošeptá do ucha slova povzbuzení, nikdo jí nedodá odvahy, jen malá Leona se zbraní namířenou na jeho hlavu anebo srdce, malá Leona, která snad najde odvahu stisknout spoušť.
Zamyslela se, kdy tu odvahu napnout. Kdybych jen věděla, nač ten šroub stačí!
Bože, stůj při mně, pomyslela si, vždyť já chci spáchat vraždu.

Charlie cosi zezdola zaslechl. Ihned se odvrátil od okna. Poslouchal.
Slyšel tam dole někoho chodit ve tmě.
Vstal ze židle, vyndal z pouzdra svou osmatřicítku a přešel po špičkách ke schodům. Pod váhou jeho těla zavrzalo prkno. Honem se zastavil a znovu poslouchal. Dole žádná změna. Někdo se tam pořád ještě pohyboval.
Charlie sestupoval ze schodů.
Nikde v domě nebylo rozsvíceno, kdosi tam určitě chodí s baterkou. Možná že s takovou tou tužkovou, svítila jen nepatrně. Teď už byl v polovině schodů.
Napjatý, jako vždycky býval, když se mělo něco stát. V prsou měl stísněný pocit. Krev mu prudce kolovala. Pistole se mu trošičku třásla v pravé ruce. Zadržoval dech, anebo aspoň skoro. Už to má dolů do přízemí jenom pět kroků. Teď čtyři. Tři. Dva. Jeden.
Pomalu obešel okraj zdi postavené kolem zábradlí, vstoupil přímo do obývacího pokoje, kuchyň nechával napravo, a přelétl očima i rukou, ve které držel zbraň, místnost. Oči pátraly, pistole pátrala, přejížděla po knihovně, rákosových křeslech a sedačce a zastavila se na černě oděné postavě skloněné nad psacím stolem u zadní zdi, na tužkové baterce položené na desce stolu a rukách v černých rukavicích, prohledávajících nějaké papíry, a vtom Ten člověk náhle něco vycítil.
Prudce se otočil.

Pohlédl přímo na Charlieho. A pak sáhl po něčem na stole.
"Stát!" zařval Charlie.
Ale pozdě.
Ta věc až příliš rychle sjela z psacího stolu, pevně uchopena do ruky v černé rukavici, do pravé ruky, hlaveň se na chvíli zaleskla, jak ji ozářil pramínek světla z baterky opřené o nějakou knihu, a vtom vyšlehl z ústí záblesk, z pistole vyšla ohlušivá rána, Charlie ucítil prudkou bolest v rameni, a potom další záblesk z ústí, ale tentokrát už ho to bolelo jen tupě, jako by mu někdo zarazil do čela hřebík, a pak už necítil vůbec nic.
9
To je ta krysa, co sežrala slad...
*****
Irene McCauleyová právě vyšla ze sprchy, když onoho časného čtvrtečního rána zazvonil telefon. Matthew stál za ní a utíral jí záda. Jejich oči se setkaly v zrcadle. Políbil ji na krk, hodil ručník na kraj vany a šel do ložnice zvednout sluchátko.
Volal Morrie Bloom.
"Matthewe," řekl, "mám tu nějaké policajty a dovídám se od nich, že pracovali pro Warena Chamberse na tom Parrishově případu. Musím předpokládat, žes ho pověřil, aby je najal..."
"Jistě, Morrie, aby hlídaly v Parrishově domě."
"V Parrishově domě došlo k zločinu, Matthewe."
"Ano, ale to už je pár dní. Ten dům patří mému klientovi."
"A od koho to víš?"
"Od hypotéční banky. První federální tady v Caluse. Majitelem toho domu je Ralph Parrish, Morrie. Koupil ho sice pro bratra, ale nechal si ho v majetku. Takže jsme v tom domě byli se souhlasem majitele."
"Ty a půl policajtů z celé Calusy."
"Čtyři policajti, Morrie."
"A jeden z nich je teď mrtvý," řekl Bloom.
"Cože?"
"Slyšels mě dobře. Charlie Macklin. Zastřelen někdy dneska v noci smith a wessonem ráže osmatřicet. Mrtvola byla objevena v šest ráno, když Charlieho přišel vystřídat Nick Alston."
Matthew mlčel.
"Jsi tam vůbec?" zeptal se ho Morrie.
"Jsem."
"A napadá tě něco?"
"Ano." Měli byste ten dům prohledat od sklepa po půdu a podívat se po..."
"To už jsme udělali, Matthewe. Po té první vraždě."
"A našli jste fotky miminka?"
"Co jestli jsme našli?"
"Fotky miminka. Fotky miminka u matčina prsu."

"Po žádných fotkách miminek jsme se nedívali, Matthewe."
"Tak se po nich teď podívejte."
"Fotky miminka nevypálily dvě rány do Macklina."
"Ne, ale možná že to udělal někdo, kdo ty fotky hledal."
"Víš snad něco, co nevím já, Matthewe?"
"Zkuste Zámek na pláži Calais, chata číslo... moment, Morrie." Matthew přikryl rukou mluvítko. Irene teď stála u umyvadla v koupelně, oblečená jen do bikinek, a prohlížela si Matthewovy zubní kartáčky.
"Je pořád ještě ta parta na jedenáctce?" zeptal se jí.
"Hurley a jeho známí?"
"Ano."
"Včera tam ještě byli. Mohla bych si půjčit jeden ten kartáček?"
"Samozřejmě," odpověděl jí a odkryl mluvítko.
"Všimli jsme si dvou chlapů, kteří pozorovali Parrishův dům," řekl Bloomovi.
"Jmenují se Arthur Hurley a Billy Walker. Měli byste si je proklepnout. Najdete je v chatě číslo jedenáct v Zámku na pláži Calais na Jednačtyřicáté. Hurley má bohatý trestní rejstřík."
"Díky," řekl Morrie.
"Proč mi to všechno povídáš, Matthewe?"
"Protože jestli jeden z těch dvou zabil Jonathana Parrishe, může se můj klient vrátit do Indiany."
"Jenomže my teď zrovna zjišťujeme, kdo zabil Charlieho Macklina."
"Může to být ten samý."
y,Možná. A říkáš, že se máme podívat po fotkách miminka?"
"Ano, po fotkách miminka."
"Někoho tam pošlu."
"Dej mi vědět, co jste našli."
"Jo," přisvědčil Bloom a zavěsil. ` Irene se skláněla nad umyvadlem a čistila si zuby. Matthew k ní přistoupil, objal ji kolem pasu a přitiskl si ji k sobě. Pohlédli na sebe do zrcadla.

"Jsme si podobní," řekla Irene.
"Vůbec si nejsme podobní."
"Ale jsme."
"Co kdybychom si ještě vlezli do postele?" navrhl Matthew.
"Proč ne?" souhlasila Irene.
Leželi opět v posteli, když zazvonil telefon. Irena významně pohlédla na Matthewa.
"Ty máš opravdu plno práce pořád, vid?" poznamenala. Matthew zvedl sluchátko.
"Haló?" řekl.
"Matthew, tady je Warren. Sehnal jsem adresu Anthonyho Holdena. Má přístaviště blízko jižního břehu na Whisper, jmenuje se to tam U kapitána Hooka, ale neptej se mě proč. Co byste ještě potřeboval?"
"Poptejte se mi v nemocnici Lenox Hill v New Yorku. Zajímá mě všechno, co souvisí s narozením Helen Abbottové v srpnu 1969."
"Hláskujte mi to, prosím vás."
"Dvě B a dvě T. Rodiče Charles a Elise Abbottovi. Když se to dítě narodilo, pracovala tam sestra jménem Lucy Strongová. Moc by mi pomohlo, kdybyste ji vypátral."
"A kde ji mám vypátrat?"
"Nejspíš v New Yorku."
"Ale, Matthewe, vždyť už je to devatenáct let."
"Já vím. Ale zkuste to."
"A co když ji najdu?"
"Tak za ní možná poletíte."
"Lahůdka. New York v únoru! Ještě něco?"
"Ano." Prosím vás, teď mě tak deset minut nevolejte," řekl Matthew a zavěsil.
"Vejtaho jeden!" poznamenala Irene.
Deset minut po osmé toho rána se hladce otevřela vrata garáže u domu na Peony Drive a Frank Summerville vycouval s hnědým mercedesem na příjezdovou cestu. Toots Kileyová, která seděla v zaparkovaném voze šikmo naproti v ulici, ho viděla, jak sahá nahoru po cloně proti slunci. Vrata zřejmě fungovala na dálkové ovládání, zase se hladce zavřela. Toots nastartovala a vyjela nahoru ulicí. Za pět minut projela kolem celé řady domů a zpátky a zaparkovala tu znovu, tentokrát na jiném místě, pod nezastavěným pozemkem, asi o pět domů dál od Summervillových.
Přesně v půl deváté se na konci příjezdové cesty objevil zelený jaguár Leony Summervillové. Leona se rozhlédla doleva i doprava, zabočila napravo na Peony a pak hned doleva na Hibiscus Way. Toots za ní nejela.
Namísto toho vystoupila z vozu a vykročila k Summervillově domu. Měla na sobě elegantní hnědý společenský kostým a bílou blůzu. Polobotky s nízkými podpatky. Šedohnědé punčochové kalhoty. Vypadala úplně jako agentka s nemovitostmi.
Na příjezdové cestě k Summervilově domu nestálo žádné auto. Toots přistoupila rovnou k hlavnímu vchodu a zazvonila. Zvonila znovu a znovu.
A přitom si prohlížela zámek. Nikdo neotvíral.
A asi sotva někdo otevře.
Summervillovi měli jen jednoduchý patentní zámek. Toots už držela v pravé ruce úvěrovou kartu. Ve dvou minutách si jí otevřela. Stála teď zády k ulici. Znovu zazvonila, a potom, jako by volala na někoho uvnitř, řekla: "Tady Martha Hollowayová!", otočila knoflíkem a vešla dovnitř.
Zamkla si dveře zevnitř.
Chvíli za nimi zůstala stát a poslouchala. Všude úplné ticho.
Tak tomuhle se říká neoprávněný vstup do cizího obydlí, pomyslela si. Paragraf 810.08. Kdokoli, kdo bez pověření, povolení či pozvání svévolně pronikne na cizí pozemek nebo do cizího obydlí či jiné budovy a zařízení, se dopouští trestného činu, přestupku, který může být potrestán odnětím svobody nepřesahujícím dobu šedesáti dnů.
Rozhodně nestojím o to, aby mě tu někdo přistihl, pomyslela si. A rovnou se dala do práce.
V domě byly tři telefony.
Každý z nich podložila malým mikrofonkem.
Jeden dala pod kuchyňskou skříňku u zdi, na které byl připevněn telefon. Druhý za noční stolek k telefonu u postele. Třetí pod desku psacího stolu blízko telefonu v pracovně. Štěnice, které tak nastražila, neměly nic společného s telefony. Nebylo to opravdové odposlouchávací zařízení, které by zaznamenávalo hovory na obou koncích drátu, Toots si rozhodně nechtěla zkomplikovat práci tím, že by musela vyndávat z telefonů mikrofonní vložky a vmontovávat tam svoje. Její štěnice byly prostě jen malá čidla, napojená na nahrávací přístroj. Kdyby Leona někomu zavolala, zachytí snímače jen to, co říká ona. Stejně by zachytily i každý rozhovor v místnosti. Baterie napájející mikrofony mají však malou životnost a musí se každých čtyřiadvacet hodin vyměňovat. Takže Toots to musí riskovat a vniknout zítra do domu znovu. Stejně by to ovšem musela udělat. Aby si poslechla pásek a zvážila, jestli jí stojí za to natáčet tu rozhovory ještě dalších čtyřiadvacet hodin. Jestli najde na záznamu něco užitečného, sbalí si prostě nádobíčko, a honem odsud.
Za pět minut devět, když ukrývala rekordér na vrchní polici šatny za ložnicí, zaslechla na příjezdové cestě auto.
Krev jí prudce stoupla do hlavy. Summerville se vrátil! Anebo Leona Summervillová.
Jeden z nich si něco zapomněl!
Přístaviště u kapitána Hooka měla vpředu velké návěští, na, kterém byl zobrazen pirát s černou páskou místo pravého oka a s železným hákem namísto pravé ruky. Matthewova babička někdy dětem vyprávěla, že když byla ještě malá a

vyrůstala v Chicagu, chodila každou sobotu do kina na některý němý seriál a jeden z nich že se jmenoval Železný pařát. Pianista zahrál před každým pokračováním malou předehru a děti za jeho doprovodu zpívaly: "Tralala, tralala, strašlivý pařát, tralala, tralala, strašlivý pařát. Tralala, tralala, strašlivý pařát." Matthew si dodnes pamatoval, jak se mu babička svěřovala: "Víš, já se tolik bála, Matthewe." Matthewova mladší sestra Gloria tvrdila, že člověk s železným pařátem místo ruky je něco hnusného. Zato Matthewovi se ta představa docela zamlouvala, na takovém železném pařátu by se přece daly i opékat kaštany. Gloria, která byla tehdy v dost nesnesitelném věku, obvinila Matthewa, že je taky hnusný. Vývěsní štít přístaviště byl vidět, už když se sjíždělo z mostu od pevniny. Mohutný pirát s železným hákem. Nad jeho trojhranným kloboukem stál nápis: Přístaviště U kapitána Hooka. Sjeli jste z mostu, kolem elegantního nákupního střediska zbudovaného jako vesnička na mysu Cod z doby, kdy tu přistáli Otcové poutníci - opravdu kuriózní nápad, kdoví, kdo na tohle přišel - a pak jste zahnuli zpátky na nedlážděnou ulici vedoucí kolem nákupního střediska souběžně s mostem a kolem zadní strany vývěsního štítu. A to už jste zastavili rovnou u přístaviště.

Lodě tu byly složené v kůlně s plechovou střechou. Některé kotvily na vodě. Většinou to byly motorové čluny. Šipka ukazovala ke kanceláři přístaviště. Vratké přístavní můstky s benzínovými čerpadly. Zchátralá budova s menší cedulí, obdobou vývěsního štítu označujícího cestu k přístavišti. Nad hlavní kanceláří visela šedá obloha s příslibem dalších dešťů. Hladina vody byla zčeřená. Matthew otevřel dřevěné dveře a vstoupil do zakrámované místnosti.
Na překližkové desce po jeho pravici visely klíče od lodí. Ke každému byl připevněn malý plováček z umělé hmoty. Plováčky se daly otvírat a majitelé si uvnitř nechávali technické průkazy lodí. Na cívkách byly navinuty nepoužité bílé šňůry. Ještě neotevřené lepenkové krabice s přenosnými záchody. Kotvy nejrůznějších tvarů a velikostí. Záchranná lana a kruhy. Plechovky motorového oleje. Leštěnka na mosaz. Lahve týkového oleje. Nářadí. Čepice s kšiltem, některé modré, jiné bílé, některé s nápisem Kapitán, jiné zas s nápisem První důstojník. Světelné rakety. Námořní mapy. Gumovky. Kovový psací stůl zavalený papíry a za ním dřevěná židle. Na nástěnném kalendáři blondýna oblečená čistě jen do krátkých džínsů, visící v ráhnoví plachetnice. Na zemi vzadu v místnosti velký, zpola rozebraný motor a jeho součástky rozházené všude kolem.
Nad motorem se krčil mladík v umaštěném spodním tričku a modrých džínsech a v ruce držel šroubovák. Když Matthew vstoupil, mládenec vzhlédl.
"Co si přejete?" zeptal se.
"Hledám Anthonyho Holdena," odpověděl Matthew. Mládenec si ho podezíravě měřil. Matthew v lehkém proužkovaném obleku, bílé košili, modré vázance, černých střevících a modrých ponožkách, mu do přístavu moc nezapadal.
"A v jaké věci?" zeptal se.
Přestože už kolik týdnů tak pršelo, byl mladík skvěle opálený. Měl svalnaté paže a v tričku se mu klenula mohutná hruď. Mezi rty držel párátko.
"Ve věci právního sporu," odpověděl mu Matthew.
"Kde bych ho našel?"
"Že by Tonyho někdo žaloval?"
"Ne, to se stalo už dávno," řekl Matthew. Vyndal z náprsní tašky navštívenku.
"Toto je moje vizitka," řekl.
"Snad abyste ji laskavě dal panu Holdenovi, pokud víte, kde je."
Mladík vzal navštívenku do umaštěné pravičky. Chvíli si ji prohlížel. Pak ji obrátil, jestli snad není něco napsáno na rubu.
"Tak Hope, jo?" zeptal se.
"Hope."
"Matthew, jo?"
"Matthew Hope."
"Jste vy slavnej nebo něco takovýho?"
"To asi sotva."
"Že je mi to jméno povědomý."
"Je to dost běžný jméno."
"Povím mu, že jste tady," řekl mladík a přešel k zavřeným dveřím vzadu v prostorné místnosti.
Byl pryč asi pět minut.
Potom se vrátil a vyřizoval: "Můžete rovnou dál."
"Děkuji," řekl Matthew.
Přistoupil ke dveřím, otevřel a vešel do malé kancelářičky. Muž, který tam seděl za psacím stolem, vážil přinejmenším sto třicet kilo. Světlé vlasy měl přistřižené po způsobu římských imperátorů a kudrny na čele i nad ušima. Na sobě měl košili, rozhalenou až k pasu. Na prsou mu visel zlatý medailón. Prsty měl samý prsten. A nehty nalakované na křiklavě rudo.
Muž, který seděl za psacím stolem, byl tak evidentně homosexuál, že o tom ani na chvíli nemohl nikdo zapochybovat.
"Paní Summervillová! To jsem já! Katie!"
Na polici nad Tootsinou hlavou se začala otáčet kolečka na rekordéru, jak ho uvedl do chodu ženský hlas.
Výborně, funguje to, řekla si Toots.
"Paní Summervillová? Jste tam?" Ticho. Nejspíš hospodyně, pomyslela si Toots. To se tedy povedlo.
Bude tu uklízet celý den.
" Jak já se jen z té šatny dostanu?

"Pan Holden?" zeptal se Matthew.
Holden povstal od stolu. Asi dvaapadesát, třiapadesát let starý, tlustý jak Buddha, se valil k Matthewovi, bílé kalhoty na něm plandaly, sandály pleskaly o dřevěnou podlahu, buclatou ruku měl vztaženou k Matthewovi a na tváři vřelý úsměv.
"Pane Hope," řekl, "velice mě těší."
Matthew mu stiskl ruku. Vlhké, ochablé potřesení.
"Pane Holdene, zastupuji člověka jménem Ralph Parrish, který je..."
"Já vím. Četl jsem o tom všem v novinách. Mám s tím snad něco společného?"
Koketně, rozpustile se na Matthewa podíval a dokázal tím pohledem vyjádřit dvě různé reakce.
Já? Že bych měl co společného s vraždou? Naprosto absurdní. Zároveň však také:
Já? Že bych měl co společného s vraždou? Jak vzrušující! "A máte?" zeptal se Matthew.
"Myslím, že asi sotva. Ale na druhé straně, přišel jste za mnou. A já se musím ptát proč." '
"Pane Holdene, asi před šesti lety..."
"Ach božíčku, tak o tohle jde?" řekl Holden a máchl buclatou rukou, jako by chtěl tu myšlenku odehnat.
"Tehdy jste byl tak náhle propuštěn..."
"Ano, to jsem byl," přisvědčil Holden netrpělivě.
"A pak jste podal žalobu pro urážku na cti..."
"A nactiutrhání," řekl Holden.
"Což bylo urovnáno mimosoudní cestou."
"Samozřejmě, za pět set táců, dost, abych si mohl koupit tohle přístaviště. La Cerveza Grande dobře věděla, že je v průšvihu, když mě tak nesmyslně očernila v tisku. Kdyby se se mnou pořádně nevyrovnala, udělal jsem jí z pivovaru parkoviště."
"La Cerveza Grande... Velké pivo, jak jsme říkali naší milované paní generální. Anebo Blonďatá děvka. Elise Brechtmannová."
"Která vám dala vyhazov."
"To dala."
"A proč?"
"Chcete vědět pravý důvod anebo ten, kterým se oháněla?"
"Oba, když budete tak hodný."
"Proč bych vám ale vůbec co říkal?"
"Nemusíte mi říkat nic. Jenže mohu vždycky požádat o..."
"Ano, já vím, abych musel vypovídat pod přísahou. Pěkná nuda.' `
"Nuda to většinou je."
"Však já to vím až moc dobře," řekl Holden s povzdechem.
"Různých těch výpovědí jsem si užil..." Znovu si vzdychl.
"Tvrdila, že jsem okrádal firmu. A to byl důvod, který uvedla, když mě vyhazovala."
"Oč jste měl tu firmu okrádat?"
"Co asi člověk krade, pane Hope? Svorky na papír? Gumičky? Jen se nedělejte. Samozřejmě že peníze. Obrovské částky peněz."
"Jak velké?"
"Při vaření piva není zapotřebí moc lidí, víte. Dvacet chlapů při denní směně, patnáct při odpolední a patnáct při noční. Plus dva mistři a hlavní vedoucí směny. Čtyřicet, pětačtyřicet lidí na výrobu dvou miliónů sudů piva ročně. Tomu se říká malá režie, co? Aspoň pokud jde o dělníky."
"Celkem bych s vámi souhlasil. Ale co to má co dělat s..."
"Vedení je už ale něco jiného. Když jsem začal u Brechtmannů pracovat, měli v Americe sedm pivovarů, a každý ten pivovar měl vlastní vedení. Já tu byl dole na jihu nákupčím. A z toho vznikl všechen ten poprask. Nedal byste si pivo?"
"Děkuji ne."
"Já si jedno dám, jestli dovolíte," řekl Holden a přešel k ledničce. Kalhoty měl široké jako od pyžama a cestou na něm plandaly. Otevřel dvířka ledničky.
"Při práci u Brechtmannů jsem si na pivo zvykl. Dokáže člověku dodat kuráž, když přijdou nepříjemnosti," řekl a vyndal z ledničky plechovku. Zavřel ledničku, otevřel plechovku, přiložil si ji ke rtům a napil se.
"Přímo zbožňuji pěnu," řekl.
Matthew mlčel.
"Jste ženatý?" zeptal se ho Holden.
"Rozvedený."
"Teplý?"
"Ne, normální."
"Škoda," zalitoval Holden.
"Kde jsme skončili?"
"Byl jste nákupčím u..."
"Ano." A nákupčí z pivovaru nakupuje ingredience, které jsou k vaření piva zapotřebí."
"Přirozeně."
"Ovšem. A hlavní ingredience, které do piva patří, jsou slad, chmel a buďto rýže nebo pšenice."

"Vážně?" zeptal se Matthew.
"Víte, co je to slad?"
"Ne."
"Nebo chmel?"
"Ne."
"Však jsem si to myslel. Ví to jen málokdo. Chmel, to je uschlé květenství rostliny, která se také jmenuje chmel a je to taková popínavá rostlina. Má v sobě hořkou aromatickou látku. Když jsem pracoval u Brechtmannů, nakupoval jsem chmel ve Washingtonu, v Idahu, Oregonu a dokonce i v Polsku a Československu. Specifickou chuť dodává jednotlivým druhům piva právě směsice nejrůznějších odrůd chmele, a to vždycky v jiném množství. Tak třeba recept na Zlatou děvenku byl velkým tajemstvím. Já to tajemství znal, protože jsem věděl, jaký chmel kupuju a v jakém poměru."
On to tajemství ukradl, pomyslel si Matthew. A proto ho vyhodila. Ukradl tajný recept a prodal ho Anheuser-Buschovi, Pabstovi nebo Millerovi...
"Žádné tajemství jsem neukradl, jestli si o mně myslíte tohle," řekl mu Holden.
"Vlastně jsem neukradl vůbec nic."
"Ale Elise Brechtmannová tvrdila, že ano."
"Bodejť by ne!" zamračil se Holden.
"Co jiného byste taky od takové děvky čekal?"
"Obvinila vás, že jste ji připravil o spoustu peněz, sám jste to přece říkal, ne?"
"Ano."
"Ale jak?"
"Přes slad."
"Promiňte, ale nechápu..."
"V tom je jádro celé věci. Chápejte, Elise Brechtmannová tvrdila, že jsem tak řečeno ujídal společnosti slad."
"Pořád ještě nechápu, co to slad je."
"Myslím pivovarnický slad. Ječný nebo pšeničný, to už je jedno, oba jsou stejné. Jsou to nejdůležitější přísady k vaření piva. Vyrobené z ječmene, ale nebudu zabíhat do podrobností, abych vás nenudil. Stačí říct, že bez sladu se pivo dělat nedá, pane Hope. A teď se dostáváme k důvodu, proč mě La Cerveza Grande obvinila."
"A jaký to byl důvod?"
"Trpělivost, pane Hope," řekl Holden a vzdychl si. Upil piva a zadíval se na plechovku.
"Byly časy, kdy jsem slad nemohl ani cítit, vážně," zavzpomínal.
"Když jsem pracoval u Brechtmannů, měli jsme vlastní sladovny, které nám pokryly třicet procent naší spotřeby sladu. Ale třicet procent není sto procent, a tak jsem se musel obracet na cizí sladovny a dokupovat těch dalších sedmdesát procent, co jsme potřebovali. Musíte pochopit, pane Hope, kolik sladu jsme spotřebovali a co nás stál."
"Kolik jste ho spotřebovali?"
"Na dva milióny sudů piva, které jsme každý rok expedovali, jsme potřebovali devětadvacet miliónů kilo sladu."
"To je ale spousta sladu," podotkl Matthew.
"To tedy je," potvrdil mu Holden.
"A co vás všechen ten slad stál?"
"Ceny za bušl se pořád mění," vysvětloval Holden.
"Ale podle mého jsme tehdy v roce 1981 vydávali za slad, který jsme brali od cizích sladoven, něco jako pět miliónů dolarů."
"Pět miliónů!" opakoval po něm Matthew.
"Není to málo, viďte?" usmál se Holden.
"A podle Elisy jsem z toho nemálo měl i já."
"Jak? Tvrdila, že jste ji okrádal, ale jak?"
"Na provizích."
"Od koho?"
"Od různých sladoven, s kterými jsem uzavíral obchody."
"Jak velké byly ty provize?"
"Padesát centů za bušl."
"Je to hodně?"
"Bušl má patnáct a půl kilo sladu. Spočítejte si to, pane Hope."
"Ne, raději mi to spočítejte sám."
"Spotřebovali jsme devětadvacet miliónů kilo sladu ročně. Dělte to patnácti a půl kilem na bušl a dostanete asi jeden milión osm set sedmdesát tisíc bušlů."
"Při provizi padesáti centů za bušl."
"Tak to aspoň tvrdila Elise."
"To je ale spousta peněz."
"Věčná škoda, že je nemám," vzdychl si Holden.
"Jaký důkaz měla slečna Brechtmannová pro svoje tvrzení?"
"Žádný. Ani sebemenší důkaz."
"A přece vás vyhodila a řekla novinám..."

"Ženská bláznivá," řekl Holden a zavrtěl hlavou.
"Proč vás vyhodila, pane Holdene? Říkal jste, že existoval důvod, který uvedla, a potom ten pravý. Jaký byl ten pravý důvod?"
"Chcete snad říct, že jste si toho nevšiml?" zeptal se Holden s úsměvem.
"Jsem homosexuál."
"A ona vás vyhodila, protože..."
"Protože můj milenec byl náhodou jeden její moc dobrý známý."
"A kdo to byl?"
"Jonathan Parrish."
"Podle toho, co tu na tebe mám, jsi pěkný darebák," řekl Bloom.
Seděl za stolem ve své kanceláři a prstem ťukal do kopie Hurleyho rejstříku. Druhý policista Cooper Rawles seděl na kraji stolu. Byl přinejmenším sto devadesát centimetrů vysoký a vážil snad pětadevadesát kilo. Měl široká ramena, prsa jak zvon a mohutné ruce. Nevypadal moc na člověka, s kterým by si kdo měl zahrávat. Ten chlap, co ho před osmi lety Arthur Hurley napadl rozbitou pivní lahví, byl černoch. Cooper Rawles byl taky černý.
"To bylo dávno, teď už je všechno jinak," řekl Hurley.
"Snad ses nám nepolepšil?" zeptal se Rawles.
Hurley na něho pohlédl, jak kdyby tu promluvil nějaký odporný brouk.
"Hezky mi odpověz, Artie," řekl Rawles.
"Polepšil jsi se?"
"Proč jste mě sem vodvezli?" obrátil se Hurley na Blooma.
"Vobviňujete mě snad z něčeho?"
"Chceš snad, abychom tě z něčeho obvinili?" zeptal se Bloom.
"Chci vědět..."
"Porad mi, z čeho bych ho mohl obvinit, Coope," řekl Bloom.
"Co takhle ze sprostejch nadávek na policistu, kterej ho..."
"Neměl právo mě zatknout někde v..."
"Kdo říká, že jsi zatčen?" zeptal se Bloom.
"Ten policista tě jenom slušně požádal, abys k nám zajel k výslechu."
"A to není zatčení, co? Jak tomu teda říkáte? Terénní průzkum?"
"Ne, o nic takového nejde."
"Prostě jsem tady ve vazbě, že jo. V tom případě byste mi měli přečíst ty řečičky, na co všechno mám právo, a zavolat mi slušnýho advokáta."
"Nejsi ve vazbě," řekl mu Bloom.
"Tím líp," řekl Hurley a vstal.
"Takže si prostě půjdu po svejch..."
"Posaď se," poručil mu Rawles.
"Jakto, váš kamarád tady tvrdí, že nejsem..."
"Koukej se sakra posadit," nařídil mu Rawles. Hurley se na něj rozezleně podíval.
"Měl by sis sednout," poradil mu Bloom mírně.
"A co přijde dál?" ptal se Hurley.
"Gumová hadice?"
"Na člověka, který nic neudělal, se tedy bráníš zuby nehty," poznamenal Bloom.
"Třeba proto, že jsem si vodseděl v lapáku fůru času za věci, co jsem neudělal."
"Jasně, ve věženích jsou samý neviňátka," poznamenal Rawles.
"Všichni ne."
"Jenom ty."
"Párkrát to tak vopravdu bylo, abyste věděli. Párkrát jsem vážně byl nevinnej. Hovno jsem udělal, a stejně mě zabásli."
"Jaká hrůza," řekl Rawles.
"Jo, a to má bejt spravedlnost," řekl Hurley.
"A teď jsem taky neudělal nic."
"Nikdo netvrdí, že jsi něco udělal," řekl Bloom.
"Chceme si s tebou jen promluvit."
"A s Billym si asi chcete taky jen promluvit, co? Proto jste si ho sem taky vodtáhli, abyste si s ním promluvili. Kde ho máte? Ve vedlejší místnosti? Ptáte se ho na stejný věci jako mě, abyste si to porovnali?"
"Už jsme se tě snad na něco zeptali?" řekl Rawles.
"Ne, ale..."
"Tak koukej držet hubu."
"Proč? Váš kamarád mi zrovna řek, že jsem nic neudělal. A v tom případě..."
"V tom případě drž hubu," poradil mu Rawles.
"Když jsem nic neudělal, tak co jsem podle vás měl vlastně udělat?"

"Podle tebe jsi tedy nezavraždil policistu?" odpověděl mu Bloom otázkou.
"Doparoma," řekl Hurley.
"Tak tohle mi chcete přišít? Ježíši, hned mě vocaď pusťte."

"Posaď se," řekl mu Rawles.
"Kdepak, pane, koukejte mi radši honem říct, jaký mám práva. Jestli někdo vodkrouh policajta, tak mi radši povězte, na co mám právo, a zavolejte mi advokáta. A řekněte to taky Billymu. Povězte mu, že někdo voddělal policajta. Tady jde do tuhýho, pánové. Tohle je vážná věc."
"Posaď se," řekl mu Rawles.
"Posaď se," řekl Bloom.
"Žádnýho zatracenýho policajta jsem nevoddělal," tvrdil Hurley.
"Myslíte si snad, že jsem amatér?"
"Kdo říká, že jsi zabil policajta?"
"Že bych snad špatně slyšel? Mám dojem, že tady někdo tvrdil něco o zabitým policajtovi..."
"Povídal jsem, že ty jsi policajta nezabil," řekl Bloom.
"Tak na co ty kecy?" odsekl Hurley.
"Proč jste pozorovali Parrishův dům?" zeptal se ho Rawles.
"Jo, tak vo tohle jde," řekl Hurley.
"Pozorovali jste Parrishův dům, viď?"
"To je pravda, jenže v tom domě někdo v tý chvíli byl a já nechtěl dovnitř, dokud ten člověk nevypadne. Tak vo co vlastně jde? Že by v tom domě byl policajt? Vodkrouh tam někdo policajta?"
"Tak se mi zdá, že toho náramně hodně víš o tom, co se dělo v tom domě a před ním," řekl Bloom.
"Poznám přece fízla na první pohled, a tamto byl určitě fízl. Viděl jsem ho, jak šmíruje za voknem, a nemusím bejt génius, abych poznal, že tam fízluje. Tak von tam byl policajt? A někdo ho sejmul? No, já to teda neudělal. A Billy taky ne."
"Proč jste pozorovali ten dům?" zeptal se Rawles.
Pořád ta samá otázka. Když zloděj neodpoví na nějakou otázku, má k tomu určitě svůj důvod. Zloději dovedou otázkám uhýbat stejně zkušeně jako filmové hvězdy. Zeptáte se známé herečky: "Je to pravda, že už nebudete hrát v Dynastii?" a ona vám odpoví: "V Jižní Karolíně je překrásné počasí." Zeptáte se zloděje: "Co tady děláš s tím lupičským nářadím v ruce?" a on odpoví:
"Moje máma má angínu pectoris." Zloději a herečky jsou stejní přeborníci v tom, jak se vykroutit z otázek, na které nechtějí odpovědět. Policistovi nebo reportérovi prostě nezbývá nic jiného, než pokládat tu otázku znovu a znovu.
"Proč jste pozorovali ten dům?" Tentokrát se ptal Bloom.
Jenom se ptejte kolem dokola, a možná že se o vánocích něco dozvíte.
"Nejdřív mi povězte, kdy tam toho policajta vodkrouhli," žádal Hurley.
"Dobře," řekl Bloom.
Rawles se po něm udiveně ohlédl. Bloom pokrčil rameny.
Tím gestem jako by řekl: "Pojďme na něho slušně a uvidíme, co z něj dostaneme."
Rawles se ušklíbl.
Tím úšklebkem jako by řekl: "Je to zatracenej zloděj a bude nám lhát, ať už s ním jednáme, jak chcem."
Hurley pokývl.
"Takže mám pravdu," řekl.
"Toho policajta zabili tam v tom domě."
"Ano," přisvědčil Bloom.
Rawles si vzdychl a zavrtěl hlavou.
"Kdy to bylo?" ptal se Hurley.
"Najednou je policajt z něho," vyjel rozzlobeně Rawles.
"A vyslýchá nás."
"Bylo to včera v noci," řekl Bloom.
"Prokristapána, Morrie..."
"Včera v noci jsem k tomu baráku ani nepách," tvrdil Hurley.
"Tak kde jsi byl?"
"Doma, v posteli se svou holkou. Která je mimochodem těhotná."
"Už jsme dali zavřít plno chlapů, co měli holky v tom," řekl Rawles.
"Nepovídejte?"
"Abys náhodou nemyslel, že se tu dojetím rozpláčem nebo něco takovýho."
"Ne, žádnej strach, nic takovýho jsem nečekal."
"Jak se ta holka jmenuje?" zeptal se Bloom.

"Helen Abbottová. Můžete ji rovnou zavolat, hned teď. Čeká v motelu, nemá tušení, proč jste mě a Billyho sebrali. Zeptejte se jí, kde jsem byl v noci, ať už toho policajta zabili, kdy chtěli, jen se jí zeptejte. Zvedněte telefon a ptejte se. Řekne vám, že jsem s ní byl doma v posteli."
"V kolik to bylo hodin?"
"Jako co?"
"Kdy jsi s ní byl? Od kolika do kolika?"
"Celou noc."
"Od kolika do kolika?"
"V kolik byl ten policajt zavražděnej?"
"Sakra, koukej pořádně odpovídat," zařval na něho Rawles.

"Poslyšte," řekl Hurley, "vodpovídám tu dobrovolně, tak na mě nemusíte:.."
"Od kolika do kolika?" zeptal se Rawles.
"Když jsme přišli od večeře, muselo bejt tak devět. Dívali jsme se trochu na televizi a pak jsme šli spát. Billy byl s námi v jedný místnosti, na druhý posteli. Zeptejte se ho, kde jsem byl včera v noci, von vám to poví. Zeptejte se jich obou. Nikdo z nás včera v noci u baráku toho Parrishe nebyl."
"V kolik jste šli ráno na snídani?" zeptal se Bloom.
"Asi tak ve vosum."
"Všichni tři?"
"Všichni tři."
"Kam jste na tu snídani šli?"
"K Burger Kingovi."
"Proč jste pozorovali Parrishův dům?" Počtvrté dokola.
"Protože Helenina babička tvrdí, že nám nevěří."
Což bylo, jako kdyby řekl: "V Jižní Karolině je překrásné počasí," nebo "Moje máma má angínu pectoris."
Oba policisté na něj pohlédli.
"Jsou to samozřejmě kecy,". řekl Hurley.
"Přesně to jsem si myslel," mínil Rawles.
"Chtěl jsem říct, že kecá, když tvrdí, že nám nevěří. Ví moc dobře, že máme pravdu."
"V čem?"
"Že Helen je její vnučka. Jenže k tomu jsme potřebovali důkaz."
"Důkaz," opakoval Bloom.
"Jo.
"A co jste chtěli dokázat?"
"Že Helen je vopravdu její vnučka."
"Ale, ale."
"A tím důkazem by byly fotografie mimina."
"Nepovídej."
"Podle nás jsou ty fotky někde u Parrishe v domě. A proto jsme si ten dům vobhlíželi. Ale když jsme zjistili, že už vevnitř někdo je, tak jsme tam nelezli."
"Jaké fotografie mimina?" zeptal se Rawles.
"Fotky Helen. Když byla miminko. Je na nich s mámou, chápete? Helen a její máma."
"Ale jdi."
"Jsou na těch fotkách vobě. Takže babička nemůže tvrdit, že ta mladá ženská, co na těch fotkách kojí dítě, není její dcera. Protože to její dcera je. Chci říct, že je na tý fotce úplně jasně, je jí vidět ksicht. Takže Helen mluví pravdu. A babička už to stejně ví. Jenomže to je důkaz, kterej potřebujem. Ty fotky. A mysleli jsme si, že jsou vevnitř v tom domě. A proto jsme si to tam vobhlíželi."
"Ale dovnitř jste nešli, co?" zeptal se Bloom.
"Ani náhodou," odpověděl Hurley.
"Když už tam někdo hlídal? Ani náhodou!"
Policisté na sebe pohlédli.
"Co si o tom myslíš?" zeptal se Bloom.
"Je to dost velká pitomost, aby to mohla být pravda," odpověděl Rawles.
Domem se ozýval vysavač prachu. Uklízečka byla v pokoji.
Toots bleskurychle uvažovala. Tady v ložnici je koberec natažený až k šatně. To znamená, že uklízečka tu bude taky luxovat. Možná že dveře od šatny ani neotevře. Ale co když ano? Co když bude chtít pověsit nějaké šaty dodané z čistírny, uklidit boty nebo župan, který někdo nechal pod židlí či přehozený přes opěradlo, prostě existuje nespočet důvodů, proč by ta paní najednou mohla vejít do šatny a najít tam kudrnatou šestadvacetiletou blondýnu, která se zrovna počurala hrůzou. Toots se odsud musí dostat, než přijde uklizečka do ložnice. Ale jak?
Vtom zazvonil telefon.
Na polici nad její hlavou to jenom tiše cvaklo. Zvuk telefonního zvonku zapnul mechanismus. Kolečka rekordéru začala vířit. Vysavač náhle ztichl.
"Už jdu!" zařvala uklizečka na telefon.
Toots rázem vyšla z šatny. Opatrně a polehoučku proklouzla kolem zárubně dveří, tiše, že by to ani myš nebo had nedokázali, i když jí bylo vidět jedno oko a nos a možná že i kousek brady. Tlustý zadek uklizečky se už ale pohupoval kobercem krytou předsíní k telefonu připevněnému ke zdi nad kuchyňským pultem. Toots vykročila do předsíně, právě když hospodyně sahala po telefonu. Sem nezahýbej, říkala si Toots a snažila se zorientovat. Tamhle jsou otevřené dveře do druhé ložnice na opačné straně haly, směrem k ulici. Měla by tam být někde garáž... Haló?
Rychlý pohled směrem ke kuchyni. Uklizečka se opírá o pult s tlustou zadnicí jak s měsícem v úplňku natočenou k jídelně.
"Ano, zde rezidence pana Summervilla."
Garáž bude hned za kuchyní. Tam se Toots nedostane, musela by obejít tuhle Brunhildu.
"Moc mě to mrzí, ale paní Summervillová není zrovna doma. Mám něco vyřídit, prosím?"
Pracovna na druhé straně haly taky nepřichází v úvahu. Je to neprodyšně zavřený pokoj s vysokými okny.
"Ano, paní Horowitzová, připomenu jí to. Dnes večer je schůze, ano. Mohla byste mi to, prosím vás, nadiktovat?"

Možná že přece jen...
"Jaký spolek?"
Rozběhni se přes halu a schovej se v pracovně. Zůstaň tam, dokud se Brunhilda neproluxuje celou předsíní až do ložnice, a pak utíkej, co ti nohy stačí, k hlavním dveřím.
"Floridská příroda, ano, madam, Spolek pro ochranu floridské přírody, už to mám. A schůze je dneska večer. Ano, madam. U paní Colmanové. Ano, madam. V osm hodin. Ano, madam, všechno jsem to zapsala. Nechám paní Summervillové vzkaz hned u telefonu, kdyby náhodou přišla, až budu už pryč. Ano, madam, děkuji vám."
Klapnutí sluchátka, jak je uklizečka zavěšuje do vidlice.
Pak prochází předsíní a zapíná vysavač. Proluxuje se kolem pracovny až k ložnici.
A otevře dveře šatny.
Chce tam vyluxovat koberec kolem botníku.
To už Toots Kileyová stačila přeběhnout halu a je teď v pracovně.
Za dvě minuty vyjde hlavními dveřmi a co nejrychleji zamíří k místu, kde si zaparkovala chevrolet.
"Jak se teď máme dostat zpátky do motelu?" chtěl vědět Billy.
"Pojedeme autobusem," rozhodl Hurley.
"Copak v tomhle balíkově maj autobusy?"
"Nějakej jsem viděl," řekl Hurley.
Pořádně se našlapali, než se dostali na Jednačtyřicátou. Bylo už skoro k polednímu, počasí podmračené a nejisté, teplota kolem jednadvaceti stupňů.
"Podle všeho jsme z toho vyklouzli, co?" řekl Billy.
"Jo," přitakal Hurley.
"Chci říct z tý vraždy, ale vo těch fotkách jsme jim oba řekli..."
"Jo."
"Taky nám nic jinýho nezbylo."
"Já vím."
"Proč bysme jinak vobhlíželi ten barák? Abysme tam zabili nějakýho zatracenýho policajta?"
"Já vím, já vím."
"A tak jsme jim vo těch fotkách říct museli."
"Nikdo ti to nemá za zlý."
"Kdo tvrdí, že mě má někdo mít co za zlý? Říkám, že neprozradit to vo těch fotkách, tak v tom lítáme kvůli tomu mrtvýmu policajtovi. Protože vědí, že jsme si ten barák vočihovali."
"Jo. A je ti jasný, vodkud to vědí?"
"Vodkud?"
"Přece,vod toho zatracenýho hlaďoura, vod toho advokáta, co za náma přišel do motelu."
"Vidíš, to mě nenapadlo. Musel jim to říct von."
"Jasně že jim to řek von."

"Ale podle mýho můžem už pustit ty fotky z hlavy. Protože policajti tam teď přijdou se stovkou chlapů, zpřevrátěj celej barák a fotky najdou. A bez těch fotek nás bába pošle do háje, to si piš. Všechno je to v hajzlu, Artie, v tomhle zasraným městě jsme skončili."
"Jo," přitakal Hurley.
Ale v duchu si říkal, že tak docela tu ještě neskončili. Nejdřív musí dát malý slečně Helen Abbottový s tím jejím velkým zatraceným břichem za vyučenou, že nemá pouštět dovnitř cizí advokáty a vykládat jim kdejaký tajemství vesmíru. To je to první, co musí udělat. Poučit ji, jak má držet hubu, když jde o důležitý věci, a jestli to jinak nepochopí, třeba jí vyrazit i všechny ty její zatracený zuby.
A pak si hned musí najít pana Matthewa Hopea a ukázat mu, že s Arthurem Hurleym si nikdo zahrávat nesmí.
Nikdo nemá co chodit na policii a vyžvanit tam, že Arthur Hurley obhlížel barák, v kterým byl zavražděnej policajt, nikdo nesmí Arthurovi Hurleymu vyfouknout milión dolarů jen proto, že je nějakej důležitej zasranej advokát. Ne, na Arthura Hurleyho si nikdo nic takovýho dovolovat nebude.
10
To je slad ukrytý v domě, co postavil Jack...
*****
Ralph Parrish byl velice rozezlen, jak mizerně o něj caluský okres pečuje.
Farmář z Indiany si měl věru nač stěžovat - na ty trestanecký hadry, v kterých musí chodit, na blivajzy, co ho tam nutí jíst, i na to, jak si ve dne v noci musí chránit zadnici, aby nedopadl jako ten starej fagot, jeho nebožtík bratr. Přesně tak to sám řekl: "Ten starej fagot, můj nebožtík bratr."
Matthew navštívil Parrishe ve věznici, aby se ho vyptal na mrtvého bratra a některé jeho přátele. Musel však nejdřív počkat, až se Parrish probere celým tím seznamem stížností, a potom znovu, dokud mu nevypoví, jak nevidí důvod, proč má jako zákona dbalý občan sedět za mřížemi a nebyl propuštěn ani na kauci, když proti němu nikdo nemá sebemenší důkaz, že se dopustil zločinu. Matthew mu vysvětlil, že státní návladní je přesvědčen, že proti němu má dostatečně důkazů, aby ho odsoudil za vraždu, a co víc, za bratrovraždu, zločin, který soudce shledal tak ohavným, že mu kauci zamítl. Parrish si ještě celých deset minut stěžoval. Byl to člověk zvyklý pobývat venku, na slunci, které mu svítilo na ramena a na záda, zvyklý pracovat pod širou oblohou. Vězení na něj už začalo působit. Matthew mu trpělivě a s pochopením naslouchal. Vždyť držet takto farmáře pod zámkem byl. opravdu krutý a neobvyklý trest. Jenomže někdo

zabil jeho bratra. A stát se domnívá, že to udělal on.
"Je to tu odporné," řekl Parrish nakonec.
"Já vím," souhlasil s ním Matthew.
"Udělali jsme nějaký pokrok?"
"Možná," řekl Matthew a vypověděl mu, k čemu za poslední dny došlo.
"Já věděl, že se ten člověk do toho domu vrátí!" zvolal Parrish.
"Je to on, Matthewe. Najděte ho a..."
"Jistě, ale zatím to není tak snadné," namítl Matthew.
"Říká. vám něco jméno Arthur Hurley?"
"Ne. Kdo je to?"

"Někdo, kdo pozoroval dům vašeho bratra. Ještě s nějakým Billym Walkerem. To vám také nic nepřipomíná?"
"Ne."
"Víte něco o fotografiích miminka, o kterých se zmínil Abbott?"
"Ne."
"Něco o jeho dceři Helen? Nebo o její údajné matce Elise Brechtmannové?"
"O žádné z nich jsem jaktěživ neslyšel."
"A co Brechtmannovo pivo? Pivo Zlatá děvenka?"
"Nepiju pivo."
"Povězte mi, pane Parrishi..."
"Říkejte mi Ralph."
"Tak Ralphe. Proč jste koupil dům tady v Caluse?"
"Měl jsem tehdy spoustu peněz a bratr ani vindru. Myslel jsem si, že kdybych mu pomohl..."
"Ne, tak jsem to nemyslel. Proč jste před těmi sedmi lety koupil dům zrovna tady. Proč?"
"Vždyť jsem vám to říkal. Bratr potřeboval..."
"Ale proč právě v Caluse? Proč ne na Key West, Miami nebo Palm..."
"Když o tom mluvíte, bratr opravdu žil nějaký čas na Key West, ale říkal, že je to tam moc výstřední, dokonce i pro něj. V Caluse se mu líbilo mnohem víc."
"A kdy to bylo?"
"Kdy žil na Key West? To muselo být někdy v šedesátých letech. Když se mladí lidé toulali celou Amerikou. A vlastně po celém světě. V otrhaných džínsech, ale po kapsách tisíce dolarů v šecích American Express."
"Váš bratr k nim také patřil?"
"Ano." Hippie jak když ho vyšije."
"Kolik mu tehdy bylo?"
"Počkejte, musím si to rozmyslet. Bylo to určitě tak v roce 1968, 1969 - takže mu bylo asi dvacet. Kolem dvaceti."
"Když jel na Key West?"
"Ano." Prošel tehdy celou Floridu."
"Byl i v Caluse?"
"Ano, i v Caluse."
"Byl už tehdy homosexuál?"
"Byl teplý, ještě než odjel z Indiany."
"Jak dlouho byl tady v Caluse?"
"Nemám ponětí. Muselo to být... počkejte, vzpomenu si. Vím, že odešel z domova někdy v září, ano, bylo to na podzim 1968 a na vánoce domů nepřijel, takže vím, že byl pořád ještě někde na Floridě, a myslím... moment... ano, už si vzpomínám. Posílal jsem mu sem do Calusy blahopřání k narozeninám. K jednadvacátým narozeninám. Tehdy si najal dům na Fatback Key a poslal jsem mu tu gratulaci tam. Ano, vím to docela jistě."
"Kdy odešel z Calusy?"
"To přesně nevím. Vím, že byl v létě 69 ve Woodstocku, tehdy to bylo ohromně známé, móda těch květinových dětí, poslal mi z Woodstocku pohled. A pak někdy na podzim odjel do Evropy a byl tam skoro rok, ve Francii, v Itálii, v Řecku, a potom se rozjel do Indie..."
"A kdy se vrátil do Států?"
"V roce 1972."
"Do Indiany?"
"Ne. Žil v San Francisku, San Diegu a nějaký čas v Mexiku, moc rád cestoval. A potom v New Yorku, v New Yorku zůstal dlouho. A odtud se rozjel do Calusy."
"A to bylo kdy?"
"No, když jsem koupil ten dům na Whisper Key."
"Aby v něm bydlel?"
"Ano."
"V roce 1981."
"Ano."
"Zmínil se vám bratr někdy o muži jménem Anthony Holden?"
"Ne, na to jméno si nevzpomínám."
"Pracoval v Brechtmannově pivovaru. Byl tam v roce 1982 nákupčím. Holden. Anthony Holden."

"Bohužel mi to nic neříká."
"Bylo by to asi rok po tom, co jste koupil dům."
"Ano." Ale opravdu si nevzpomínám, že bych o něm kdy slyšel."
"Zmiňoval se vám vůbec někdy bratr o svých přátelích?"
"Ale ano, snad ano. Pravidelně jsme si psali a čas od času jsem za ním zajel sem na jih, anebo přijel on do Indiany..."
"Nesetkal jste se tu někdy s Anthony Holdenem?"
"Ne, aspoň pokud se pamatuju."
"Ale když jste sem přijel, tak jste se občas s bratrovými přáteli setkal, ne?"
"Ano."
"Ale nikdo z nich nebyl Anthony Holden."
"Ne."
"A nikdy se vám o tom jménu nezmínil v dopise?"
"Nikdy. Aspoň co si vzpomínám."
"A co o Elise Brechtmannové?"
"Tu taky neznám. Už jsem vám přece řekl..."
"Nemohl se s ní váš bratr seznámit, když přijel prvně na Floridu?"
"To vážně nevím."
"Dopisovali jste si tehdy? Myslím v roce 1968 a 69?"
"Moc často ne. Víte, vlastně jsem někdy míval dojem, že Jonathan zmizel někde v černé jámě. Celé měsíce jsem o něm neslyšel a najednou jsem dostal pohled z nějaké vesnice v Iránu..."
"Ale co když byl tady na Floridě? To vám psal?"
"Občas."
"Věděl jste přece, kde bydli. Myslím, kde bydlí v Caluse. Říkal jste, že jste mu tam poslal blahopřání..."
"Ano."
"Psal jste mu na tu adresu už někdy předtím?"
"Ne, myslím, že ne."
"Odepsal vám?"
"Opravdu si nevzpomínám."
"Ale každopádně, i pokud vám odepsal, nikdy se nezmínil o žádné Elise Brechtmannové."
"Pokud vím ne. Matthewe... bratr byl od patnácti let homosexuál. Opravdu si neumím představit, že by mi psal o nějaké dívce. Věřte mi, ženy ho nikdy nezajímaly."
"Ale muž jménem Anthony Holden se domnívá, že Elise Brechtmannová se s vaším bratrem přátelila."
Parrish zavrtěl hlavou.
"A dokonce že byli dobří přátelé." Parrish tomu pořád ještě nemohl věřit.
"A vy jste o ní nikdy neslyšel."
"Nikdy." Matthew si zhluboka vzdychl.
Billy se rychle balil.
Co chvíli pohlédl přes pokojík, kde ležela na podlaze u zdi Helen a tiše naříkala.
Chtěl odsud co nejrychleji vypadnout.
Chtěl se dostat co nejdál z Calusy, od Arthura Hurleyho a téhle ženské, co leží u zdi a krvácí.
Auto sebral Artie, bude si muset zavolat taxíka a dát se odvézt na letiště. Koukat se odsud rychle zdekovat.
Hodil si do kufříku nějaké spodky a znovu pohlédl ke zdi. Helen zvedala ruku.
Jako kdyby se chtěla zachytit stěny.
A pak její ruka ochable po té zdi sjela.
Za rukou se táhle stopa krve a potřísnila zeď.
Když se Matthew chvíli po druhé vrátil do kanceláře, předala mu Cynthia celý stoh vzkazů. Ze všech těch lidí, kteří se mu snažili dovolat, zatelefonoval jen Morrie Bloomovi.
"Morrie," řekl, "to jsem já."
"Ahoj, Matthewe," řekl Bloom.
"Mám pro tebe dvě zprávy. Vyslechli jsme Hurleyho a toho jeho kamaráda Walkera a oba jsme je pustili. Neměli jsme proč je zadržet a kromě toho si myslím, že mluvili pravdu a do toho domu nevnikli."
"Dobrá."
"Za druhé. Od té doby, co jsem s tebou ráno mluvil, prohledával celý tým chlapů centimetr po centimetru ten barák, a když řeknu, že ho prohledávali, tak to myslím vážně, Matthewe. Zrovna před chvilkou se vrátili. Našli nahoře v ložnici v krabici od bot nějaké fotografie, ale na žádné není malé dítě, jen Parrish a pár těch jeho krasavců, jak dovádějí na pláži. Takže to vypadá, jako že člověk, co tam šel ty fotky hledat, je taky našel, Matthewe, protože v domě už zaručeně nejsou."
"Dobrá, Morrie, děkuju ti."
"Máš ještě nějaký nápad?"

"Prozatím ne. Spolupracuješ se mnou ještě na tom případu, Morrie?"
"Hledám spravedlnost a pravdu," odpověděl Bloom. Matthew se usmál.
"Já taky," řekl.
"Zase se někdy ozvi," požádal ho Bloom a zavěsil. Téměř v té chvíli zavolala Cynthia.

"Volá Warren," řekla.
"Je na letišti."
"Na které lince?"
"Na pětce."
Matthew zmáčkl pátý knoflík.
"Matthewe, ve dvě třináct letí do New Yorku letadlo, které bych ještě mohl chytit. Vypátral jsem tam tu Lucy Strongovou, je černá jako já, a když mě slyšela v telefonu, úplně se zamilovala do mýho hlasu. Řekl bych, že jí je tak přes padesát, aspoň podle toho, jak mluvila, a pracovala na porodnickém oddělení, když tam v devětašedesátém ležela žena jménem Elise Abbottová. Pamatuje se, jak tam nějaký mužský fotografoval, ale víc mi do telefonu říct nechtěla, i když jsem černý, bála se, že by se mohla dostat do maléru."
"Do jakého maléru?"
"To už je fuk, do jakého maléru, Matthewe, mám teď jenom šest minut, abych si koupil letenku a stihl to letadlo. Černí se v jednom kuse bojí, že se dostanou do maléru, to už nás běloši naučili. Tak mám do toho New Yorku letět, nebo ne?"
"Určitě ano," odpověděl mu Matthew.
"Zavolám zase," řekl Warren a zavěsil.
"Billy," řekla.
Billy se podíval ke zdi.
"Pomoz mi," prosila. Billy mlčel.
Přistoupil ke skříni, sundal z ramínka svůj jediný oblek a donesl ho ke kufru, aniž jedinkrát pohlédl na Helen, celou zhroucenou u zdi. Pečlivě složil oblek do kufru a pak zašel zase k prádelníku pro dvě košile, které měl v horní zásuvce.
"Billy?" řekla. Neodpověděl jí.
"Už odešel, Billy?"
Billy uložil obě košile do kufru na sako od obleku. Jsou zapínané na knoflíky až dolů, je to teď moderní.
"Billy, musíš mi pomoct."
"Houby musím," odpověděl jí.
"Billy, prosím tě."
Billy přistoupil znovu k prádelníku.
Prohlédl zásuvky, aby měl jistotu, že tam nenechal nic ze svých věcí. Chvíli se přehraboval v Heleniných kalhotkách, podprsenkách a těch pár svetrech a blůzách, ale nenašel nic, co by mu patřilo.
"Billy?"
"Drž hubu," okřikl ji.
"Billy... hrozně moc krvácím." Zavřel kufr a zaklapl zámky.
"Musím do nemocnice," řekla.
Vtom zazvonil telefon. Billy zvedl sluchátko.
"Pan Walker?"
Zřejmě ta kočka, co vede tenhle podnik.
"Jo."
"Máte tu taxíka, pane."
"Hned přijdu, řekněte, ať počká." Zavěsil sluchátko do vidlice.
"Billy?"
"Drž už hubu!" okřikl ji.
"Pomoz mi. Prosím tě." To tak akorát, pomyslel si.
"Billy?" řekla. '
Pomůžu ti a přilítne na mě ten zatracenej blázen.
"Billy?" řekla.
Ale on už byl pryč.
Černě napsaná jména na betonových ohrádkách každého parkovacího místa.
FRANK SUMMERVILLE a vedle něj MATTHEW HOPE. Na Summervillově místě hnědý mercedes benz.
Na Hopeově béžová karmann ghia.
Naproti přes ulici parkovala modrá honda. Za volantem tam seděl Hurley a pozoroval budovu. Summerville a Hope. Advokátní kancelář. Heron Street 333. Chvíli před půl třetí uviděl Matthewa, jak vychází z budovy a jde ke svému vozu.
Výborně, řekl si. Tak konečně vás máme venku, pane Hope. Můžem se podívat, kam máte namířeno, a vyřídit si to s váma. Pěkně vás proženem, milánku, a potom si vás podáme.
Ostře pokývl a nastartoval auto.
Chvilinku po tom, co se vrátila do motelu, přijeli policajti a oba ty mužské si odvezli. Potom se ti dva kolem půl jedné vrátili taxíkem. Pak odjel ten starší chvíli po jedné hondou. A teď odjíždí ten mladší taxíkem. To znamená, že v chatě zůstala jenom ta mladá těhotná holka.
Irene znovu pohlédla do knihy hostů. Pan Arthur Hurley s paní.
Pan William Harold Walker. Říkal, že je bratr toho děvčete.
V téhle branži se člověk moc nevyptává. Nějak se uživit musí. Pronajme jim chatu za běžnou cenu pro tři a nestará se, jestli si tam třeba chtějí udělat porno show, dva na jednu těhotnou ženskou, jeden na ní a jeden dole, v téhle branži je nutné řídit se zásadou Na nic se mě neptejte a já vám nebudu lhát. Ano, pane. Doufám, pane Hurley, že vaší paní a panu švagrovi bude ubytování vyhovovat. Ráno se můžete dobře nasnídat v jídelně na druhé straně Jednačtyřicáté. Jen ať si přijedou, dělají si, co chtějí, a zase klidně odjedou. Irene do nich nic není. Je to prostě obchod. Jenže

Matthew se o tyhle lidi zajímá.
Ráno, když byla ještě u něj, mu někdo telefonoval a Matthew se jí zeptal na tu partu v jedenáctce, na Hurleyho partu, a pak řekl někomu na druhém konci drátu, že Hurley a Walker byli viděni, jak pozorují Parrishův dům, a že by nebylo od věci pořádně se na ně podívat, a mimochodem, že Hurley má bohatý rejstřík.
A pak povídal, že jeden z nich dost možná zabil Jonathana Parrishe, anebo aspoň něco v tom smyslu, a za chvíli už měla policajty přede dveřma. Nu, vlastně ne přesně za chvíli, protože chvilku se přece s Matthewem ještě milovali. Ale jen přišla do motelu, přihrnuli se poldové a oba ty chlapy si odvezli, samozřejmě i toho, co má tak dlouhý rejstřík.
Bylo jí divné, proč vůbec policajti ty dva pustili. Zvlášť toho s tím rejstříkem.
Napadlo ji, jestli by neměla Matthewovi zavolat a říct mu, že je policajti nechali běžet.
Chlapa, co má tak dlouhý rejstřík!
A jestli by neměla říct Matthewovi, že jsou oba v tahu. Hurley odjel hondou a Walker taxíkem. Bral si s sebou kufr.
Když volal do kanceláře, řekl jí, že by potřeboval taxíka. Ptala se ho, jestli chce taxi od nějaké určité firmy, a on odpověděl, že je mu to fuk, hlavně když ho ten taxík rychle zaveze na letiště. Takže William Walker je určitě v čudu, a pánbůh ví, kam se poděl Arthur Hurley, i když si zřejmě přijede pro svou těhotnou manželku, jestli to ovšem vůbec jeho manželka je. Irene kdysi pronajala chatu těhotné jednonohé ženě a jejímu muži, ale ukázalo se, že je to děvka a její pasák. Dáma obsloužila každou hodinu jednoho zákazníka a na parkoviště přijížděl hodinu co hodinu nový vůz, bylo jich hotové procesí. Když ti dva za týden zaplatili účet, rozjeli se nejspíš na dovolenou k jezeru Como do Itálie. V téhle branži člověk nikdy neví
Zazvonil telefon.
Irene pohlédla na centrálu. Chata číslo jedenáct.
"Recepce," řekla.
"Dobré odpoledne."
Na druhé straně linky se ozval podivný zvuk.
"Haló?" řekla Irene.
Ten zvuk se ozval znovu.
Takový mokrý. A jakoby bublavý.
"Paní Hurleyová?" zeptala se Irene.
"Jste to vy?" A potom hlas toho děvčete.
Jediné slovo.
"Prosím." Pán, který vyšel ze dveří ořechovým dřevem obkládané zdi za stolem sekretářky, se usmál a natáhl ruku.
"Pan Hope?" zeptal se.
"Jsem Henry Curtis, tajemník slečny Brechtmannové."
"Těší mne," řekl Matthew a stiskl si s ním ruku.
Curtis pohlédl na navštívenku, kterou dal Matthew sekretářce.

"Summerville a Hope," řekl.
"Ano."
"Jste tedy advokát?"
"Ano, jsem."
"To už zas našel někdo v našem pivu hada?" zeptal se Curtis s úsměvem.
Matthewa napadlo, proč Curtisovi připadá kdovíjak žertovné, když někdo objeví v pivu hada.
"Nebo rezavý hřebík? Hnízdo škorpiónů? Nebo použitý prezervativ?"
Curtis rychle pohlédl ke stolku, kde seděla šedovlasá žena a luštila křížovku.
"Máme celý štáb právníků, kteří nedělají nic jiného, než že obhajují naši firmu proti lidem, co tvrdí, že našli v našem pivu cizí předměty. Jednou někdo určitě prohlásí, že objevil v jedné naší láhvi obludu Loch Ness," řekl Curtis a znovu se usmál.
Matthewovi byl najednou sympatický.
"Vím, že jste se slečnou Brechtmannovou domluvený...," řekl Curtis.
"Ano. Mluvil jsem s ní telefonicky..."
"Ano, já vím. Ale bohužel se jí trochu protáhla porada. Požádala mne, abych vás zatím trochu zabavil."
"Jak dlouho jí to bude trvat, nevíte?"
"Ale nijak zvlášť dlouho," odpověděl Curtis.
"Myslel jsem si, že bych vás zatím mohl provést pivovarem..."
"To myslíte, že to bude trvat tak dlouho?"
"Ať už to bude trvat, jak dlouho chce, budete mít aspoň mezitím co dělat. Ledaže byste si chtěl raději číst stará čísla obchodních časopisů."
"O to bych ani zvlášť nestál."
"Však jsem si to myslel. Paní Hoskinsová," řekl Curtis, "projdeme se trochu podnikem. Pošlete laskavě někoho, ať zjistí, kdy bude slečna Brechtmannová volná, ano?"
"Jistě, pane Curtisi," řekla žena a luštila křížovku dál.
Irene si otevřela svým klíčem. Zpočátku nikoho neviděla.
"Paní Hurleyová?" řekla.
Nikdo jí neodpověděl.
"Paní Hurleyová, kde...?"

Telefon stál na nočním stolku vedle postele u zadní zdi. Sluchátko bylo vyvěšené. Irene přešla rychle pokoj, obešla postel a uviděla
"Ježíšikriste!" řekla.
Děvče leželo v kalužině krve. Irene je obešla a zvedla sluchátko.
DÁLE MAJÍ PŘESTUP JEN POVĚŘENÍ ZAMĚSTNANCI Hurley si přečetl ten nápis a prošel rovnou kolem něj bránou. S cedulema si člověk nejlíp poradí, když je úplně ignoruje. Nesmí se zastavit a pečlivě si je číst, jako kdyby tu byl poprvé, ale jen po nich jednou kouknout a už si jich ani nevšimnout. Samozřejmě že je pověřený zaměstnanec a klidně si půjde dál a potom ještě dál, kam sakra bude chtít.
PŘI PRÁCI V PROSTORU VYKLÁDÁNÍ ZRNA VYNDEJTE Z KAPES VŠECHNY PŘEDMĚTY
Další cedule. Červené písmo na bílém podkladě. Tenhle barák je plný cedulí. Hurley ignoroval i tuhle, protože se rozhodně nemínil dát do práce v prostoru vykládání zrna ani v žádném jiném zatraceném prostoru. Chtěl jenom najít Matthewa Hopea, který tu někde zmizel v budově. A až ho najde
V TOMTO PROSTORU ZÁKAZ KOUŘENÍ
Tentokrát bílým písmem na červeném podkladě. A plno dalších pitomých cedulí. Hurley procházel velkým venkovním prostranstvím, které sousedilo s parkovištěm a bylo od něho odděleno jen drátěným plotem s nezamčenou otevřenou bránou. I parkoviště bylo plné nápisů, že tu smějí parkovat jen zaměstnanci Brechtmannovy pivovarnické společnosti, ale Hurley ty cedule ignoroval, nevzal na vědomí ani ceduli na drátěném plotu a teď nevšímavě procházel kolem všech nápisů, co tu byly na dohled. Šlo mu jen o to, projít kolem těch vagónů a dostat se nějak dovnitř, kde
Prokrista! Teď zrovna vychází Matthew Hope z budovy a Hurley se přikrčil za nejbližší železniční vagón.

"Sem se tedy dopravuje naše zrno," vykládal Curtis.
"Slad a ječmen. Do vagónů, které tu vidíte, se vejde po sto tisících kilogramech. Zrno pak vysají hadice do pátého patra, kde je drceno a potom přepravováno do vážnice, kde se váží. Tyto vagóny právě přivážejí slad."
"Odkud?"
"Většinou ze středozápadu. Chcete vidět, jak ho vaříme?" Matthew pohlédl na hodinky.
"Nedělejte si starosti, však oni nám dají vědět, jakmile se slečna Brechtmannová uvolní," ujišťoval ho Curtis.
Hurley počkal, dokud se za nimi nezavřely dveře budovy. Pak rychle vyběhl ze své skrýše za železničním vagónem, nahoru po betonových schodech a otevřenými dveřmi. Zahlédl je, právě když vstupovali vzadu v chodbě do výtahu. Sledoval ukazatel s čísly označujícími jednotlivá patra. Dvě, tři...
Ukazatel se zastavil na čtyřce.
Hurley zmáčkl knoflík u dveří výtahu. Na dveřích bylo napsáno:
POZOR PRACH ZE ZRNA NEBEZPEČÍ VÝBUCHU ZÁKAZ KOUŘENÍ, ZÁPALEK NEKRYTÝCH SVĚTEL
Dveře z nerezavějící oceli se před ním otevřely. Ve výtahu byl stejný nápis.
Jak jej tak Hurley četl, dostal chuť zapálit si cigaretu. Zmáčkl knoflík do pátého patra.
"Slad skladujeme tady ve čtvrtém poschodí," vykládal Curtis.
"Každá z těchto nádob pojme necelých sto tisíc kilogramů."
"Neříkejte," zamumlal Matthew.
"Dole celý ten proces začíná, pokud vás tím smím obtěžovat. Tam, kam se přiváží slad. Všechno má svůj začátek, střed a konec, viďte? Tady probíhá jistá mezifáze, slad tu jen leží, dokud nedojde k vlastnímu procesu vaření. Půjdeme teď dolů a ukážu vám střed."
"Ano, jistě, střed."
"Mletí a vaření."
"Ano, mletí a vaření."
"Kterým získáváme potřebnou sladinu."
"Cože získáváte?"
"Sladinu. SLADINU. Je to takový sladký roztok a ten pak posíláme do rmutovacích kotlů."
"Ach tak.
"
"Pojďte. Ukážu vám to."
Nikdy nevystupuj ve stejným poschodí. Jak to uděláš, riskuješ, že až se otevřou dveře výtahu, bude tam tvůj člověk stát a dívat se ti rovnou do ksichtu. Vyjeď vždycky o poschodí výš a pak sejdi po schodech dolů - jako teď scházel Hurley - otevři opatrně dveře, pořádně se rozhlédni a zjisti si, co se kde děje. Jen žádný překvapení! Hurley překvapení nesnášel.
Vedle dveří z nerezavějící oceli velká plastová čtyřka, bílá na černém poli. Na dveřích stejný nápis, varující před nebezpečím ze zrna. Bílý na červeném podkladu. Hurley přiložil ucho ke dveřím. Neslyšel nic, jenom dunění těžkých strojů někde v budově. Uchopil knoflík dveří a pomalu jím otočil. Čistě jen o škvíru pootevřel dveře
A viděl je, jak se vracejí k výtahu! Co teď?
Hurley nesnášel překvapení.
Přidržoval si dveře pootevřené jen o vlásek a počkal, až za těmi dvěma zapadnou dveře výtahu. Pak vyšel na patro.
Všude jen kovové nádoby. Nikde živá duše. Copak tu nikdo nepracuje?
Ukazatel nad výtahem. Výtah sjíždí dolů. Třetí patro, druhé... A zastavuje v prvním poschodí.
Hurley se vrátil ke schodům a začal po nich rychle scházet.
Lesklý kotel z nerezavějící oceli, asi čtyři metry v průměru. Nahoře ho uzavírá klenutý měděný poklop. Kotel s tím klenutým poklopem připomíná ponorný zvon, který se omylem vynořil v téhle budově. Do měděného poklopu je

zasazen okrouhlý otvor, v průměru přes metr velký. Na svažující se straně klenby je odklopeno víko ze silného skla v ocelovém rámu, zajištěné závěsy. Vypadá trochu jako zvětšenina lodního okénka. Otvor nádrže je chráněn ocelovou bezpečnostní uzávěrou ve tvaru kříže, která rozděluje kruh na čtyři díly jako nějaký koláč, takže dovnitř by mohl spadnout leda zcela nepatrný trpaslík. Z kotle se valí pára.
"Teplota je tu asi pětasedmdesát stupňů Celsia," řekl Curtis. Na hlavě měl žlutou plátěnou čepici, nahoře s propletenými červenými písmeny B a P, výraznou značkou Brechtmannových pivovarů. Matthewovi dal žlutý papírový klobouk se stejným červeným emblémem, poslušen výstražného nápisu:
POZOR! VŠICHNI ZAMĚSTNANCI DÁLE JEN V KLOBOUKU
Matthew si v tom papírovém klobouku připadal jako šašek. V místnosti s nádrží na mletý slad bylo vedro k zalknutí. Několik kontrolních panelů vzadu na stěně bylo posázeno vypínači, klopnými obvody, červenými a zelenými světly a ventily, ale zřejmě tu nikdo nemonitoroval. Nikdo tu také nebyl, jen Curtis a Matthew, který stál na vyvýšené kovové rampě postavené kolem kotle. Matthew si vzpomněl, jak mu Anthony Holden povídal, že při odpolední směně pracuje jenom patnáct lidí. Dělte těch patnáct lidí pěti podlažími budovy...
"Bezpečnostní uzávěra se dá nazvednout," řekl Curtis, "pokud se ovšem chcete mrknout dovnitř."
Matthew neměl nejmenší chuť do toho kotle mrknout.
Curtis však už zvedal těžkou kovovou uzávěru. Jen s obtížemi ji postavil hranou dolů na podlahu rampy, sám krátce pohlédl do kotle a pak poodstoupil, aby se mohl podívat i Matthew.
"Ta várka, co teď děláme, to je Zlatá děvenka," řekl.
"Naše nejlepší pivo. Obsahuje totiž nejvyšší procento sladu z vybraných ječmenů."
"Na rozdíl od čeho?" zeptal se Matthew.
"Nu, samozřejmě od méně kvalitního sladu," odpověděl poněkud překvapeně Curtis.
"Cenový rozdíl dělá přinejmenším dolar za bušl. Zlatou děvenku vaříme s převážnou dávkou prvotřídního sladu. Některá naše ostatní piva také obsahují prvotřídní slad, ale většinou do nich dáváme ten méně kvalitní. Proces je samozřejmě vždycky stejný. Slad a voda je ve vystíracím kotli - to je tamhleten - a ječmen s vodou ve varné kádi."
Matthew pohlédl ke kádi. Další obrovská nádoba z nerezavějící oceli. Jenže neměla klenuté víko. Jen cosi, co vypadalo jako lesknoucí se velitelská věž válečného plavidla. Vůbec mu celá ta místnost připadala spíš jako z námořního prostředí.
"Obě ty směsi přivedeme do varu," vykládal Curtis dál, "a pak přelijeme vodu s ječmenem do nádrže se sladem. Jen se podívejte dovnitř."
Matthew poslušně nahlédl dovnitř. Viděl bublající, vařící se hnědavý roztok. Do obličeje se mu vyvalila pára. Byla cítit horkým pivem. Ne, vlastně ani ne tak pivem. Spíš mladinou. Zárodečným
pivem. Stoupalo z něj aróma, které jako by mu zahltilo nozdry a krk. Vzpomněl si, jak mu to řekl Anthony Holden: "Byly časy, kdy jsem slad nemohl ani cítit."
Náhle se na druhém konci rampy otevřely dveře z nerezavějící oceli. Na rampu vstoupil muž se žlutým kloboukem, na němž byl opět ten emblém s propojenými písmeny B a P.
"Hanku?" řekl.
"Ano?" odpověděl Curtis.
"Máš telefon."
"Děkuju," řekl Curtis a obrátil se k Matthewovi.
"Za chvilku jsem tu."
Matthew přikývl.
Curtis přešel ke konci rampy, vyšel s tím druhým mužem ven a zavřel za sebou.
Matthew osaměl.
Znovu se podíval do mladinkového kotle.
Hope. Stojí tam úplně sám u toho velkého ocelového kotle. Hurley ho zahlédl pootevřenými dveřmi.
Otevřel dveře víc.
Ucítil strašný smrad, až se otřásl.
S Hopem v místnosti nikdo nebyl, celý to zatracený patro bylo prázdný. Dveře byly zasazeny u podlahy. Stačilo, aby Hurley obešel první kotel, přešel ke schodům, po kovové podlaze, ke kovovým schůdkům, chytil se levou rukou žlutého zábradlí a začal stoupat po těch šesti schůdcích nahoru na rampu, kde Hope pořád ještě stojí zády k němu.

Teď si to odsereš, kreténe, pomyslel si Hurley. A vrazil do Hopea oběma rukama.
Ten náraz přišel jako blesk z čistého nebe.
Matthew rázem zvedl ruce, vzepřel se o klenutý poklop kotle a potom se začal otáčet. Pořád však ještě cítil ty ruce na zádech, znovu do něho vrazily a tlačily ho k metrovému otvoru v kotli a k té vařící se směsi sladu, ječmene a vody.
Zlá situace se může jedině ještě zhoršit. To řekl kdysi Bloom. Zkušený policajt, který už všechno viděl a slyšel.
Jakási ruka popadla Matthewa za límec od saka. Vzápětí dostal zezadu prudkou ránu a narazil čelem na okraj otvoru. Šaškovský papírový klobouk mu spadl z hlavy do vařící se směsi. Ten, kdo stojí za ním, se pokouší ho nadzvednout a strčit otevřeným otvorem do kotle!
Nečekej. Zaútoč, ale rychle. Znovu se mu vybavila Bloomova slova.
Matthew zaťal pravou ruku v pěst. Pravý loket mu slepě a zoufale vyrazil nazad jak ovládací páka parní lokomotivy a dopadl na cosi měkkého. Matthew za sebou zaslechl zaúpění a vší silou se snažil vykroutit z těch rukou, co ho pořád ještě tlačily k zejícímu otvoru kotle. Nohy za ním přešláply, tak těsně za ním, že se teď dotýkaly špičkami jeho pat, hlavu mu zavalila vřelá pára a do nosu mu stoupal pach horkého sladu, z kterého se mu až zvedal žaludek. Podařilo se mu

pokrčit levou nohu asi o deset čísel nad podlahu rampy a potom prudce přidupl patou, ale narazil jenom na kov. Znovu nadzvedl nohu, znovu jí dupl, a tentokrát dopadla na něco měkkého a Matthew za sebou zaslechl bolestný výkřik a rázem ucítil, jak ruce, které mu svírají límec, povolují.
Prudce se otočil. Hurley.
Arthur Nelson Hurley, v obličeji vztek a bolest a v očích vražedný výraz.
Jdi rovnou po něm. Zase Bloom.
Matthew vyrazil kolenem. Ani na okamžik nezaváhal, ani jedinkrát nezapochyboval, zda má způsobit Hurleymu tu nejhorší bolest pro muže, jakou si dovedl představit, prudce zvedl koleno a vrazil je Hurleymu rovnou do rozkroku. Hurley zařval bolestí a pak se zkroutil a držel se za genitálie.
Pořádně mu to nandej, ať zůstane v bezvědomí. Bloom. Matthew znovu vyrazil kolenem. Tentokrát mířil Hurleymu na bradu. Ucítil, jak kost narazila na kost, kolena na čelist, a jak něco prasklo, a zatraceně dobře věděl, že jeho koleno to nebylo. Hurley zavrávoral a ustoupil až ke kraji rampy. Matthew pozvedl pravou paži jako kladivo, rozmáchl se jí širokým obloukem a udeřil pěstí Hurleyho do levého ucha, až jím mrštil na zábradlí z ocelových trubek. A ještě jednou, řekl si, a tentokrát se rozmáchl levou pěstí až odněkud od svých kolen a všechnu sílu ramene a paže vložil do tvrdého zvedáku, který dopadl Hurleymu na zlomenou čelist a mrštil jím nazad. Hurley zařval bolestí, odlétl ke schůdkům, řítil se po nich dolů, a jak padal, hlava mu tloukla o jeden kovový schůdek za druhým. Matthew seběhl po těch schůdkách za ním, pořád ještě prudce oddechoval a svíral pěsti. Hurley však ležel dole na té kovové podlaze bez hlesu.
Matthew rozevřel pěsti.
Mezi kontrolními panely se otevřely dveře.
"Pane Hope?"
Na rampě stanul Curtis v té své směšné žluté čepici s propojenými písmeny B a P.
"Velice mne to mrzí, ale slečna Brechtmannová již odešla," řekl.
Vtom si všiml Hurleyho, ležícího u Matthewových nohou.
"Kdo je tohle?" zeptal se.
"Zavolejte policii," požádal ho Matthew.
Warren si vzal z letiště taxíka. Řidič, běloch, se motal skoro půl hodiny celým Bronxem a pak Warrenovi přiznal, že se v Bronxu moc nevyzná. Taxi`k přišel na šedesát dolarů a nějaké drobné. Řidič si zklamaně pohlédl na dlaň, uvědomil si, že mu Warren nedal spropitné. A potom pohlédl na Warrena. A znovu na svoji dlaň.
"Dejte mi stvrzenku," požádal ho Warren.
"Dobrá," zahučel řidič a utrhl od tachometru kousek papíru. Zamračeně ho podal Warrenovi.
"Máte snad nějaký problém?" zeptal se ho Warren.

"To teda mám," odpověděl řidič.
"Že jste pěknej škoťák, to je můj problém."
"No vidíte, to já zas se svým problémem půjdu rovnou na vaše vedení," řekl Warren.
"Číslo máte tady na stvrzence a jméno na kartičce na přístrojové desce. Albert P. Esposito. Někdo si to s vámi určitě vyřídí, pane Esposito."
"Jsem z vás strachy celej vedle," ušklíbl se řidič.
"To P. znamená Paul, pane Esposito?"
"Znamená Polib mi prdel."
"Tak se mějte," řekl Warren a vystoupil z taxíku. Venku bylo zima, až praštělo.
Jakživ už nebudu nadávat na mizerný počasí na Floridě, řekl si Warren.
A taky byla pěkná tma. Tma, i když vystupoval z letadla. V Caluse by teď bylo aspoň šero. Obloha nad oceánem by začínala červenat, pak by se zbarvila do nachova, potom do modročerna a pak do černa. Tady už bylo černo, když přiletěl, a teď je ještě černěji, a to je teprv půl osmé - tma jak o půlnoci. Po obou stranách cesty vedoucí bludištěm nové zástavby k domům z červených cihel nahoře na kopci ležel navršený špinavý sníh. V tom sněhu si Warren připadal ještě prokřehlejší. A zdálo se, že začne sněžit nanovo. Měl se stavit doma pro kabát, než jel na letiště, ale z Calusy v téhle době zrovna moc přímých letů není.
Lucy Strongová mu do telefonu nadiktovala adresu svého bytu. A ten teď Warren hledal, celý promrzlý v. lehké sportovní bundě, v které se sem vypravil.
Tak tamhle konečně je, nese se z domu v elegantním plátěném kostýmu a v béžových lodičkách na vysokých podpatcích, otvírá dveře jaguáru, který už má zaparkovaný na příjezdové cestě, a nenápadně se přitom rozhlíží po ulici. Dívá se po Warrenovi. Hledá starý otlučený ford. Jenomže místo něj tu sedí malá Toots ve starém otlučeném chevroletu, zaparkovaném naproti v ulici asi sto metrů od domu. Leona Summervillová nastoupila do jaguára a nastartovala. Toots chevrolet nenastartovala, dokud jaguár nevyjel do ulice a neujížděl pryč.
Takže Leona si jede na tu schůzi ochranářů přírody, co má v osm hodin, díky, Brunhildo, naštěstí máš silný hlas, který se rozléhá dodaleka, a taky máš pořádně hlučný vysavač. Zítra ráno, až všichni odjedou do práce, na gymnastiku nebo kam se to chystají, musí Toots znovu vniknout do domu a překontrolovat rekordér. Tentokrát se tam ale vypraví až po deváté, což je hodina, kdy ráno přichází Brunhilda, a zatraceně dobře se rozhlédne, jestli tam Brunhildino auto už neparkuje.
Dneska pojede za Leonou Summervillovou až k domu paní Colmanové, ať už je, kde chce, a jenom se bude modlit, aby Leona, až si půjde poslechnout, jak chránit a zachovat vymírající floridské dravce, nezamkla auto.
Lucy Strongová byla celá nadšená.
Ten člověk se sem vypravil letadlem až z Floridy, jen aby si s ní promluvil!

Bylo jí něco málo přes padesát, ale vypadala mnohem mladší, a Warrenovi vysvětlila, že to bude nejspíš tím, jak je pořád ještě činná a dělá prospěšnou práci. Ach ano. Pořád ještě pracuje v nemocnici Lennox v Manhattanu. A pořád ještě na porodnickém oddělení, miminka prostě miluje, a jestlipak Warren taky tak miluje miminka?
Warren miminka zvlášť nemiloval, ale Lucy Strongové to raději nepřiznal.
Jenom přikývl a usmál se.
Přemýšlel, jestli snad nezačne sněžit. Dneska večer mu už uletělo poslední letadlo do Calusy, ale pořád by ještě mohl stihnout některý z těch několika letů do Tampy. Jestli ovšem Kennedyho letiště nezapadne sněhem. Warren sníh nenáviděl. Sníh byl jedním z důvodů, proč se odstěhoval ze St. Louis. Druhým důvodem bylo St. Louis samotné.
"Tak o co vlastně jde?" zeptala se Lucy.
"Musí to být něco moc důležitého, když se sem vydá letadlem policista až z Miami."
"Z Calusy, madam," opravil ji Warren.
"A nejsem žádný policista."
"Tak co tedy jste? Nejste od FBI?"
"Ne, madam. Od FBI rozhodně ne." Zvlášť když někomu, kdo se vydává za agenta Federálního vyšetřovacího úřadu, hrozí tři roky v lapáku.
"Jsem soukromý detektiv, madam. Zjišťuju fakta o jednom případu vraždy pro advokáta, který..."

"Tak proto jsem si myslela, že jste policista," uvědomila si Lucy.
"Jak jste se zmínil, že jde o případ vraždy. Když jsme spolu mluvili po telefonu."
"Ano, madam, to je dost pravděpodobné."
"Anebo že jste agent FBI," dodala.
"Tady je moje navštívenka," řekl jí Warren.
"Jsem jenom soukromý detektiv."
"Tak teď už tomu rozumím," řekla, vzala si od něj navštívenku, pohlédla na ni, přikývla a pak ji zas Warrenovi vrátila.
"Slečno Strongová," začal Warren, "do telefonu jste mi řekla, že jste tam byla v létě 1969, když..."
"Ano, v Lennox Hill."
"Když u vás porodila žena jménem Elise Abbottová..."
"Abych pravdu řekla, nebyla jsem tam zrovna ve chvíli, co rodila."
"Ne, myslel jsem, že..."
"Ale na porodnickém oddělení jsem v tu dobu pracovala. A ona byla má pacientka. Elise Abbottová."
"Mělo to být v srpnu 1969."
"Ano."
"Podle toho, co tu mám zapsáno, se dítě narodilo devatenáctého srpna."
"Jenže jak jsem vám už říkala, já přímo u porodu nebyla."
"Ale Elise Abbottová patřila k vašim pacientkám."
"Jistě, a moc dobře se na ni pamatuju. Takové krásné děvče, ale měla v sobě... něco:.. něco moc smutného. Dodnes nechápu, co to bylo. Byla tak mladá a krásná, tak proč asi byla tak smutná? A manžela měla takového fešáka! Oba byli blond, ona měla zelené oči a on modré. Byl o hodně starší než ona, a Angličan. A mluvil tak legračně, jak už Angličani mluví, jestli mi rozumíte. Myslím, že se jmenoval Roger. Nebo Nigel. Tak nějak."
"Nejmenoval se náhodou Charles?"
"Charles? Dost možná. Charles je takové anglické jméno, viďte? Jejich princ se taky jmenuje Charles, viďte?"
"Ano," přisvědčil Warren.
"Charles Abbott," řekla Lucy a přikývla.
"Ano, tak se jmenoval."
"Jistě si pamatujete, jak jsme mluvili v telefonu o těch fotografiích. Fotografoval pan Abbott?"
"Ne, kdepak."
"Říkala jste přece, že nějaký muž..."
"Ano, ale to nebyl její manžel. Myslela jsem si, že je to její bratr. Všiml jste si už, že žena si někdy vezme muže, který je nápadně podobný jejímu otci nebo bratrovi? V nemocnici to vídám často. Za mladou maminkou přijde na návštěvu její otec, a je to úplná podoba manžela. Není to zvláštní?"
"Říkáte, že ten člověk, co fotografoval, byl podobný Charlesu Abbottovi?"
"Ale to ne. Jen byli oba blonďáci a měli modré oči."
"Jak byl starý?"
"Ten, co fotografoval?"
"Ano."
"Mladý. Tak asi dvacet, jednadvacet. Úplně mladý."
"Kdy to bylo?"
"Pár dní potom, co se dítě narodilo. Vzpomínám si, že paní Abbottová zrovna kojila. A to mi přišlo trochu divné, myslím, že tam tak ležela s prsem venku a vůbec odhalená, i když to bylo před bratrem. Zřejmě jí to vůbec nevadilo. Dítě jí leželo u prsu a pilo. Jen jsem se tam v té chvíli stavila, víte, přesvědčit se, jestli je na pokoji všechno v pořádku, a on si tam stojí s aparátem u oka a fotografuje! Dítě se právě krmilo od maminky, drobeček roztomilý, ručičku mělo položenou na prsu a na ní ten malý náramek
. Nařídila jsem tomu pánovi, ať hned fotografování nechá! Nevím, kolik obrázků už udělal, ale svítil si takovým bleskem a bála jsem se, že by to mohlo dítěti ublížit, poškodit očička nebo něco. S takhle mladými lidmi opatrnosti nikdy

nezbývá, viďte? Ale on se samozřejmě zachoval moc pěkně, byl to vůbec takový milý mladík. Odložil aparát a jako dokonalý džentlmen se mi představil."
"Jak se jmenoval?"
"Jonathan Parrish. Řekla jsem to už přece tomu pánovi, co tu byl minulý měsíc."
"Jakému pánovi?"
"Nějakému Arthurovi Hurleymu. Moc ho překvapilo, když se o těch fotografiích dověděl."
"To věřím," řekl Warren.
"Ale říkala jste, že dítě mělo na sobě nějaký šperk, viďte?"
"Ne, ani nápad. Šperk? Co tím myslíte?"

"Měl jsem dojem, že jste povídala..."
"Šperk? Jak by mohlo mít miminko...?"
"Říkala jste přece, že mělo náramek..."
"Ach tak. To ano."
"Že ho mělo..."
"Ano, na zápěstí. Ale to nebyl žádný šperk."
"Náramek že nebyl žádný..."
"Vůbec žádný šperk."
"Tak co to tedy bylo?"
"Identifikační náramek."
"Identifikační?"
"Ano. Se jménem dítěte. Vepsaným do korálků."
"Do korálků?"
"Jistě. Tehdy se takové korálky navlékaly na šňůrku a dávaly dítěti na ručičku."
"Jaké korálky?"
"Maličké bílé korálky s modrými písmeny. Dneska se užívá plastová páska se jménem. Ale tenkrát se dětem navlékaly korálky. Jen se zeptejte maminky, určitě je má ještě schované."
"Vsadil bych se, že ano," řekl Warren.
A nemohl se už dočkat, až tohle všechno vypoví Matthewovi.
Sotva viděla Toots Leonu, jak vystupuje z auta, hned si domyslela, že auto nezamkne.
Většina lidí, i tady na slunné Floridě, pečlivě auto zamyká, když je nechává na parkovišti před biografem nebo nákupním střediskem, nebo je zaparkuje před restaurací či obchodem. Ale když parkuje před domem známých nebo příbuzných, auto většinou nezamyká. Před soukromými domy se parkuje klidně a bezpečně. Kdyby však ti lidé věděli, co aut se ročně ztratí před klidnými a bezpečnými domy blízkých přátel či milovaných příbuzných, zamkli by si je zepředu i zezadu, svrchu i zezdola a posadili by k volantu vrčící obrovskou gorilu.
Toots dobře věděla, jak se do zamčeného auta dostat. Uměla dokonce nastartovat bez klíčku.
A kromě toho nijak zvlášť nestála o to, aby ji sebrali jako zlodějku aut. Zloděj auta si může pěkně dlouho posedět ve vězení. Soudcové ve státě Florida neshlížejí na zloděje aut nijak laskavě, protože už tu bylo na objednávku ukradeno plno drahých cadillaků, mercedesů, bavoráků a jaguárů, které pak byly dopraveny po lodích nahoru na sever, rozprodány a rozvezeny po celých Spojených státech. Toots se až zachvěla při představě, že by u ní najednou zastavil policejní vůz a nějaký místní polda se jí zeptal: "Promiňte, slečno, ale proč šťouráte drátěným ramínkem do okna toho vozu?"
Byla ráda, že Leona nechala dveře nezamčené.
A oddechla si, když Leona bez jediného ohlédnutí a sebemenšího gesta rozloučení od auta odešla.
Na schránce na dopisy před domem stálo jméno COLMAN. Hodiny na Tootsině přístrojové desce ukazovaly za tři minuty osm.
Schůzka Spolku pro ochranu floridské přírody měla začít v osm hodin.
Toots počkala do čtvrt na devět a pak přistoupila k zelenému jaguáru, rozhlédla se doprava a doleva ulicí, a rychle otevřela dveře na straně řidiče.
Ihned sáhla pod přístrojovou desku a zatáhla za páčku otvírající kapotu.
Zavřela dveře auta, znovu se rozhlédla doprava a doleva ulicí, zašla před vůz, otevřela pojistku a kapotu nadzvedla.
Ve třech minutách už měla svoje drátky zapojené do elektrického systému vozu.
V dalších třech minutách je zavedla k panelu za přístrojovou deskou a protáhla je do auta.
Srdce jí prudce bušilo.
Opatrně spustila kapotu, pevně ji zmáčkla, aby ji pořádně zavřela, a pak znovu nastoupila do auta.
Sáhla pod přístrojovou desku a zachytila konečky drátů. Napojila je na droboučký mikrofon a ten upevnila doprostřed pod přístrojovou desku.
Na rozdíl od mikrofonů, které umístila v Summervillově domě, se v téhle štěnici nebude muset denně měnit baterie, bude si čerpat energii přímo z baterie auta. Za hustého provozu ve městě, do jakého se člověk za vrcholící sezóny v Caluse někdy dostane, stačí štěnice vysílat i do vzdálenosti asi od jedněch dopravních světel k druhým. Na volné silnici mohla Toots počítat s rozsahem tak půl kilometru.

Odposlouchávací zařízení si mohla vyzkoušet až přibližně za hodinu.
Podle hodin na Tootsině přístrojové desce odešla Leona Summervillová ze schůze v devět třicet sedm. Nastoupila do

jaguára a přijímač v Tootsině voze zachytil zvuk zavíraných dveří. Pak nastartovala, a i to přijímač zaregistroval. Za chvíli zapnula Leona rádio a Toots zaslechla nějakého diskžokeje, jak doporučuje v reklamním programu zboží. Jeho hlas k ní doléhal ostře a jasně. Usmála se - štěnice funguje výborně. A pak se usmála znovu, když spustila hudba. Diskžokej jí přehrál jednu z jejích oblíbených
písniček z filmu Léto roku 42.
Leona zřejmě někam pospíchala, protože na to, že projížděla obytnou čtvrtí, to pořádně hnala. Výborně, pomyslela si Toots, jen ať už jsme tam. Jaguár zabočil na Jednačtyřicátou a Toots se držela kousek za ním. Trochu si nechala odstup, když Leona odbočila na parkoviště u obchodního střediska na Southway, projížděla jím až docela ke konci a pak prudce zahnula za obchodní dům E. C. Daniels. Toots teď šlapala na plyn jen zlehka. Před sebou měla parkoviště obchodního domu. Nebylo zdaleka tak dobře osvětlené jako hlavní parkoviště vepředu. U zadní budovy stálo kolmo na sebe šest velkých firemních kamiónů. Vedle jednoho z nich, zaparkována v jeho stínu, stála černá corvetta.
Leona už s autem zastavovala. Toots projela kolem.
Jen na okamžik zahlédla muže sedícího za volantem corvetty. Ve zpětném zrcátku viděla Leonu, jak běží s rozevlátou sukní ke corvettě.
Zajela s chevroletem k průčelí obchodního domu, objela budovu a ještě včas zahlédla odjíždějící corvettu. Nezařadila se však moc blízko za ni, držela si odstup. Ale také ji nechtěla ztratit.
Corvetta se řítila nocí jako ponorka, tichá, černá a rychlá. A mířila směrem k Sarasotě.
Kdykoli jí přední sklo ozářila světla vozů přijíždějících druhým směrem, zahlédla Toots siluety dvou hlav, jedné mužské a druhé ženské. Ženská hlava - Leonina - byla profilem obrácena k mužské.
Na předměstí už byla vozovka volná a corvetta se rozjela ještě rychleji.
Hodiny na Tootsině přístrojové desce ukazovaly tři čtvrti na deset.
Pět minut nato zabočila corvetta k motelu, který se jmenoval CaluSara, pravděpodobně proto, že ležel na půl cesty mezi Calusou a Sarasotou. Toots jela pořád dál. Ujela ještě asi kilometr, odbočila doleva ke stánku, kde se prodávaly párky v rohlíku, znovu najela na Jednačtyřicátou a dorazila k motelu z opačné strany. Opatrně odbočila doleva na motelové parkoviště. Černá corvetta parkovala před pokojem číslo dvacet sedm. V autě teď nikdo nebyl.
Toots kolem něj projela.
Na voze bylo označení s písmeny MD. Toots si zapamatovala číslo.
Zajela až ke konci parkoviště a pak se otočila s autem směrem k Jednačtyřicáté.
Číslo si zapsala.
Její hodiny na přístrojové desce teď ukazovaly přesně deset. Dvacet minut po desáté Leona a její přítel lékař - doctor medicinae, neboť proč by jinak měl tu značku MD? - vyšli z pokoje a rychle zamířili ke corvettě.
Zabouchli za sebou dveře. Auto se rozjelo.
Toots je sledovala až k parkovišti obchodního domu E. C. Danielse, kde Leona nastoupila do vlastního vozu a rozjela se rovnou domů.
Toots si lámala hlavu, proč Leona, která měla v rukávu bezpečné alibi od Spolku pro ochranu přírody, promarnila takovou příležitost a spokojila se pouhou rychlovkou,"

11
To je ten dům, co postavil Jack...
*****
Warren se přímo zděsil.
"Co že jste udělala?" zeptal se do telefonu.
Toots mu znovu vylíčila, jak píchla do Summervillovic domu a do Leonina auta štěnice. Zřejmě na sebe byla náramně pyšná.
"Do toho domu už ani nepáchnete," nařídil jí Warren.
"Ale já tam musím. Mám tam rekordér..."
"Je mi úplně šumafú, jestli vám ten rekordér zrezaví na polici, ale do toho domu už nepůjdete, rozumíte?"
Na lince se rozhostilo dlouhé ticho.
"Jestli jste mě slyšela, tak aspoň zabručte," řekl Warren.
Byl k smrti unavený. Jaktěživ nepochopí, proč se kvůli sněhové bouři v Denveru musejí opozdit lety z New Yorku. Nemělo to sebemenší logiku. Jestli zapadne někde v Coloradu letadlo sněhem, proč to má ovlivnit let z New.Yorku do Tampy? To má ta letecká společnost jediné letadlo? Používá snad pro všechny lety jen jedno jediné? V takovém případě by sníh ve Skalistých horách měl způsobit tříhodinové zpoždění na východním pobřeží.
Do Tampy přiletěl až ve dvě ráno.
Další půldruhé hodiny mu trvalo, než se dostal taxíkem do Calusy.
Ve tři čtvrtě na čtyři zavolal Matthewa, probudil ho a vypověděl mu, co všechno se dověděl od Lucy Strongové. Matthew byl celý šťastný, že ho Warren zburcoval takhle za úsvitu, a přímo dojatě mu děkoval. Pak zavolal Warren Toots, ale té nebylo zvlášť po chuti, že ji někdo budí deset minut před čtvrtou. A možná že právě proto mu rovnou vyklopila, že k těm Summervillům napíchala pár set štěnic.
Warren čekal.
"Toots?" zeptal se.
"Mhm."
Odpověděla mu dost trucovitě.
"Slyšela jste, co jsem říkal?"

"Myslela jsem si, kdovíjakou budete mít radost," odpověděla.
"Ne, žádnou radost z toho nemám," řekl jí.
"A do toho domu pro ty pásky už nevlezete."
"Jenže z těch pásků jsme se mohli dovědět, kdo je ten doktor. A ušetřilo by nám to plno..."
"Jaký doktor?"
"Leona nastoupila včera v noci do auta s označením MD. Do černé corvetty. Odjela s tím mužem do motelu, který se jmenuje CaluSara, a strávili tam spolu skoro půl hodiny."
"Říkáte, že na tom autu byla značka MD?"
"Jistě."
"A číslo jste si zapsala?"
"Samozřejmě."
"Nadiktujte mi ho. Poprosím některého svého kamaráda na
policii, aby mi rychle zjistil na dopravním inspektorátu, komu to auto patří. Do knihy hostů v tom motelu jste se nepodívala?"
"Copak by to šlo?"
"Jednou vám to předvedu. Protože není vyloučeno, že ten doktor byl Wade Livingston, chápete? I když by se byl určitě nepřihlásil pod svým jménem."
"Kdo je Wade Livingston?"
"Porodník a gynekolog, který má ordinaci v té velké budově na West Bayou Boulevard 837. Leona u něj v pondělí byla."
"Že by jezdil prohlížet pacientky až do toho motelu?" poznamenala Toots.
Warren se zasmál.
"Ale dneska je přece pátek," řekl.
"A v pátek..."
"Vlastně je dvanáctého února," doplnila ho Toots.
"Správně. Den Lincolnových narozenin, abych to upřesnil."
"Hodně časně zrána na den Lincolnových narozenin, abych to upřesnila já," dodala Toots.
"Každopádně, v pátek má ta dáma vždycky ve dvě odpoledne hodinu aerobiku ve Fit centru na Magnolii, o dva bloky západně od restaurace Cockatoo na Jednačtyřicáté. Prosím vás, buďte tam."
"Chtěla jsem si na ni počkat už v osm před domem."
"Výborně."
"Jenže to bylo předtím, než mě ve čtyři ráno někdo probudil." Warren pohlédl na hodinky.
"Vždyť je teprve za pět minut čtyři," namítl.
"Tím spíš," odsekla Toots a zavěsila.

Přesně v deset onoho pátečního rána přišel Matthew znovu do domu Brechtmannových. Z vody stoupala jemná mlha. Mlha zahalovala i oblohu, takže dům působil jakýmsi zvláštním neskutečným a jemným dojmem, jako by ani nebyl vsazen do země, ale zrozený z mraků tu vyvstal z mlhy.
Strážný u brány Matthewa hned poznal.
Karl Hitler. Baňaté uši, malý černý knírek, krátce ostříhané černé vlasy, hnědé oči posazené až příliš blízko sebe.
"Dobrý den, pane," řekl.
"Co pro vás mohu udělat?" Snažil se, aby ta otázka vyzněla sarkasticky.
"Řekl byste laskavě slečně Brechtmannové, že za ní přišel Matthew Hope?" .
"Ale samozřejmě."
Opět ten sarkastický tón.
Karl zmáčkl knoflík domácího telefonu.
"Ano?"
To promluvil starší hlas. Sophie Brechtmannová.
"Paní Brechtmannová, je tu nějakej Matthew Hope a chce mluvit s vaší dcerou."
"Slečna Brechtmannová již odjela do pivovaru," pravila Sophie Brechtmannová.
"Paní Brechtmannová?" řekl teď to telefonu Matthew. Ticho.
"Paní Brechtmannová?" opakoval.
"Co si přejete, pane Hope?"
"Paní Brechtmannová, byl jsem na včerejšek ohlášen u vaší dcery, ale..."
"To je ovšem věc mé dcery," řekla Sophie Brechtmannová.
"A dcera tu právě není, pane Hope. Odjela do pivovaru chvíli po..."
"Než jsem se sem rozjel, zavolal jsem do pivovaru, paní Brechtmannová. A řekli mi tam, že ji dnes nečekají."
Ticho.
"Paní Brechtmannová?"
"Ano?"
"Chtěl bych si promluvit s vaší dcerou."
"Sbohem, pane Hope."
A v telefonu to cvaklo.
"Radši to zabal, kamaráde," poradil Matthewovi Karl.

"Však já ještě přijdu," řekl Matthew.
Za pět minut tři čtvrtě na jedenáct onoho pátečního dopoledne zvedla Leona telefon v hlavní ložnici a vytočila číslo. Netušila, že necelý metr od ní, jak tu tak seděla na kraji postele, je za nočním stolkem schovaný mikrofon. Baterie už měl velmi slabé, ale ještě v nich zbylo dost energie, aby uvedl do chodu rekordér v šatně na druhé straně pokoje. Jen promluvila, kolečka se tam začala otáčet.
"Prosila bych dr. Livingstona," řekla Leona. Chvíli bylo ticho.
"Volá paní Summervillová." Opět ticho.
"Wade, to jsem já."
Jen tato jediná věta by stačila při přelíčení přesvědčit soudce, že Leona Summervillová a dr. Wade Livingston jsou v důvěrném vztahu.
"Wade, uvážil jsi to ještě...?"
Dlouho bylo ticho, a pak se opět ozvala Leona: "Nezlob se, Wade, ale..."
A zase ticho.
"Ano, Wade." Ticho.
"Musím se s tebou ještě vidět, Wade. Já vím, ale..." Chvíli byl slyšet jen tichý šumot. „Ale já s tebou musím mluvit, Wade." Opět šumot.
"Přijdu za tebou v poledne, Wade. Až ošetřovatelka odejde na oběd. Počkám na tebe venku. Prosím tě, Wade. Stačí, jen abys... Poslouchej mě, prosím tě. Po tom, co se tak dlouho známe, bys snad alespoň mohl... ne, to nedělej. Nezavěšuj, nebo tě rovnou zavolám znovu. Poslouchej mě laskavě. Prosím tě, poslouchej mě aspoň chvíli. Zaparkuju před tvou ordinací, stačí, když jenom sejdeš dolů... Chci s tebou pouze mluvit. Deset minut. Můžeš mi snad věnovat deset minut, ne? Nic jiného po tobě nechci, jenom těch deset minut. Děkuju, Wade. Moc a moc ti děkuju, miláčku. Uviďíme se chvíli po dvanácté. Děkuju. A prosím tě, Wade...?"
Ticho.

"Wade?" A znovu ticho. Leona zavěsila.
Přesně v jedenáct toho dopoledne zastavil před branou sídla "Brechtmannových neoznačený sedan patřící caluské policii. Vůz řídil detektiv Morris Bloom. Vedle něj seděl Matthew Hope. Strážný mrkl na Bloomův odznak.
"Řekněte Elise Brechtmannové, že je tu policie," nařídil mu Bloom.
Karl hned zvedl telefon.
Ozvala se Sophie Brechtmannová.
"Pošlete pány dál," řekla.
Matka s dcerou čekaly v obývacím pokoji.
Charles Abbott popsal Matthewovi Elisu Brechtmannovou jako velmi krásnou ženu.
Ten popis platil dosud - ale ne tak docela přesně.
Elise, teď už skoro čtyřicetiletá, měla světlé vlasy ostříhané nakrátko v účesu, který jí zdůrazňoval vysoké lícní kosti a ostře zelené zářivé oči. Ústa s plnými rty jako by byla pořád trochu trucovitě našpulená, což dodávalo jejímu výrazu náznak vášnivé sexuality. Měla krásný obličej, až na nápadně skobovitý nos. Nemít Elise německé předky, mohl to být nos indiánského původu, a byl to nos na její obličej dost velký, jak ostrý tomahavk kazící dojem jinak dokonalé bledé krásy. Matthew si v té chvíli uvědomil, že stejný nos dodával na výrazu zarputilé energie jejímu dědečkovi Jacobu Brechtmannovi, jehož portrét na ně teď nevraživě shlížel ze stěny nad krbem.
"Mrzí mě, že jsme se včera minuli," řekla Elise.
"Mě také," odpověděl Matthew.
"Chápu," usmála se.
"Ale kvůli nedodržené schůzce snad není ještě třeba burcovat policii, pane Hope."
Oči jí jiskřily. Žertovala s ním. Ale Matthew sem dneska pro žádnou legraci nepřišel.
"Slečno Brechtmannová," řekl, "snad byste laskavě zodpověděla pár otázek mně a detektivu Bloomovi."
"Má to snad něco společného s Parrishovým případem? Maminka říkala, že jste tu tuhle byl a..."
"Ano, souvisí to s Parrishovým případem," odpověděl jí Matthew.
"Znala jste ho?"
"Koho? Vašeho klienta?"
"Ne. Oběť vraždy. Jonathana Parrishe."
"Ne."
"Takže jste ho neznala," řekl Matthew.
"Ne, neznala jsem ho."
Matthew pohlédl na Blooma.
"Slečno Brechtmannová, podle toho, co jsem se dověděl od pana Hopea, existují pádné důvody k domněnce, že jste Jonathana Parrishe znala."
"To snad ne?"
Jen krátká odpověď z těch našpulených úst.
"Ale ano," řekl Bloom.
"A copak vám pověděl, pane Hope?"
"Slečno Brechtmannová, mluvil jsem s člověkem, který se jmenuje Anthony Holden," řekl Matthew.
"Anthonyho Holdena snad znáte, ne?"
"Ano, znám ho, hada jednoho."

"Tvrdí, že jste ho vyhodila, protože..."
"Vyhodila jsem ho, protože je zloděj!"
"Podle něj to však tak nebylo."
"Byl to zloděj! Bral provize od našich dodavatelů sladu. Okrádal nás, pane Hope. A proto jsem mu také dala vyhazov."
"Měla jste snad pro jeho krádeže důkazy?"
"Ovšemže jsem měla důkazy!"
"Tak proč jste se vyrovnali mimosoudní cestou? Jestli Holden opravdu kradl, tak jste se nedopustila nactiutrhání, když jste ho označila za zloděje."
"Ale samozřejmě, myslíte snad, že si toho nejsem vědoma? Jenomže prospěl by nějaký dlouhý právní spor Brechtmannovu jménu? My vaříme pivo, pane Hope, a nevyrábíme nějaké senzace pro noviny. Vyplatila jsem ho. A stálo mi to za to. Aspoň jsem se ho zbavila."
"Vyplatila jste mu pět set tisíc dolarů, že?"
"Ano."
"Přesně tolik, kolik jste zaplatila Charlesu Abbottovi."
"Prokristapána, už zase máme poslouchat o tom syčákovi," povzdechla si Sophie Brechtmannová.

"Bohužel ano," potvrdil jí Matthew.
"Víte přece velmi dobře, mladý muži, že jsem panu Abbottovi odmítla dát jediný cent!"
"To vím, vyhodila jste ho."
"Ano." A vy si teď přijdete a vykládáte mi tu..."
"Mluvím o roce 1969," řekl Matthew.
"O penězích, které jste mu daly v roce 1969. Půl milionu dolarů."
"Tohle vám napovídal?" zeptala se Elise.
"Že jsme mu daly..."
"Ano."
"Je to lhář. Proč bychom mu něco dávaly?"
"Abyste se ho zbavily."
"Nemluvte nesmysly!"
"A aby si odvezl dítě."
"Jaké dítě?"
"Vaši dceru," řekl Matthew.
"Helen Abbottovou."
"Žádnou dceru nemám," vyjela Elise.
"Slečno Brechtmannová," řekl Bloom, "mám s sebou..."
"Vypadněte odsud," vykřikla Sophie Brechtmannová.
"A oba! Nemáte nejmenší právo narušovat naše soukromí. Nemáte právo takhle sem přijít a..."
"Slečno Brechtmannová," znovu se ozval Bloom.
"Mám s sebou příkaz, který mě pověřuje..."
"Co že máte?" zeptala se ho Sophie Brechtmannová.
"Příkaz k prohlídce, madam. Uvítal bych, kdyby si ho vaše dcera přečetla. Opravňuje nás..."
"Má dcera nic číst nebude," prohlásila Sophie Brechtmannová.
"A vy odsud ihned odejdete."
"Ne, madam. Nic takového udělat nemíním," řekl Bloom a zamával jí před očima příkazem.
"Je to podepsané městským soudcem a opravňuje mě..."
"Pak mi snad dovolíte, abych zavolala svému advokátovi," řekla Sophie Brechtmannová a sáhla po telefonu.
"Můžete si zavolat třeba ministra spravedlnosti, jestli je vám libo, ale stejně mi nezabráníte, abych váš dům prohledal," řekl Bloom.
"A co byste tu asi hledal? Co tady sakra chcete najít, pane Bloome?"
"Dvě věci," odpověděl jí a znovu podával příkaz k prohlídce Elise.
"Kdybyste si to aspoň přečetla..."
"Nedotýkej se toho papíru!" zařvala Sophie Brechtmannová.
"A vy vypadněte z mého domu, pane Bloome. A tohohle hajzla si odveďte s sebou!"
"Nech toho, mami," řekla najednou Elise. Její hlas zněl dutě a v očích měla prázdno.
"Eliso...," zděsila se matka.
"Ukažte mi ten příkaz."
"Eliso!" zaúpěla paní Brechtmannová.
"Dejte mi ho, prosím."
Vztáhla ruku.
Bloom jí vložil do ruky příkaz k prohlídce. Elise jej rozevřela a začala tiše číst.
Pak vzhlédla.
"Revolver Smith and Wesson ráže osmatřicet?" řekla.
"Ano, slečno. Přesně té ráže a značky., jakou měla zbraň, co zabila ve středu v noci policistu Charlese Macklina."
"A vy si myslíte, že ta zbraň je tady v domě?"
"Ano, myslíme si, že by tu mohla být."

"A ty fotografie?"
"Ano, slečno."
"Ty myslíte, že by tu také mohly být?"
"Ano, slečno."
"Fotografie dítěte a matky, jak to stojí tady v příkazu." Při slově matky se jí hlas zadrhl.
"Ano, slečno."
"Fotografie mě a mého dítěte, říká se v příkazu."
"Fotografie holčičky jménem Helen Abbottová," odpověděl jí Bloom.
"S identifikačními korálky na zápěstí. A na nich její jméno." Elise pohlédla na matku.
"Oni už všechno vědí," řekla. A v očích měla slzy.
Ve Frankově pracovně vytáhla Leona z knihovny svazek Corbina O smlouvách.
Za ním měla přesně na místě, kde si ho schovala, dvaadvacetiranný colt cobra.
Vzala knihu do ruky, obrátila ji a zbraň si zatím položila na Frankův psací stůl. Potom vrátila knihu na polici. Poklekla k nižší polici, kde měl Frank všechny svazky Blackova právnického slovníku. Dva z nich vyndala a pak vytáhla z police krabičku nábojů a položila ji také na stůl. Svazky zastrčila nazpátek na polici. Na vše má být místo a vše má být na svém místě. Řekl to Aristoteles nebo kdo.
Leona se usmála.
A pak usedla za stůl na Frankovu otočnou židli a nabila zbraň přesně tak, jak jí to ukázal v obchodě ten tlouštík. Bobby Newkes. Chytrý mužíček, který ví o smrtonosných zbraních, co se jen vědět dá. Musí teď vložit náboje jeden po druhém. Nenásilně a zlehka. A při střílení jenom tak trochu zmáčknout, jak jí to radil. Nesmí kdovíjak tahat za spoušť, jenom polehounku stisknout. Pečlivě revolver nabila.
A pak jej schovala do kabelky, co nosila přes rameno. A znovu se podívala na hodiny na zdi.
Za pět minut tři čtvrtě na dvanáct. Hluboce se nadechla a zamířila k autu.
Ženy to teď všechno Matthewovi a Bloomovi začaly vysvětlovat.
Snažily se jim to vysvětlit.
"Když nám zavolal Hurley, uvědomila jsem si, že už je zase zle," řekla Sophie Brechtmannová.
"Abbottovy návštěvy jsme se nijak moc nezalekly. A když měl potom... tu nehodu, myslela jsem si, že už se u nás neukáže."
"Jenomže potom přišla Helen," dodala Elise.
"Ano." Helen."
Ženy se po sobě podívaly.
"Musím přiznat...," řekla Sophie Brechtmannová, zavrtěla hlavou a vzdychla.
"Ano," dodala Elise a vzdychla také.
"Ta podoba," řekla Sophie Brechtmannová.
"Ano."
"Ty vlasy a oči, úplně po tobě."
"Jenomže modré."
"Ale přesně takové, jako máš ty." Obě ženy si vzdychly.
"Málem jsme už..."
"Ale chápejte, pánové..."
"Pokud to, co jsme udělaly před lety, mělo mít sebemenší smysl..."
"Aby se zachránilo jméno..."
"A zaručilo se, že to jméno nikdy nebude poskvrněno..." Sophie znovu vzdychla.
"Nebylo nijak snadné... vzdát se vnučky," přiznala.
"A dcery," dodala Elise.
To slovo jako by se ozvěnou rozléhalo v prostorném pokoji.
"Jenomže," řekla Sophie Brechtmannová, "věděla jsem, že kdyby na to byl přišel manžel... kdybychom to byly před Frankem neutajily... tak nás snad obě zabil. Nejdřív toho psa prašivého, Charlese, a potom Elisu. Ano. Věřím, že by neváhal dceru zabít. Za to, že tak zneuctila dům."
"A způsobila hanbu Brechtmannovu jménu."
"Jménu, které bylo zárukou dobré kvality a poctivosti." Obě ženy ztichly.
Jako by se najednou zamýšlely v tom pokoji, k jehož proskleným dveřím se jako mlčenliví duchové z dávných let valila mlha z oceánu, nakolik bylo moudré, co před téměř dvěma desítkami let udělaly a co byly nuceny udělat teď, už kvůli tomu starému rozhodnutí.
"Musely jsme se jich obou zbavit," vysvětlovala Sophie Brechtmannová.
"Abbotta i toho dítěte. Abychom ochránily Elisu... a abychom ochránily dům..."
"Dům?" nechápal Matthew.
"Brechtmannův pivovar," vysvětlovala Sophie. Matthew přikývl.
Sophie Brechtmannová si znovu vzdychla.
"A přece, když sem tak najednou přišla, už jako dospělá žena a těhotná... dobrý Bože, těhotná tak, jak byla kdysi moje dcera..."
"Mami, prosím tě..."
"... a když mi proboha řekla babičko..." Sophie si zakryla obličej.
"Jenomže chápejte," řekla Elise.

"Ano, ovšem," ozvala se Sophie, jako by to dcera vysvětlovala jí a ne Matthewovi a Bloomovi.
"Jestli to, co jsme tenkrát udělaly, mělo mít ještě nějaký smysl i dneska..."

"Ano," vydechla Sophie.
"Jestliže tenkrát bylo důležité podnik chránit..."
"Pak je to ještě důležitější teď."
"Jak jsme ji potom mohly uznat?"
"Nemanželské dítě?"
Sophie Brechtmannová zavrtěla hlavou.
"Požádala jsem ji, aby odešla. Řekla jsem jí, že tu nemá ani matku, ani babičku. A požádala jsem ji, aby sem už nikdy nechodila. Tvrdila, že má důkaz. Dobře jsem věděla, že žádný důkaz neexistuje. Tak jsem ji poslala po svých."
Hodiny na římse nad krbem tikaly.
Z portrétu nad římsou se na ně zavile díval Jacob Brechtmann.
"A pak zavolal Hurley," řekla Elise.
"A řekl nám, že ví o těch fotografiích."
"Proto jsem taky šla za Jonathanem." Jonathan...
Jonathan... Je třicátého ledna, ještě před úsvitem.
Elise zatím neví, jak to setkání zvládne, neviděli se tolik let, celou spoustu let. Oblékla se do deště - do černých kalhot a černého svetru, do černého nepromokavého pláště a černého klobouku se sklopenou střechou, ve kterém vypadá jak Greta Garbo. A protože za deště je i dost chladno, vzala si také černé kožené rukavice.
Zaparkuje na Pelican Reef a dá se po pláži nahoru k jeho domu. Cestou si promýšlí, co mu řekne. Nerada se za ním takhle vydává s prosbou o laskavost, zvlášť po tom, jak se k ní posledně zachoval, když ho vlastně chtěla jen chránit. Protože... Protože tenkrát, ať už byl Jonathan jaký chtěl, bývaly časy, kdy se Elise oddávala snům, jak by to všechno mohlo být krásné. Kdyby jen... Kdyby jen nebyl homosexuál - jenomže on byl. Kdyby jí byl rovnou neřekl, že jejich vztah nemá nejmenší naději - jenomže on jí to řekl. A pak se začala litovat - proč jsem se s ním jen potkala, proč jsem se s ním jen vyspala...
Déšť v ní vyvolává vzpomínky.
A jak oceán s šepotem naráží o pobřeží, vybavují se jí ty vzpomínky úplně jasně.
Čas nemá pro film, co nosí v hlavě, nejmenší význam. Jaký význam také může mít čas, když si Elise dokáže kdykoli přepnout
ten film, aby běžel chvíli rychleji anebo pozpátku. Může si vybrat kteroukoli scénu či záběr a namíchat je do bezuzdného zmatku. Může si vybavit kteroukoli vzpomínku, ale jen na chvíli, protože skoro všechny ty vzpomínky jsou bolestné. Čas nemá pro Elisu nejmenší význam, až na to, že zaznamenává určitý stupeň bolesti. Ten film se jmenuje Můj život s Jonathanem.
Je to jen takový laciný kratičký film.
Zasazený do přepychového domu na floridském pobřeží. Titulek přes obraz: listopad 196$.
Je překrásná vlahá noc. Na. terase září lampióny, kapela hraje melodie Beatles. Elise je teprve šestnáctiletá a přišla sem na večírek své kamarádky Marcie Nathansonové, která oslavuje sedmnácté narozeniny.
Po terase k ní kráčí chlapec, nejnádhernější stvoření, jaké kdy v životě viděla. Má dlouhé světlé vlasy a jiskřivě modré oči. Tělo i pohyby tanečníka. Je bos. Na sobě má modré džínsy a bílé tričko. Všichni ostatní kluci přišli na večírek v saku a kravatě, zato Jonathan Parrish jako by se sem snesl z jiné planety.
Jak už to v dospívání bývá, je Elise ve svých šestnácti letech soustředěna především sama na sebe, a hned o něm začne přemýšlet jako o doplňku ke své osobě, jako o dokonalém partnerovi, s kterým by tvořili ideální pár - jeden blond a druhý ještě světlovlasejší, jeden bledý a druhý ještě bledší, doslova by spolu oslňovali! Polapí toho nádherného cizího mužského a zavře si ho do klece. Zkrotí toho divokého skvostného muže z vesmíru a přivlastní si ho.
Přesvědčena o své kráse a povzbuzena první smyslností začne svádět cizího dvacetiletého mladíka, který, jak se ukáže, nedorazil z jiného souhvězdí, ale jen z Indiany.
V noci už leží v jeho objetí na pláži.
On však trvá na tom, aby ho pojala jen ústy. Elise ještě nic nechápe.
Za čtrnáct dní nato ho v domě, který si najal na Whisper Key, přiměje, aby do ní vstoupil, a odevzdá mu své panenství.
Pořád ještě nic netuší.
V noci mu šeptá: "Miluji tě."
A ani na chvíli si neuvědomí, jak jsou mu ta slova proti mysli. Můj život s Jonathanem
Film Elisy Brechtmannové V hlavních rolích:

Elise Brechtmannová Jonathan Parrish
A dále v roli Charlese Abbotta: Charles Abbott
Poprvé zajde za Abbottem koncem prosince. Schválně ho vyhledá v tom jeho pokojíku nad garáží. Jde k němu ve vzteku a v pláči. Jde k němu vlastně ze msty. Protože necelou hodinu předtím jí Jonathan Parrish řekl, že je homosexuál, že je teplouš, buzerant a hyacint, a už s ní nechce nic mít. Ta epizoda s ní - říká tomu epizoda, mluví o tom, co spolu prožili, jako o epizodě - celá ta epizoda byla jen takový experiment, něco, co dlužil sám sobě, co si ještě musel dokázat. Dokázat? Ale co si chtěl dokazovat? Prostě děvčata... a ženské vůbec ho nedokáží uspokojit. . Takže je tady v pokojíku nad garáží...
Titulek přes obraz: Prosinec 1968...

...aby se pomilovala s člověkem, který je jí úplně cizí. Přišla sem v slzách, ve vzteku a zahanbení, aby se milovala - ne, milovala ne. Tohle určitě není milování. Šestnáctiletá Elise Brechtmannová, hvězda tohoto nudného krátkého lacinéhofilmu se už nikdy s žádným mužem milovat nebude. Přišla sem prostě šoustat. S šoférem. S tatínkovým zaměstnancem.S podřadným sluhou. Když se jí chopí, pláče mu na rameni.
A teď to rychle přetočíme dál.
Vynecháme nudné měsíce těhotenství a úděsný bolestný porod, kdy si připadala jako na jatkách. Na bolest si už zvykla, aspoň od chvíle, kdy Jonathan zabouchl dveře za jejich snem, za snem, který v ní pořád ještě zůstal, ať se mu brání sebevíc, ale vybavuje se jí, když je vzhůru i když spí, ten sen o dvou krásných lidech, kteří spolu graciézně kráčejí životem, sen, který se nikdy nesplní, vždyť jeho jakživ žádné děvče ani ženská neuspokojí, jasné?
Není proto divu, že Elise je překvapená (kamera najíždí na detail jejího užaslého obličeje), když se pár dní po jejím porodu objeví v nemocnici sám hoch z Indiany. Přijíždí přímo z nedávného festivalu a všech těch výtržností ve Woodstocku, má dlouhé světlé vlasy, dlouhé světlé vousy, třepení i korálky, a její dívčí srdéčko se řádně zachvěje.
A že prý chce udělat pár fotek jí a dítěte.
Udělá jich nejméně tucet, než přijde sestra a rázně mu nařídí, aby s tím fotografováním přestal.
Když Jonathan za hodinu odchází, políbí Elisu na tvář. Takovým bratrským polibkem.
S1íMí jí, že jí fotky pošle. A zmizí.
Elise si znovu popláče. Ta bolest, zase ta bolest. A Elise se s ním znovu setká až...
Titulek přes obraz: Říjen 1981.
Po dlouhých dvanácti letech. Až po dvanácti letech, proboha! Montáž záběrů.
V popředí Jonathan Parrish na pláži Whisper Key. V pozadí dům, který pro něj koupil bratr. Takže Jonathan je zase ve městě a zapadl do starého způsobu života a do rozrůstající se společnosti caluských homosexuálů. Dělá to samozřejmě velmi diskrétně, ale zas ne tak diskrétně, aby zatajil svá dobrodružství před vševědoucí Elisou Brechtmannovou, scenáristkou, režisérkou a hlavní herečkou v tom ubožáckém, málo ceněném filmu. Protože Elise v sobě pořád ještě živí ten sen, pořád ještě žije v představách, jak všechno mohlo být krásné. Někdy jí připadá, že její život je poznamenán samými ztrátami. Ztratila Jonathana, ztratila svoje dítě, ztratila otce. Ztráty a bolest, o tom je tenhle film, na který spotřebujete nejmíň tři kapesníky, lidičky.
Doví se, že Jonathan má avantýru s bezostyšným homosexuálem, který dělá nákupčího u nich v pivovaru, a rozhodne se, že tomu ihned učiní přítrž. Samozřejmě jen aby chránila Jonathana. Protože ví, co je Holden zač, ví všechno o jeho odporné minulosti, o těch spoustách mladíků, které využil a zneužil. Byla by mu i tak už dávno dala vyhazov, nebýt zásady, kterou u firmy zavedl otec a podle níž se zaměstnancům, kteří tu pracují patnáct let či déle, zaručuje definitiva.Ale definitiva neplatí pro zloděje. Elise si vymyslí, že Holden okrádal firmu, falšuje dokonce doklady, aby dokázala, že bral provize, ale velmi ji zaskočí (další detail jejího obličeje se zelenýma, široce rozevřenýma očima a ústy dokořán), když ji Holden zažaluje pro urážku na cti.
Později se doví, že mu to poradil - hádejte kdo?
(Detail na Jonathana Parrishe, jak se usmívá do kamery a žertovně na sebe ukazuje prstem. V druhé ruce drží hůlku, která nápadně připomíná falus.)
Elise se musí s Holdenem vyrovnat mimosoudní cestou. Začíná Jonathana Parrishe nenávidět.

Ale teď se s ním musí ještě jednou setkat.
Toho chladného deštivého rána na konci ledna...
Je vlastně třicátého ledna, ale Elise nemá k dispozici žádné titulky, a ani je nepotřebuje, aby si vzpomněla na ráno, kdy se Jonathana zbavila navždycky.
Jonathan... Jonathan... .
Elise jde nahoru po pláži k jeho domu, oblečená do střízlivé černi, do smutku za ztracenou nevinnost, za ztracenou lásku, za ztracené dítě, a černě se rýsuje proti šedivému dešti a šedivé obloze.
Když vejde do domu, zastihne Jonathana v kuchyni. Vypadá, jak kdyby celou noc proflámoval.
Rozkrajuje právě velikým kuchyňským nožem grapefruit. Vysvětluje jí, že se v noci strašně pohádal s bratrem. Připadá si prý hrozně. Zeptá se jí, jestli nechce půl té grapefruitové šťávy. Elise zavrtí hlavou, že ne. Tak trochu kávy? Ne, děkuju.
Jonathan poznamená cosi, co Elise připadá jako vysloveně teploušské, i když v tom pravděpodobně nic takového není, něco jako že je na společenskou návštěvu poněkud brzy, není-liž pravda?, a jedno obočí pozvedne při těch slovech k hodinám na zdi. Na obzoru začíná šedě prorážet svítání.
"Přišla jsem si pro ty fotografie," řekne Elise.
"Pro jaké fotografie? O čem to mluvíš?"
"Však víš, jak jsi nás fotografoval. Mě a dítě."
"Propánaboha, to už je hrozně dávno."
"Ale já je potřebuje, Jonathane. Máš je tady?"
"Jak si mám něco takového pamatovat?"
"Tak máš je, nebo ne?"
"Prosím tě, Eliso..."
"Zkus si vzpomenout."
V Jonathanově tváři se objeví zvláštní výraz. Elise už takový výraz nejednou viděla. A dobře ví, co znamená. Mísí se v něm příležitost a chamtivost. .
"Kolik bys za ně dala?" zeptá se Jonathan.

"Ty hajzle jeden!" řekne Elise.
"Ale, ale, takhle se přece nemluví."
"Máš je, vid?"
Teď už křičí.
"Co mi za ně zaplatíš, jestli je mám?"
"Ty hajzle jeden mizerná!"
To už křičí mnohem hlasitěji.
"Kolik, Eliso?"
"Ty buzerante jeden odpornej!" Zařve Elise.
A sáhne po noži na kuchyňském pultu.
"Ne!" zaječí Jonathan.
A ječí pořád dál. Jako nějaká ženská.
A potom na ni zařve: "Polož ten nůž!" Elise se k němu blíží s nožem.
"Nemám je!" zařve Jonathan.
"Nevím, kde jsou!"
Vůbec mu v té chvíli nevěří, vlastně jí už je úplně jedno, kde ty zasraný fotky jsou, zmocnila se jí hotová zuřivost. Ví jenom jedno, že tenhle mužský jí celá ta léta působil strašné trápení, ten mužský, kterého nedokázalo uspokojit žádné děvče ani ženská, jasné?, a že ji teď právě zradil znovu. A když se po něm vrhne se zelenýma očima zúženýma v pouhé štěrbiny a rty vyhrnutými nad zaťatými bílými zuby, stává se nůž v její ruce tím, co Jonathan vždycky chtěl a co mu nedokázala dát. A jak je ten nůž lesklý a tuhý, vší silou ho do něj vrazí.
Jonathan strašně vykřikne. A potom ztichne.
Kolem je úplné ticho.
Elise pouští nůž. Jonathan klesá na zem.
Zprvu si Elise myslí, že je tam dole zmáčená jeho krví. Ale krev to není.
Honem vyběhne do deště.
Když Leona vyšla ve tři čtvrtě na dvanáct z domu, Toots na ni už čekala.
Leona měla na sobě černý trikot a punčocháče. Černé lodičky s nízkým podpatkem. Černou kabelku přehozenou přes jedno rameno. Černé cvičky, svázané tkaničkami a přehozené přes druhé rameno. Cvičky a kabelku hodila na přední sedadlo jaguára a pak si nastoupila sama.

Toots si od ní nechala pořádný odstup, víc než od jedněch světel k druhým.
Jela za ní po Jednačtyřicáté, a jakmile Leona zabočila na Bayou Boulevard, zahnula za ní.
A pořád ještě se držela kousek od ní, když Leona zaparkovala před domem se soukromými ordinacemi na West Bayou Boulevard 837. Přímo před sebou měla teď dvoupatrovou, bílými prkny obloženou budovu. Po jedné straně dveří zahlédla tabulky se jmény jednotlivých lékařů. Na jedné té tabulce stálo Wade Livingston, M. D. Takže jsme určitě na správném místě, pomyslela si Toots.
Čekala. V jaguáru kousek před ní si Leona zapálila cigaretu.
Hodiny na Tootsině přístrojové desce ukazovaly za tři minuty dvanáct.
Z okna jaguáru na straně řidiče vyletovaly krátké nervózní věchýtky kouře.
Ručičky na hodinách se teď napřímily přesně k dvanáctce.
V té chvíli se otevřely dveře jedné z ordinací v přízemí. Vyšla sestra v bílé sukni, bílém čepečku, v bílých legínech a bílých polobotkách s gumovými podrážkami a zamířila k malé červené toyotě. Vzhlédla k obloze, pokrčila rameny, nastoupila do auta, nastartovala a odjela.
Toots čekala.
Leona vyhodila cigaretu z okna. Dveře ordinace se opět otevřely.
Vykročil z nich vysoký černovlasý muž s brýlemi a v modrém obleku, rozhlédl se po parkovišti, zahlédl zelený jaguár a šel rovnou k němu.
Zřejmě doktor Livingstone, pomyslela si Toots.
Livingstone, pokud to opravdu byl on, přistoupil k jaguáru a znovu se rozhlédl po parkovišti. Otevřel dveře na straně spolujezdce, ihned nasedl a zavřel za sebou.
"Ať už jsme sakra pryč," řekl. Toots se usmála.
Mikrofon funguje bezvadně!
Zachytit hlasy dvou lidí není nejmenší problém. Zato když člověk napíchne štěnici do místnosti, kde mluví jeden přes druhého větší společnost, jde mu hlava kolem, když má rozeznat, kdo vlastně co říká. Tady je to úplně jednoduché. Jenom dva lidi, a ještě k tomu muž a žena. Vive la différence.
"Tak co, Lee, jde o něco tak strašně důležitého?"
Toots si domyslela, že Livingstone říká Leoně Lee. Asi mu to zní důvěrněji. Lee.
"Nesnáším, když mi říkáš Lee." Nějaký šum.
"Tak promiň, netušil jsem..."
"Jmenuji se totiž Leona."
"Ano, Leono. Ale už jsem se ti omluvil, ne?" Ticho.
"Tak když tu sedíme, řekneš mi konečně, o co tak důležitého jde?"
"Chtěla jsem se s tebou pořádně rozloučit."
"Mám dojem, že to se stalo už včera večer. Že jsme se pořádně rozloučili. Leono, jestli to chceš..."

"Ne, já..."
"...jestli to chceš donekonečna protahovat..."
"Ne. Dobře vím, že to chceš skoncovat."
"Už jsem skoncoval, Leono."
"Já vím. Ale já ne. Ještě ne. Aspoň ne pořádně."
"Kam to jedeme?"
Leona zabočila doleva na velké obecní parkoviště v Haley. Obrovská tabule vpředu hlásala, že se tu příští týden bude konat automobilová show. Všude samé náklaďáky, auta, traktory.
"Tady si můžeme promluvit."
"Promluvit si můžeme i na silnici. Nechápu, proč..."
"Nerada s někým mluvím, když řídím."
Toots zajela za nimi.
Na parkovišti stálo několik aut. Zřejmě patří zdejším zaměstnancům, pomyslela si Toots. Ve žlutém náklaďáčku seděl za volantem,zlatý retriever. K dopravnímu inspektorátu naproti přes ulici přecházel šikmo přes parkoviště muž v kombinéze.
Leona zastavila:
Toots objela parkoviště, projela celým jeho prostranstvím a zastavila čelem k jaguáru, jen asi o tři řady dál. Možná že to bylo riskantní, ale chtěla zachytit na pásek každé slovo toho rozhovoru, a kdyby zaparkovala příliš blízko těch dvou, spíš by si jí mohli všimnout. Auto, docela otevřeně zaparkované, aby ho bylo vidět, není podezřelé. Toots v to aspoň doufala.
"Tak dobrá, promluvíme si," ozval se opět lékařův hlas.
"Říkala jsi přece, že se mnou chceš mluvit, tak..."
A náhle bylo ticho.
Toots si už myslela, že se snad porouchal rekordér, a sklonila se k němu. Kolečka se však otáčela a natáčení bylo zapnuté.
"Co to má být, Leono?"
Teď se ozval mužský hlas. Promluvil ten doktor. Wade Livingstone. Nebo ať už je to, kdo chce. Toots už takový tón nejednou slyšela. To mluvil muž, který se snažil promluvit klidně, ale přitom málem propadal panice.
"A copak myslíš, že to je?" Proboha, řekla si Toots.
"Vypadá to jako revolver. Honem to odlož, Leono."
"Ne, chci s tebou pořádně skoncovat."
Leona promluvila rozhodně, ale v hlasu jí už zaznával strach. Prokristapána, pomyslela si Toots, ona ho zastřelí!
"Říkal jsi, že to chceš skoncovat, Wade, tak to skoncujem!" Toots už vyskakovala z auta.
Rozběhla se přímo k jaguáru, ke straně řidiče. Nikdo z těch dvou ji neviděl. Wade Livingstone, nebo kdo už to sakra byl, zápolil právě s dveřmi po své straně a pokoušel se je otevřít a Leona teď svírala zbraň oběma rukama, zřejmě tak, jak to viděla u policistek v televizi. Ježíši, jen po něm nevypal, pomyslela si Toots, popadla kliku jaguára, prudce otevřela, a i když se s Leonou jakživ neviděla, zařvala na ni jménem: "Leono!" a pak vykřikla znovu: "Nestřílejte!"
Honem ji chytla za rameno, přitáhla si ji k sobě a jen doufala, že z revolveru nevyjde náhodou rána a neudělá panu doktorovi velikou díru do čela.
"Jsem Toots Kileyová," řekla.
"Dejte sem tu bouchačku." Vztáhla ruku. Leoně se třásla zbraň v nejistém sevření.
"Pěkně mi ji dejte, ano, Leono?"
Na druhé straně auta se opíral o dveře Wade Livingstone a přihlížel s jakoby fascinovaným výrazem.
"Kdo jste?" zeptala se Leona.
"Už jsem vám to řekla. Toots Kileyová. Dejte mi tu hračičku, prosím vás."
Leona zaváhala.
"No tak, Leono," naléhala Toots.
"Takové věci se dají vyřešit mnohem líp, věřte mi."
Leona se jí podívala do očí.
"Myslím to úplně vážně," řekla Toots. Leona se jí dívala do očí dál.
"Tak co?" řekla Toots.
Leona přikývla a podala jí revolver.
"Výborně," řekla Toots.
"Moc vám děkuji."
"Jste policistka?" zeptal se doktor.
"Protože jestli jste od policie, tak vás zažaluju pro..."
"Myslíte, že by se to vaší paní líbilo?" zeptala se Toots, i když o doktorovi věru nic nevěděla.
Livingstone zbledl jak stěna.
"Však jsem si myslela, že ne," řekla Toots.
Mlha nad oceánem se začala trhat a odlétat v cárech. Matthew už málem viděl i obzor. Elise seděla vedle matky, úplně vyčerpaná trpkou zpovědí a stejně trpkým přiznáním k vraždě. Přirovnala svou lásku k Jonathanu Parrishovi k filmu pochybného významu a teď tu seděla, ruce sevřené mezi matčiný, jako by se záběry toho filmu znovu a znovu míhaly na plátně její mysli.
"Slečno Brechtmannová," oslovil ji Bloom.

"Ptám se vás teď, vrátila jste se do toho domu v kteroukoli dobu ode dne, kdy byla spáchána vražda?"
Řekl to zcela policejním tónem. Věcně. Bez sebemenší známky citu.
"Ano."
"Za jakým účelem, prosím?"
"Chtěla jsem se podívat po těch fotografiích."
"Byl někdo v domě, když jste tam vnikla?"
"Sám víte, že byl."
"Slečno Brechtmannová, mohla byste mi teď vydat zbraň i fotografie, o nichž se hovoří v příkazu k domovní prohlídce?"
"Ukážu vám, kde jsou," řekla Elise, vstala a vymanila své ruce z matčiných. Pak pohladila matku po rukou a snažila se ji uklidnit: "Nic si z toho nedělej, mami. Vážně."
Obrátila se k Matthewovi, který tam stál vedle Blooma. Slunce už málem začalo pronikat mezi mraky.

Skleněné tabule na francouzských dveřích již skoro ožily světlem.
"Nikdo si to pořádně nespočítal," řekla a usmála se.
Dívala se přímo na Matthewa. Snad proto na něj, že od Blooma jako policisty nečekala soucit. A také snad proto, že mezi ty, kdo si to řádně nespočítali, zahrnula i matku. A teď se s úsměvem dívala na Matthewa.
"Chápete?" řekla mu.
"Ne, lituji, ale..."
"Dítě se narodilo v srpnu," řekla.
"Ano?"
Pořád ještě se tak zvláštně usmívala.
"A já šla za Abbottem krátce po vánocích. Ke konci prosince. Chápete to už?"
Matka se na ni užasle dívala.
Matthew už věděl, o čem Elise mluví. V duchu si to spočítal.
"To dítě se nenarodilo předčasně," řekla Elise.
"Ale Eliso, co tím chceš..."
"Otěhotněla jsem v listopadu, dítě se narodilo v pravý čas."
"Cože?"
"Bylo to Jonathanovo dítě."
Sophie Brechtmannová se chytla za ústa.
"Jenže on se to nikdy nedověděl, není to ironie? Tu noc, co jsem mu to šla říct, víte, právě tu noc se rozhodl mi oznámit, že by to mezi námi nikdy nehrálo... a tu noc se se mnou taky rozešel." Elise pokrčila rameny. Pořád ještě se usmívala.
"A tak jsem šla rovnou za Abbottem do toho jeho ubožáckého pokojíku. Ze vzteku... a taky... z ..."
"Eliso!" zvolala matka.
"Takové jsme to měli krásné děťátko," řekla Elise.
"Jonathan a já."
"Eliso, holčičko moje..."
"Taková jsme mohli být krásná rodina."
"Holčičko moje milá..."
"Ach, mami," řekla Elise a rozplakala se.
"Je mi tě tak lito, tak hrozně lito, prosím tě, odpusť mi."
"Děvenko moje zlatá..." Matthew se na ně jen díval. Na matku a na dceru.
To je ten dům, co postavil Jack, pomyslel si. A to je konec toho domu, co postavil Jack.
Byly tři hodiny odpoledne.
Toots s Warrenem seděli v Matthewově kanceláři.
Toots vyprávěla Matthewovi, jak málo stačilo k tomu, aby Leona zastřelila dr. Wadea Livingstona. A také mu řekla, že Leona byla nad všechny pochybnosti s doktorem ve velmi důvěrném vztahu. Ale že stejně jasné je, že ta avantýra nadobro skončila.
"Jenomže co teď povíme Frankovi?" zeptal se Warren.
"Ještě sám nevím. Musím si to promyslet."
"Ale nezapomeňte... že už je po všem, Matthewe."
"Já vím."
"A také... mi dejte vědět, jakou zprávu ode mě vlastně chcete."
"Dám," s1Mi1 jí Matthew.
"Oba jste si vedli moc dobře. Doufám, že spolu ještě budeme pracovat, slečno Kileyová."
"Říkejte mi Toots," požádala ho.
"Tak dobře, Toots."
"Nechtěla byste se mnou zajít na pivo nebo tak vůbec?" zeptal se jí Warren.
"Moc ráda," souhlasila Toots.
"Ozvu se vám, Matthewe," řekl Warren a vyšel za Toots ze dveří.
Vtom začal zvonit telefon. Matthew ho zvedl.
"Na pětce máte nějakou Irene McCauleyovou," hlásila mu Cynthia.

Matthew zmáčkl knoflík. _ "Haló?"
Byly tři hodiny a deset minut.
Volala Irene a oznámila mu, že Helen Abbottová včera v noci zemřela v nemocnici.
"Snažila jsem se tě dovolat brzy po ránu," řekla Irene, "ale byl jsi už pryč. Ten pacholek ji hrozně zřídil, Matthewe."
"Kdo?" zeptal se Matthew.
"Hurley. Jmenovala ho, ještě než umřela. Teď se po něm shání policie."
"Policie už ho má," řekl Matthew.
"Ale zavolám tam, aby si ho půjčili i kvůli tomu."

"Matthewe..."
"Ano."
"Dítě je taky mrtvé."
"To mě moc mrzí," řekl.
A pomyslel si, že tohle už je opravdu konec domu, co postavil Jack.
V pět hodin ráno toho odpoledne se Matthew znovu sešel s Leonou v restauraci Na pobřeží.
Leona na něj rovnou vyhrkla: "Říkala jsem ti, že nikoho nemám, viď?"
"Ano, to ses mi snažila namluvit."
"Ale už jsme s tím skončili, Matthewe."
"Skoncoval s tím on."
Udiveně na něho pohlédla.
"Jak to víš?"
"Máme nahrané pásky. Ten odposlech ti ušetřil spoustu trápení. Kdyby vás byla Toots neslyšela, jak mluvíte v tom autu..."
"Tak bych ho zastřelila, ano."
"Pravděpodobně."
"Skoro určitě."
Leona upíjela svůj drink. Druhé martini.
"Moc piješ," řekl jí Matthew.
"Já vím. Dal mě sledovat Frank?"
"Ano."
"Pak bych mu měla poděkovat."
"Za co?"
"Kdyby mi byla slečna Kileyová nenamontovala do auta mikrofon, tak jsem pravděpodobně na dr. Wadea vystřelila a možná bych ho byla i zabila. Slečnu Kileyovou si najal Frank, takže..."
"Vlastně ji najal Warren Chambers. Kterého jsem zas angažoval já. Na Frankův návrh."
"Takže se to zas všechno vrací k Frankovi."
"Vážně?"
"Nu, jestli Frank zařídil, aby..."
"Víš, jak to myslím, Leono. Vážně se všechno vrací k Frankovi?"
"Ach tak."
"Co chceš, abych mu řekl?"
Leona pokrčila rameny, pozvedla sklenici, vypila ji až do dna a kývla na číšníka, aby jí přinesl další.
"Ne, Leono," zarazil ji Matthew.
"Radši s tím přestaň."
"A proč?"
"Protože jsem tvůj přítel."
"A víš, že ti to i věřím?"
"Co mám tedy říct Frankovi?"
"Radši mu to řeknu sama," rozhodla se.
"Dobrá, a copak mu tedy řekneš?"
"Všechno."
"A co potom?"
"Nevím. Budem to muset uvážit, ne?"
"Kdy to s Livingstonem začalo?"
"Před dvěma měsíci."
"To ještě není tak zlé."
"Ne, není to tak zlé."
Leona dlouho mlčela. Pak se zadívala Matthewovi přímo do očí a řekla: "Když já ho pořád ještě miluju, Matthewe."
"Tak ho buď přestaň milovat, nebo se rozveď," poradil jí Matthew.
"Jak myslíš."
Matthew si zhluboka vzdychl.
"Moc mě to mrzí," řekla.
"Jistě," přisvědčil Matthew a znovu si vzdychl.
"Vážně."

"Frank se ke mně určitě obrátí o radu, chápeš? Až s ním promluvíš, bude chtít znát můj názor. Jsme přece společníci, Leono."
"A co mu řekneš?"
"Řeknu mu, ať udělá všechno, co bude v jeho moci, aby si tě udržel. Jen jedno jediné ne - nesmí se dívat stranou, až mu budeš spát s jiným. To mu povím, Leono."
"Děkuju ti," řekla.
A najednou se rozplakala.
Parrish odlétal v devět do Indianapolisu. Matthew se u něj kvečeru zastavil v hotelu a Parrish už měl zapakováno a byl úplně připravený na cestu. Teď, když byl zproštěn všech obvinění, chtěl co nejrychleji z Calusy vypadnout.
Popadl Matthewa za ruku.
A pak, protože mu Matthew zachránil život a protože pořád ještě se s tou situací dost nevyrovnal, dodal: "Jestli přijedete někdy do Indiany, zastavte se. Moc rád bych vás zas viděl."
"Málokdy jezdím tím směrem," odpověděl Matthew a usmál se. V duchu si říkal, uděláš, co je v tvých silách, konečně se ti to podaří, všechno nakonec vyjde - a pak už nezbývá nic, než si jen podat ruce a říct si ahoj.
"Takže vás asi už nikdy neuvidím," řekl Parrish.
"To asi ne," dal mu za pravdu Matthew. Vyznělo to skoro jako rozloučení.
To je ten dům, co postavil Jack.
To je ten slad, ukrytý v domě, co postavil Jack.
To je ta krysa, co sežrala slad, ukrytý v domě, co postavil Jack. To je ta kočka, co zabila krysu, co sežrala slad, ukrytý v domě, co postavil Jack.
To je ten pes, co prohánět kočku, co zabila krysu, co sežrala slad, ukrytý v domě, co postavil Jack.
To je ta kráva se zlomeným rohem, co nakopla psa, co prohánět kočku, co zabila krysu, co sežrala slad, ukrytý v domě, co postavil Jack.
To je to děvče, co utrápené bylo a krávu se zlomeným rohem podojilo, tu krávu, co nakopla psa, co prohánět kočku, co zabila krysu, co sežrala slad, ukrytý v domě, co postavil Jack.
To je ten muž, co celý v hadrech byl a děvče utrápené políbil, to děvče, co podojilo krávu se zlomeným rohem, tu krávu, co nakopla psa, co prohánět kočku, co zabila krysu, co sežrala slad, ukrytý v domě, co postavil Jack.
To je ten kněz, ten oholený padre, co oddal muže, co celý byl v hadrech, muže, co děvče utrápené políbil, to děvče, co podojilo krávu se zlomeným rohem, tu krávu, co nakopla psa, co prohánět kočku, co zabila krysu, co sežrala slad, ukrytý v domě, co postavil Jack.
To je ten kohout, co kokrhal při rozednění a vzbudil faráře, co už byl oholený, kněze, co oddal muže, co celý v hadrech byl a děvče utrápené políbil, to děvče, co podojilo krávu se zlomeným rohem, tu krávu, co nakopla psa, co prohánět kočku, co zabila krysu, co sežrala slad, ukrytý v domě, co postavil Jack.
To je ten farmář, co do země zrní dal, co sezobal kohout, co ráno kokrhal, co kokrhal při rozednění a vzbudil faráře, co už byl oholený, kněze, co oddal muže, co celý v hadrech byl a děvče utrápené políbil, to děvče, co podojilo krávu se zlomeným rohem, tu krávu, co nakopla psa, co prohánět kočku, co zabila krysu, co sežrala slad, ukrytý v domě, co postavil Jack.
****
Ed McBain
Dům, co postavil Jack
Z anglického originálu The House lhal Jack built, vydaného nakladatelstvím Hamish Hamilton Ltd, London 1988.